

Türkiye Komünist Partisi/Markist-Leninist 7. PMK 2. Toplantısını gerçekleştirdi

Güvenilir kaynaklardan elde ettiğimiz bilgilere göre Türkiye Komünist Partisi /Markist-Leninist 7. PMK 2. Toplantısını gerçekleştirdi. Bir süre önce 7. Konferansını gerçekleştiren Türkiye Komünist Partisi/Markist-Leninist, Konferans kararları ışığında PMK 1. Genişletilmiş Toplantısı'ndan bu yana geçen sürecini değerlendirdiği 2. PMK'sını başarı ile gerçekleştirdi. 2.

PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE

PMK toplantısında yapılan değerlendirmede "halen önemli sorunlar yaşamaktayız. Bununla birlikte bir ilerlemenin de, gelişmenin de olduğu görülmektedir" denildi. Ayrıca 2. PMK toplantısı yaptığı çağrıda; "Yoldaşlar partimiz cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir. Cesaretimizi kırmaya yönelik, umutsuzluk ve karamsarlık yayan, olumsuzlukları gelişmenin değil statükoculuğun bir parçası olarak yorumlayan tüm burjuva tarzlara karşı çıkın. Güvensizlik yayan tüm bi-

reyci tutumları mücadele içinde alt etme bilincine sahip olun" denilerek son süreçte faşist TC güçlerinin gerilla güçlerine yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda şehit düşen Emel Kılıç, Murat Arıca ve Bülent Ertürk için de "Şehitlerimiz partimizdeki ısrarın ve cesaretin gerçek olduğunu bir kez daha ortaya koymuşlardır" şeklinde sonlanıyor. *Sayfa 2*

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-15

15

*Yıl:1 *15-28 Ağustos 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

IMF politikalarına, emperyalist saldırganlık ve işgale karşı

ÖRGÜTLENELİM

TALAN POLİTİKALARINA KARŞI ÇIKALIM!

Devletin IMF'ye gönderdiği niyet mektubu emekçilere yönelik yeni saldırıları içeriyor. Niyet mektubuna göre 2003 yılı Aralık ayı sonuna kadar 25 bin kişinin işine son verilecek. Özelleştirme kapsamındaki yerlerin satışı hızlandırılacak. Kısacası yatırım ve üretime yönelik hiçbir adım olmadığı gibi ülkenin parça parça satışı sürecektir. IMF'nin direktifleri doğrultusunda yöneltilen bu saldırılara karşı koyuş ancak örgütlenmemiz ile mümkündür. Ancak örgütlü bir duruşla emperyalistlere geri adım atabiliriz.

IRAK HALKININ DİRENİŞİNE OMUZ VERELİM!

ABD emperyalizminin Irak'taki hegemonyasını güçlendirmek için işbirlikçi ve uşak devletlerden asker toplama seferine Türk Hakim sınıfları da "Mehmetçiğin" kanını pazara çıkararak olumlu sinyal verdi. Irak halkının direnişini etkisizleştirmek için Irak'a gönderilmek istenen "Mehmetçik" aslında devlet tarafından ölüme gönderiliyor. ABD'nin Irak'ı işgaline ortak olmak anlamına gelen asker göndermeye karşı çıkmak ve emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarını boşa çıkartmak önemli bir görevdir. Asker göndermeye karşı çıkmak, Irak halkının onurlu direnişine omuz vermek demektir. Bu bilinç ve sorumlulukla işgale ve asker göndermeye HAYIR diyelim.

"PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE"

Dünyada ve Türkiye'de önemli gelişmelerin yaşandığı bu süreçte 7. konferansını yapan Proletarya Partisi "Partiyi örgütlerle ilerle" şiarıyla PMK 2. toplantısını gerçekleştirdi. Konferansla önüne koyduğu yönelimi geliştirme, ısrarlı ve cesaretli bir şekilde sürdürme çabasının ifadesi olan toplantının yaptığı çağrı anlamlıdır. Sınıf savaşımına yüzümüzü dönerek savaşın içerisinde kitleleri örgütlemeyi, örgütlülükler yaratarak sağlamlaştırmayı cesaretli bir şekilde sürdürmeliyiz.

İbrahim Karagül

SÖYLEŞİ

"Türkiye ile ABD arasında aslında stratejik bir ortaklık yoktur. Stratejik ilişkiler vardır.

Amerika'nın iki stratejik ortağı vardır. İngiltere ve İsrail. Zaten Amerika 11 Eylül'den sonra müttefik anlayışını tamamen değiştirdi."

Sayfa 20-21

İşçi-köylü'den

DE L'AUDACE, DE L'AUDACE,
ENCORE DE L'AUDACE

"CÜRET, CÜRET, GENE CÜRET"

Proletarya Partisi gerçekleştirdiği ikinci merkezi toplantısında, Yedinci Konferanstan sonraki sürecini değerlendirerek, pratiğinin olumlu ve olumsuz yanlarını, bu süreç içerisindeki eksikliklerini ve olumlu yönlerini değerlendirdi. Bu değerlendirme üzerinden tüm örgütlülüklerine yeni bir yönelim sundu. "PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE" sloganıyla formüle ettiği bu yönelim, hiç kuşkusuz ki önümüzdeki sürecin ana hattını oluşturacaktır. *Sayfa 30*

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist 7. PMK 2. Toplantısı'nı gerçekleştirdi

PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE

“Yoldaşlar, partimiz cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir. Cesaretimizi kırmaya yönelen, umutsuzluk ve karamsarlık yayan, olumsuzlukları gelişmenin değil, statükoculuğun bir parçası olarak yorumlayan tüm

burjuva tarzlara karşı çıkın! Güvensizlik yayan tüm bireyci tutumları mücadele içinde alt etme bilincine sahip olun! Gelecek, devrimci çözümler ve bunun üzerine şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır.”

Güvenilir kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist 7. PMK 2. Toplantısı'nı gerçekleştirdi. Bir süre önce 7. Konferansını gerçekleştiren Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist; konferans kararları ışığında **PMK 1. Genişletilmiş Toplantısı**'ndan bu yana geçen sürecinin değerlendirildiği ve konferans yönelimine uygun olarak örgütsel düzenlemelerin yeniden ele alındığı **2.PMK** toplantısını başarıyla gerçekleştirdi.

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist'in **2. PMK** Toplantısı yaptığı değerlendirmede; **“Partimiz, 7. Konferans ile birlikte örgütsel zaafılarımızı giderme konusunda önemli bir hamle yapmıştır”** tespitini yaparak şunları ifade etmektedir: **“Bu hamle küçümsenmemelidir. Ancak, bu hamlenin bir ilk hamle niteliğinde olduğu da görmezden gelinmemelidir. Geçen süreci incelediğimizde bunun doğru bir belirleme olduğu görülecektir. Halen önemli sorunlar yaşamaktayız, bununla birlikte bir ilerlemenin de, gelişmenin de olduğu görülmektedir. Doğru müdahalelerin, konferans kararlarına uygun adımların kitlelerle ilişkilerimizin gelişimine hizmet ettiğini, politik gelişmelere yönelik doğru politikaların partimize bir hareketlilik kazandırdığını, partimizin politik olarak gelişmesinin ancak, sınıf savaşımına yönelme ve bu savaşım içinde kitleleri örgütlemeyi içeren bir çalışma tarzı ile mümkün olduğu görülmüştür. Bu çalışma tarzı bilimsel olarak doğrudur. Bunun devam ettirilmesi ve sürekli olarak geliştiril-**

m e - **sinde ısrarlı, sabırlı ve cesaretli davranmalıyız.** Bu özellikler gelişmemiz için şarttır. Partimiz bu özelliklere esas olarak sahiptir. Bütün mesele bu özelliklerimizi açığa çıkartmak ve uygulamaktır” denilerek, önümüzdeki sürecin zorluklarına ve dikkat edilmesi gereken yönler vurgu yapılmaktadır. Bu vurguda; **“Asla aklımızdan çıkarmamalıyız ki bunun önünde engeller vardır. Parti içinde sürekli olarak burjuva yanlarla proleter yanın mücadele içinde olduğunu, bunu somut olarak üyelerin faaliyetlerinde, yaklaşımlarında, organların kararlarında, örgütlülüklerimizin hareket tarzında ve tüm bunların parti sorunlarına, sınıf savaşımının diğer sorunlarına yaklaşımlarında görebiliriz. Burjuva yanlar ısrarımıza, sabrımıza ve cesaretimize engeldir. İsrarımızı, sabrımızı ve cesaretimizi engelleyen her şey nihayetinde burjuva ideolojinin içimizdeki dışı vurumudur. Bunlarla mücadele edildiği oranda Partimizde var olan olumlu özellikler pratiğimizin esas yönlendiricisi olacaktır. Bunu da gelişmenin olduğu alanlar veya etkinlikleri incelerken görebiliriz”** denilerek yürünmesi gereken hattın nasıl olması gerektiğine dair belli başlı yanlar ortaya konuldu.

Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist'in **2. PMK** Toplantısı yaptığı çağrıda; **“Yoldaşlar, partimiz cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir. Cesaretimizi kırmaya yönelen, umutsuzluk ve karamsarlık yayan, olumsuzlukları gelişmenin değil statükoculuğun bir parçası**

olarak yorumlayan tüm burjuva tarzlara karşı çıkın! Güvensizlik yayan tüm bireyci tutumları mücadele içinde alt etme bilincine sahip olun! **Gelecek, devrimci çözümler ve bunun üzerinde şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır”** denilerek; son süreçte faşist TC güçlerinin gerilla güçlerine yönelik gerçekleştirdiği saldırılarda şehit düşen gerillalara ilişkin de bir yaklaşım sergilendi: **“Parti örgütlülüğünün sağlanması ve kitlelerin devrim için örgütlenmesi, gerilla savaşımının koşullarımıza uygun olarak geliştirilmesi ile mümkündür. 7. Konferansımızın sonuçlanmasından sonra şehit düşen yoldaşlarımız **Emel KILIÇ, Murat ARICAK** ve **Bülent ERTÜRK** gerilla savaşımında partimizin ısrarı ve cesaretinin simgesi olmuşlardır. Şehitlerimiz Partimizdeki ısrarın ve cesaretin gerçek olduğunu,**

gerilla savaşımının devrimci gücünü ve geliştirilmesinin zorunluluğunu bir kez daha ortaya koymuşlardır. Gerilla savaşımının geliştirilmesi parti örgütlülüğünün sağlanması ile ayrılmaz bir şekilde ilişkilidir. **7. Konferansımızın yöneliminin temel perspektifi bu anlayışla şekillenmiştir. “PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE”** sloganı **2.PMK** toplantısının bu anlayışı geliştirme çabasının bir sonucudur. Tüm alanlarda parti örgütlülüğünün sağlanması gerilla savaşımının geliştirilmesini ve gerilla savaşımının her gelişimi parti örgütlülüğünün sağlanmasını sağlayacaktır. Bu anlayışı uygulamada ısrarlı, sabırlı olun; kazanımları kavrayarak cesaretinizi arttırın”

(H. Merkezi)

**Ç
I
K
T
I**

**Aylık yayınlanan
Siyasi Gençlik
Dergisi YDG çıktı.**

**Umut Yayıncılık
bürolarında
ve
Yay-Sat
bayilerinde**

**İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

ABONELİK ŞARTLARI

**6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000**

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

**Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı**

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00
009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

IMF İLE PATRON AĞALAR HALKI NASIL SOYACAKLARINI 5. KEZ GÖZDEN GEÇİRDİ!

Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın yaptığı bir konuşmada, işçi maaşlarına yapılan zammı yetersiz bulan işçi sendikalarına **"Kaynak yok. Madem fazla zam istiyorsunuz, götürün şu niyet mektubunu IMF'ye siz imzalatın"** şeklindeki cevabı emperyalizme uşaklıkta Türk hakim sınıflarının katettikleri yolu görmemiz açısından önemli.

Bugün burjuva medyanın sayfalarında ekonomideki olumlu gelişmelere bolca yer ayrılmakta ve IMF ile imzalanan stand by anlaşmasının 5. gözden geçirme sonuçları halka kurtuluş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Gerçekte yaşanan ise yukarıda başbakanın aktardığımız sözlerinden de anlaşılacağı gibi IMF'nin dayattığı reçetelerin hiçbir söz ve karar yetkisi tanınmaksızın uygulanmasından başka bir şey değildir. Devletin sözcülüğünü yapan burjuva medyanın bahsettiği ekonomideki olumlu gelişmeleri halkın yaşamında görmek pek mümkün olmasa da tersi yöndeki gelişmeleri ekonomik ve sosyal yönleriyle çarpıcı bir şekilde görmek mümkün.

IMF İLE NİYET; HALKA DAHA FAZLA İŞSİZLİK, YOKSULLAŞMA VE YIKIM GETİRECEK!

5. gözden geçirmeyle ilgili hükümetin IMF'ye gönderdiği niyet mektubunun içerdiği maddeler önümüzdeki süreçte işçi ve emekçilere yönelik geliştirilecek bir dizi sal-

dırını karar altına almakta. Ve zaten IMF'nin direktifleri doğrultusunda oluşturulan mektup, IMF'nin onayını almaktadır. Hakim sınıfların efendileri ve kendi çıkarları açısından çizilen **"olumlu tablo"** ise esas olarak bu saldırıların önümüzdeki süreçte yaşama geçirilmesiyle bağlantılıdır. İşin diğer bir yanını ise IMF'ye ödenecek borçların yapılan **"yaman pazarlıklarla"** karlı bir takvime bağlandığı demagojisi oluşturmaktadır. Burada halka verilmek istenen mesaj, niyet mektubunun içerdiği saldırıların üzeri örtülerek 2004 ve 2005 yılı IMF'ye geri borç ödemelerinin miktarlarının azaltıldığı ve devamında kemer sıkma politikasının esnetilerek halkın rahat nefes alacağı yalanıdır. Bunlar söylediğimiz gibi hakim sınıfların halkı aldatma ve gemiyi kurtarma çabasının ta kendisidir. 2004 yılında 9.1, 2005 yılında ise 10.1 milyar dolarlık geri ödeme yapması gereken hükümetin yapılan **"yaman pazarlıklar"** sonucu 2004'te 5.2, 2005'te ise 7.8 milyar dolarlık bir geri ödeme planı oluşturması geriye kalan miktarı ise 2006-2007 yıllarına sarkıtması olumlu bir gelişme olarak yanıtılmaya çalışılmaktadır. Bu işçi ve emekçilere yönelik saldırıların IMF reçeteleri biçiminde sürdürüleceğinin, Türk hakim sınıflarının emperyalistlere bağımlılığının - uşaklığının giderek derinleştirildiğinin göstergesinden başka birşey değildir.

Hakim sınıfların 25 Temmuz 2003 tarihli IMF'ye gönderdikleri ve Devlet Bakanı

Ali Babacan ve Merkez Bankası Başkanı Süreyya Serdengeçti'nin imzasını taşıyan 29 maddelik niyet mektubu ise ana hatlarıyla aşağıdaki biçimde oluşturulmuştur. Bu maddeler kuşkusuz halka dayattığı kapsamlı yoksullaşma ve ekonomik yıkım açısından incelenmelidir. Yatırıma ve üretime yönelik hiçbir gelişmeyi içermeyen niyet mektubu, önümüzdeki süreçte özelleştirme ve işten atma saldırılarının yoğunlaşacağına işaret etmektedir.

*2004 yılında harcama artışı sınırlandırılarak hem IMF'ye taahhüt edilen ödeme planı uygulanmaya çalışılacak hem de Irak'a işgal bekçiliği için asker göndermeye hazırlanan Türk hakim sınıfları, askeri harcamalar için bütçeyi sağlamlaştıracak

*Yeni yatırım projeleri başlatılmayacak. Halk Bankası'nın özelleştirilmesine ilişkin çalışma, Eylül ayı sonuna kadar tamamlanacak. 2003 yılı sonuna kadar Halk Bankası'nın, 2004 yılı içerisinde ise Ziraat Bankası'nın satışı tamamlanacak. Ayrıca Vakıf Bank'ın özelleştirilmesi için Dünya Bankası ile yeni bir plan hazırlanacak.

*TEKEL ve TÜPRAŞ'ın satışı 2003 yılı sonuna kadar tamamlanacak.

*Türkiye Şeker Fabrikaları 2004 yılının başlangıcında satışa çıkarılacak.

*Türk Telekom'un özelleştirme planı ekim ayı sonuna kadar Bakanlar Kurulu'na kabul edilecek.

*2003 Ocak-Haziran sonu KİT'lerden

tasfiye edilen 7400 kadro, aralık sonu itibarıyla tasfiye edilecek, 17.684 kadro sayısı 25.074'e tamamlanacak.

Önümüzdeki dönem işçi ve emekçilere yönelik saldırıların tırmandırılacağına göstergesi olan bu maddeler emperyalistler ve uşakları açısından bir dizi olumlu gelişmeyi ifade etse de işçiler, emekçiler, köylüler açısından işsizliğin, daha da yoksullaşmanın, yıkımın ta kendisidir.

IMF POLİTİKALARINI VE UYGULAYICILARI TEŞHİR EDELİM

Hakim sınıfların emekçi yoksul halkı hedef alan saldırılarını görmek ve buna karşı mücadeleyi örgütlemenin zorunluluğu ise ortada. Bulduğumuz her alanda saldırılara karşı kitleleri bilinçlendirmek, örgütlenmeleri için uygun zeminler yaratarak tepkilerinin sistemi hedeflemesini sağlamak önümüzdeki görevlerden biridir. Bu noktada kitlelerin yoğun olarak birarada bulunduğu alanlarda IMF politikalarını ve uygulayıcılarını teşhir ederek propaganda ve ajitasyon çalışmalarına yönelmemiz gerekmektedir. Yürüttüğümüz kitle faaliyetlerinde emperyalizmi ve kurumlarını, uygulayıcısı Türk hakim sınıflarını hedef alan A/P çalışması yapmamız kitlelerin bilinçlenmesinde oldukça önemlidir. Bu anlayışla çalışmalarımıza ağırlık vererek sınıf mücadelesi içerisinde partiyi örgütlemek için cesaretle ileri atılma cüretini gösterebiliriz.

Irak'a asker göndermek İŞGALE ORTAK OLMAKTIR!

Irak'ta giderek yükselen ve yalın direnişin ABD emperyalizmini kuşattığı bugünlerde diğer işbirlikçi ve uşak devletlerden direnişin etkisizleştirilmesi için asker talep edilmesi gündemin baş sıralarında yer almaya devam ediyor. ABD emperyalizminin 90 ülkeden asker göndermeleri için destek istemesi, direnişlerin aldığı boyutu ve işgalcilerin direnişler karşısında düştükleri aciz durumu anlamamız açısından önemli. Silahlı direnişlerin bastırılması için faşist Türk ordusunun da devreye sokulmasının gündeme gelmesi ise bizlerin önemle üzerinde durmasını gerektiren bir gelişme. Özellikle Türk hakim sınıflarının yürüttüğü **"derin mütteliklik"**, **"stratejik ortaklık"** vb. gibi söylemlerin; Süleymaniye'de 11 Türk kontrgerillasının başına efendisi tarafından çuval geçirilmesiyle hiçbir hükmü kalmasa da asker gönderme meselesi yine bilinen demagojik söylemlere dayandırılmaktadır. Türk hakim sınıflarının ABD emperyalizminin Irak'taki hegemonyasını güçlendirmede yetersiz kalması ve aldığı uyarının ardından can havliyle işgal bekçiliği için ileri atılması şaşılacak bir durum değildir. Emperyalizme uşaklıkta tescillenmiş Türk hakim sınıflarının efendilerinin çıkarları uğruna **"mehmetçiği"**

"ABD ve İngiliz askerlerini sabaha çıkamama korkusundan" kurtarmak için sahra çöllere sürmesi, büyük bir **"kahramanlık"** değil de nedir? Yaşanan tam da efendisinin askerleri yerine, silah altına alınan **"mehmetçiğin"** feda edilmesidir. ABD emperyalizminin Türk hakim sınıflarını uşaklık konusunda yeneden hizaya çekmesinin, çıkarlarını daha iyi temsil etmesi için uyarısının ardından asker gönderme meselesinin resmiyet kazanmasının önündeki çatlak sesler de kuşkusuz giderilmeye çalışılacaktır.

PASTANIN KIRINTILARINDA "MEHMETÇİK" KANI VAR!

Yaşananlar, asker göndermeyle bağlantılı olarak Irak'ın yeniden yapılandırılması konusunda Türk hakim sınıflarının üstleneceği rolün çerçevesinin ne olacağı tartışmasıyla devam ediyor. Yaşanan somut gelişmeler **"mehmetçiğin"** kanının pazarlanması karşılığı Irak'ın yeniden yapılandırılmasında Türk hakim sınıflarına da pastanın kırıntılarından pay verileceği yönünde... Geçen hafta içerisinde ABD'nin gözetiminde Türkiye, Irak ve Suriye arasında imzalanan demiryolu taşımacılığı anlaşmasıyla 3,5 milyon tonluk malın Suriye üzerinden Irak'a taşınması kararlaştırıldı. Demiryolu ihalesinin imzalandığı günlerde

Irak'ta GSM alt yapısını oluşturmak için Sabancı Holding patronlarına ait Alcatel'de ihale için 31 Temmuz'da Ürdün'de yapılan konferansa katıldı. Yine Irak'ın ilk petrol ihalesi TÜPRAŞ'ın da içinde bulunduğu 6 şirkete verildi. BM'nin gıda karşılığı petrol programı çerçevesinde Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının aldığı 1,5 milyar dolarlık ihale bulunmaktadır. Yine **Uluslararası Nakliyeciler Derneği**, Tepe Grubu, **Alarko Holding**, Enka İnşaat gibi Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarına ait büyük şirketler aylardır pastanın kırıntılarından pay almak için ABD emperyalizminin Irak'taki işgalinin **"istikrar kazanması"**na çalışıyorlar.

Kamuoyuna her ne kadar **"Türk askeri olaylara karışmayacak, gıda yardımı, ilaç vs. ihtiyaçlar için kullanılacak"** şeklinde açıklansa da Irak'a asker göndermek demek ne şekilde olursa olsun emperyalizmin Irak'ı işgaline ortak olmak demektir. **Korkudan titreyerek rastgele etrafa ateş açan ABD askerlerinin döktüğü kana ortak olmak demektir. Irak halkının onurlu direnişine rağmen ABD ve İngiliz emperyalistlerinin yanında saf tutmak demektir. Irak halkı üzerine işgal askerleri ile birlikte kurşun**

sıkmak demektir.

Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının içinde buldukları krizi aşma adına ABD emperyalizminin, hegemonyasını tesis etmek için Irak'ta **"istikrar yaratma"** çabasına ortak olmaları içten bile değildir. Bu anlamıyla Türk hakim sınıflarının **"stratejik uşaklık"** rolü gereği efendisinin her istediğini yerine getirmesi, pastanın kırıntılarından **"hak"** talep etmeyeceği anlamına gelmemelidir. Elbette ki bu yine efendisinin koyacağı irade doğrultusunda yaşam bulacaktır.

BASRA'DA VE TAKSİM'DE İŞGALE KARŞI ÇIKANLARA SALDIRI!..!

Son bir hafta boyunca Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın oğlunun şatafatlı düğünü gündemin baş sıralarını oluştursa da asker gönderme ve AKP hükümetinin ekonomide olumlu gelişmeler yaşandığı yönündeki yaklaşımı yine eylemlerin hedefi oldu.

Irak'taki işgalci güçler Basra kentinde elektrik ve benzin sıkıntısı içinde bulunan halkın düzenlediği protesto gösterisine ateş açarak bir Irak'lının ölümüne ikisinin ise yaralanmasına yol açarken aynı gün içerisinde Başbakanın şatafatlı düğünü için görevlendiren polisler ise

asker göndermeyi protesto etmek için düğün salonu yakınında toplanan **"Tayyip oğlunu Irak'a gönder"**, **"ABD askeri olmayacağız"** diyen EMEP'li gençlere gaz bombaları ve coplarla saldırarak gözaltına aldı. Aynı gün Ümraniye'de Başbakan'ın katıldığı açılışta yapılan protesto yine saldırı ve gözaltıyla noktalandı. Yine 40 milyon harcandığı düğünün yapıldığı sırada elindeki iki milyon lira ile soyunarak Taksim Meydanı'nda çaresizliğini dile getirmeye çalışan işsiz bir gencin eylemi çarpıcıydı. Yaşanan gelişmeler emperyalizmin ve uşaklarının halka düşmanlıklarını gösteren çarpıcı örneklerdir.

IRAK HALKININ DİRENiŞİNE GÜÇ VER!

Bu bilinçle yaşanan gelişmeleri değerlendirerek, süreci incelemeye özel önem vermeliyiz. Irak halkının emperyalistlerinin işgalini kuşatan direnişini mutlaka ve mutlaka desteklenmelidir. Türk hakim sınıflarının Irak halkının direnişini kırmak için asker göndermesine karşı geliştireceğimiz her türlü etkinlik Irak halkının direnişine güç verecektir. Bu yaklaşımla yürüttüğümüz kitle çalışmalarında **"Emperyalizm için dökecek kanımız yok"** şiarını işleme- li ve Irak'a asker göndermeye karşı tepkiyi çoğaltmalıyız.

Sınıfsal Bakış

İKİ BAŞKAN İKİ ÖRNEK: GONZALO VE APO

Birisi PKP'nin (Peru Komünist Partisi) diğeri PKK (Kürdistan İşçi Partisi)'nin önderiydi. Birisi 12 Eylül 1992, diğeri 15 Şubat 1999'da düşmanın eline geçti. İkisi de tek başlarına soyutlanarak özel bir tecrit rejimine tabi tutuldular. Her ikisinin de başkanı olduğu örgütler 12-15 yıla ulaşan bir silahlı mücadelenin uygulayıcısıydılar. Her ikisi de 30 bin kişinin ölümünden sorumlu tutuluyor, "terörizmin elebaşı" olarak lanse ediliyordu. Her ikisi ele geçtiğinde de düşman büyük bir zafer elde ettiğini ilan etmiş, ulusal bayram havasında kutlamalara girişmişti. Gonzalo (Prof. Dr. Abimael Guzman) ve Apo (Abdullah Öcalan) başkaldırı ve isyanın sembolü olarak tanınıyordu. Biri Peru diğeri Kürt halkının önderi mertebesine ulaşmıştı.

Ne var ki bu bir dizi benzerlik, benzemeyen yanlarının belirleyici özelliğinden kaynaklı önemsiz birer ayrıntıya dönüşüverdi. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini rehber edinen PKP'nin önderi, ulusal kurtuluşçu yurtsever bir harekete önderlik eden PKK'nin önderiyle, sınıfsal çizgilerindeki farklılıklarından öte aleni bir ayrışma, düşmanın elindeki tutumlarıyla girdiler. Gonzalo yoldaş, Peru faşizmini dize getiren bir direniş sergiler, cellatlara ve ölüme meydan okurken; Öcalan'ın kendisi dize geliyor, aman dileyen bir tutum ve düşmanlarına yaranma yoluyla canını kurtarmaya çalışıyordu.

Aradan geçen yıllar her ikisinin de tavrını ve duruşunu keskinleştiriyor, başkan Gonzalo direnişine tavizsiz devam ederken Öcalan kurucusu olduğu hareketi adım adım tasfiye planının gönüllü uygulayıcısı olmayı sürdürüyordu. İkisi birden aynı gün (07.08.2003) ajanslara konu oldular. Başkan Gonzalo, şartlarının daha da ağırlaştırılmasına karşı açık direnişine başlarken, PKP halk savaşının ivmesini yeniden yükselttiğini ilan ediyordu. Öcalan ise ilk gündünden itibaren yürüttüğü tasfiye pazarlıklarında ABD emperyalizmine ve faşist Türk devletine yeni öneriler sunuyor, Atina Karma Yeminli Mahkemesi ve Jüri Üyeleri'ne başlıklı 20.05.2003 tarihli dilekçesinin "Özgür İnsan Savunması" adı altında kitaplaştırılması vesilesiyle gündemleştirilmeye çalışılıyordu.

Sınıf mücadelesinin en kritik ve çetin muharebe alanlarından birisini tutsaklık koşullarında yaşananlar oluşturmaktadır. Komünistler, devrimciler, emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı savaşanlar bir biçimde

düşmana esir düştüklerinde, gerek gözaltı gerekse de tutukluluk/hapis koşullarında kıyasıya, dişe diş bir mücadelenin öznesi haline gelirler. Uğruna savaştıkları değerler, temsil ettikleri sınıf ve örgütler adına savaşı o koşullarda sürdürmekle yükümlüdürler. Düşmanın tek hedefi vardır: teslim almak. İhanete zorlamak, çözmek, kendi değerlerine yabancılaştırmak için bütün gücüyle yüklenektir. Karşı-devrim; ele geçirmiş olmanın avantajını azami bir kazanca çevirerek sınıf mücadelesinde büyük kazanımlar elde etmeye çalışmaktadır.

Gözaltı, yargılama, hapislik şartlarında yaşanan çatışma, sınıf kavgasının açık bir görünümünden başka bir şey değildir. İşkence ve ölüm, bu direnişin ayrılmaz parçaları olarak gündemdedir. Bu durumda seçenekler hemen ikiye iner. Ya direnilecek ya da bir biçimde yenilgiye uğranılacaktır. Yenilgiyi pişmanlığa, ihanetçiliğe, teslimiyete varılanların da eksik olmadığı bu direnme savaşı, bir bakıma iradenin sınanması olarak da adlandırılmalıdır. Tarih, komünistlerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin sayısız direnişini kaydetmekle çok değerli bir mirasın taşıyıcısıdır aynı zamanda.

Bu irade savaşı/direnme sınavında önder konumundaki kişilerin tavrı çok daha önemli bir yer işgal etmektedir. Zira onlar, savunucusu olduğu değerlerin cisimleştiği örgütlerinin önderleri olarak, sembol haline gelmiş olmakla, etkileri çok daha çaplı bir konumda bulunmaktadır. Ele geçtiklerinde, bir anlamda düşmanla yürütülen savaşın gidişatını etkileyecek bir düelloya tutuşmuş hale gelirler. Temsil ettikleri değerler ve kurumlarla özdeşleşen kimlikleri nedeniyle onların zaferleri veya yenilgileri dolaysız olarak devrim ve karşı-devrim hanesine yazılmaktadır. Bu yüzden ki onlardan bu duruma uygun bir tavır takınmaları öncelikle beklenir. Bedel ödemek, her türlü sonucu göze almak bu tip kişilerin boynunun borcudur.

İşte bu iki başkanın birbirine zıt duruşları bu açıdan daha kritik bir önem arz etmektedir.

Uçakla Türkiye'ye getirilirken "memleketine hoş geldin" alaylarına maruz kalan ve "fırsat verilirse hizmet etmeye hazırım" diyerek daha yolun başında teslim bayrağı çeken Öcalan; "sonunu kendin belirlerisin" tehdidinde boyun eğip zaten tükettiği devrimci değerleri ayaklar altına alan bir tutum sergilemiştir. Onbinlerce şehit ve gazi veren, katliamlara, işkencelere boğulan Kürt halkı-

nın temsilciliğine soyunan Öcalan'ın gözaltı ve yargılama safhalarındaki ibret verici tutumu, bir savrulma ve yönünü şaşırma sürecinin sonucu olarak görülmelidir.

İnkarcılık, teslimiyetçilik ve yaranmacılık; "Kürt isyanlarının katliamla bastırılmasına meşruiyet tanıma", "PKK'nin programının politik değer taşımadığı", "Kürt devleti kurmanın bilimsel olarak mümkün olmadığı", "Kürtlerin ulusal olarak Türk ulusal bütünlüğü içinde yer aldığı" yolundaki beyanlar eşliğinde, Türk bayrağını öpme "şehit" ailelerinden özür dileme jestleriyle sürdürülmüştür. Öcalan, ifadelerinde güzel bir benzetme yaparak, "Bugüne kadar Atatürk'ü kendime rehber olarak kabul edip uygulamaya çalıştım." demek suretiyle hem ruh halini hem de öykündüğü kişi nezdinde ideolojik duruşunu net bir biçimde açığa vurmaktadır.

Başta Kürt kitleleri olmak üzere dünya kamuoyunu "politik tavır", "taktik tutum" vb. komik klişe yalanlarla aldatma çabası; megalomaninin arşa çıkıp dibe vurma örneğinin sergilendiği bir hezeyan içinde sunulmuştur. Bugün Irak Kürdistanı'nda dar bir alana sıkıştırılan gerillanın tasfiye/imha pazarlıklarını da kişisel çıkarlarının üzerinden yürütme pervasızlığının yegane sebebi, bütün olup bitenlere ve açıktan yaşanan ihanete karşı yaratılan ucuz ve uyduruk sis perdesinin yırtılmamasıdır.

Öcalan, düşmanın eline geçen önderlerin takındığı tavır itibarıyla en kötü örneklerden birisi olarak tarihe geçmiştir. Bildiği her şeyi anlatıp, açıklayarak, örgütünün kadrolarına ait kişilik tahlilleri yapacak kadar ayrıntıya girerek, hareketinin bütün temel tezlerini inkar edip düşmanın resmi görüşlerini benimseyerek, örgütsel varlığını yadsıyıp faşist devleti kutsayarak ruhunu teslim etmiş, canını kurtarmıştır. Julius Fucik, 1943'de, infazi beklerken, benzer bir tablo sergileyen eski bir yoldaşının durumunu şöyle tanımlamıştı, "Hain hayatından büyük bir şey kaybeder. Ve o kaybetir. Şanlı ordunun saflarından kaçtı. Ve en adi düşmanın küçümsemesine uğradı. Ve o şimdi sağa da artık yaşamıyor. Çünkü kardeşlikten kendini ayırdı."

Ufkumuzu ışıtan, yüzümüzü ağırtan bir tavrın yaşayan sembolü olan Başkan Gonzalo ise direnişine ilk andan itibaren takındığı net bir tutumla başladı. Onu, ele geçirilişinden 9 gün sonra çeşitli ülkelerden çağrılan 200'ü aşkın gazetecinin önüne çıkardılar. Enine paralel çizgili hapisane üniformasıyla, göğsünde büyükçe yazılı bir mahkum numarası olduğu halde çelik bir kafesin içindeydi. Kudurmuş bir güruhun önünde, The Economist'in yazdığı gibi, "amaç yenilmez önder efsanesini yıkmaktır". Gonzalo yoldaş kendisini aptal ve güçsüz düşürmek isteyenleri çok ağır bir yenilgiye uğrattı. Zafer işareti ve sıkılı yumruklarıyla, kendisine karşı savrulan ölüm tehditleri ve çığlıklara karşı dünya kamuoyu önünde komünist direniş geleneğinin parlak bir sayfasını

yazdı. Partisine, Peru ve dünya halklarına seslendi. Yoldaş, savaşa ve direnişe devam çağrısında şöyle diyordu:

"Bizler, halkın evlatları işte buradayız, savaş siperi olan bu siperlerde savaşıyoruz; çünkü bizler komünistiz! Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz., Parti'nin ilkerimini ve Halk Savaşı'nı savunuyoruz. Bizim yaptığımız, yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey budur! Bazılarının büyük bir yenilgi olduğunu sandığı bu koşullar içindeyiz. Kendi kendilerini kandırıyorlar. Brakan rüya görmeye devam etsinler. Bu durum yolumuz üzerinde sadece bir büküntüden ibarettir. Bundan fazla bir şey değil! Yol ortasında bir büküntü. Yol her ne kadar uzunsu da, biz bu yolu katedip sonuna erişeceğiz ve de muzaffer olacağız! Göreceksiniz, göreceksiniz!"

İdeolojik niteliklerindeki farklılıklarından kaynaklı olarak Gonzalo ve Apo'yu ayırma noktasına getiren en önemli faktör, ölüm ve işkence korkusu olarak şekillenmişti. 14.07.1988 tarihinde El Diario Gazetesi'ne verdiği röportajında, "Komünist olarak biz hiçbir şeyden korkmayız. Dahası, Parti, ölüme meydan okumak ve canımızı parmaklarımızın ucunda taşımak üzere bizleri çelikleştirmiştir, ki devrim bizden canımızı talep ettiği an derhal verelim." diyen Başkan Gonzalo aynı röportajda kendisine yöneltilen, "Korktuğunuz bir şey var mı?" sorusuna verdiği yanıtla meselenin özünü bilimsel bir tahlille şöyle parmak basıyordu:

"Korku mu? Korku ve korkusuzluğun bir çelişki oluşturduğuna inanıyorum. Meşale ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktadır. Biz cesur yapan, bize cesaret veren ideolojimizdir. Görüşümce hiç kimse cesur doğmaz. Halkı ve komünistleri cesur yapan sınıf mücadelesidir. En büyük korku ne olabilir ki? Ölüm mü? Bir materyalist olarak yaşamın bir gün sona ereceğini biliyorum. Bence en önemli olan şey iyimser olmaktır, hayatımızı hasrettiğimiz işin başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirileceğine inanmaktır. Çünkü bende olabilecek korku, bu görevin devam ettirilmeyeceği korkusu olabilir; ama kişi kitlelere güveniyorsa bu korku ortadan kalkar. Görüşümce en büyük korku, kitlelere güvenmemektir, insanın kendisinin vazgeçilmez olduğuna, dünyanın merkezi olduğuna inanmasıdır. Bence korkunun en kötüsü budur ve eğer insan, Parti tarafından proleter ideoloji ile, esas olarak Maoizm ile şekillendirilmişse, tarihi yapan kitleler olduğunu, devrimi yapmanın Parti olduğunu, tarihin ilerleyişinin kesin olduğunu, devrimin esas akım olduğunu anlayacaktır, ve o zaman insanın korkusu ortadan kalkacaktır. Ve geriye sadece, komünizmin bir gün ışıdaması ve yeryüzünü aydınlatması için temelin atılmasına, diğerleriyle birlikte katkıda bulunabilmekten tatmin oluş kalacaktır." (abç)

Makina Takım'da direniş

Kocaeli'nin Gebze ilçesine bağlı Çayırova beldesinde kurulu Makine Takım A.Ş.'de, patron, geçtiğimiz hafta "ekonomik sıkıntı" gerekçesiyle süresiz izin kararı almıştı. 180'i Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne üye 230 işçi ile memur statüsünde çalışanları kapsayan karar, işyerine asılan imzasız bir duyuru ile bildirildi.

Bunun üzerine sendika üyesi işçiler, esnek çalışma ve işten atılmaları karşı direnişe geçti. Şube başkanı'nın yaptığı açıklamaya

göre, işyerindeki sorun süresiz izin kararından 3 yıl öncesine dayanıyor. Transtürk Holding'in makine takım üzerinden borçlanmaya gitmesi nedeniyle fabrikanın hammadde sıkıntısı çektiğini, elektrik alamadığını anlatan Başkan Serdaroğlu, patronun bu durumdan çıkış için esnek çalışmayı dayattığını söyledi. "Sürpriz izin kararından bir süre önce işçilerin büyük çoğunluğunun ücretsiz izne çıkması, kalanların da fabrikada çalışması" önerisinde bulunulduğunu anlatan Serda-

roğlu bu talebin esnek çalışmayı yerleştirme-yeye yönelik olduğuna dikkat çekerek, şöyle devam etti:

"Bunu reddettik. Fabrika çalışacaksa herkes çalışsın dedik, ayrıca çalıştırılacak işçilere fazla mesai vermeyi de reddediyor. Bunun üzerine baş temsilciyi işten çıkarmak istedi ve fabrikayı süresiz tatil ettiğini beyan eden bir ilan astı"

"DUYURUYU TANIMİYORUZ"

Fabrikaya asılan imzasız duyuruyu tanımadıklarını, işyeri temsilcisinin geri alınma-

sını ve izin kağıdı verilmesini istediklerini söyleyen Serdaroğlu, fabrikada esnek çalışma modelinin uygulanmasına karşı çıktıklarını, bu zamana kadar karşılıklı mutabakatla sürdürülen uygulamaların devam etmesini istediklerini söyledi.

Bu arada patron, çıkarttığı baş temsilcisinin "fabrikayı terk etmediği" yönünde karakola şikayette bulundu. Şikayet üzerine Gebze Emniyet Amirliği'ne çağrılan şube yöneticileri, adliyede ifade verdikten sonra serbest bırakıldılar. (Kartal)

Uşak'ta tekstil işçileri örgütleniyor

Uşak'ta örgütlenmeye başlayan TEKSİF Sendikası, birkaç haftalık bir çalışmayla işçilerin yoğun ilgisi ile karşılaştı. Sabah erken saatlerden akşam geç saatlere kadar sendikaya üye olmak için gruplar halinde gelen konfeksiyon işçileri üyelik kayıtlarını yaptırıyorlar.

Ülkenin en örgütsüz kesimlerinden olan konfeksiyon işçileri, günde 12 saat çalışıyor. Asgari ücret ve daha altında bir maaş alıyorlar. İşe girerken patronlar tarafından işten atıldıklarında ya da ayrıldıklarında hiçbir hak talep edemeyebileceklerini kabul ettikleri bir sözleşme imzalatılıyor. Bu sıkıntıların çözümünün birlik ve örgütlenmeden geçtiğinin farkına varan Uşaklı tekstil işçileri, çareyi sendikaya üye olmakta buldular.

Bir taraftan sendikaya üye olanların sayısı her geçen gün artarken diğer taraftan bu örgütlenmeden rahatsızlık duyan patronlar da boş durmuyorlar. Sendikal örgütlülüğü dağıtmak için çeşitli bahaneler öne sürerek sendikaya üye olan işçileri işten atıyorlar ya da işten atma tehdidiyle karşı karşıya bırakıyorlar. Bunlardan Akçay İplik'te işten atılanların sayısı 200; Avun'da 24 kişi kriz vb. bahane edilerek işten atıldı. İşten atılmaları değerlendiren diğer işçiler; **"İşten atılsak bile biz sendikada ısrarlıyız. Çünkü çalışırken zaten sıkıntıyı yakıcı bir şekilde yaşıyoruz, atılsak da birşey değişmez"** diyerek bu konuda kararlılıklarını belirtiyorlar. (İzmir)

Ekolas'ta işçi kıyımı

Kocaeli'de kurulu olan Ekolas şirketinde sendikaya üye oldukları gerekçesi ile işten çıkarılan işçiler, 28 Temmuz'da dava açarak başladıkları direnişlerini fabrika önünde sürdürüyorlar.

Prelli'ye bağlı Ekolas şirketi 280 işçiyi işten çıkardı.

Kocaeli'de kurulu olan Ekolas şirketinde sendikaya üye oldukları gerekçesi ile işten çıkarılan işçiler, 28 Temmuz'da dava açarak başladıkları direnişlerini fabrika önünde sürdürüyorlar.

İşçilerin mesai bitiminde bilgisayara kartlarını gösterip dışarı çıkmaları ile ortaya çıkan işten atılmalar hakkında ise patron herhangi bir açıklama yapmıyor. İşçilerin büyük çoğunluğunun birbirini tanımadığı fabrikada, patron duvarların dibinde bekleyen işçileri gözetlemek için kamera yerleştirmiş durumda.

Duvar ve yüksek tel örgülerle çevrili olan fabrikada işçiler yağmur ve güneşe rağ-

men bekleyişlerini sürdürürken oturacak bir yer bile bulamıyorlar.

Yapılan uygulamanın kanunsuz olduğunu ifade eden **Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu**, herhangi bir ihbarda bulunmadan işçilerin işten atıldığını, Ekolas adına yeni işçilerin çalıştırıldığını mahkeme kararı ile tespit ettiklerini söyledi.

Fabrikada 6 yıldır çalışan **Cihan Efe**, "Bizler işimizi geri istiyoruz. Ekmeğimizin peşindeyiz. Aylık 260 milyon maaş alıyorum. Kiram 90 milyon lira elektrik, su derken elimizde birşey kalmıyor" diyerek yaşadıklarını anlattı.

(H. Merkezi)

Özelleştirmeye tepki büyüyor

SES Üyelerinin, sağlıkta özelleştirmeye yönelik eylemleri tepkileri devam ediyor. SSK Okmeydanı Hastanesi'nde çalışan yaklaşık 150 sağlık emekçisi, **"Parasız eğitim, parasız sağlık"**, **"Sağlık haktır satılamaz"** sloganları eşliğinde baş hekimliğe yürüdü. Hasta yakınlarının da destek verdiği eylemde sağlık çalışanları adına konuşan SES Şişli Şube Başkanı **Rabia Tuncer**, hükümetin **"Sağlıkta Dönüşüm Programı"** adı altında sağlığı semt pazarlarında alınırsatılır bir değere dönüştürmeye çalıştığını belirtti. Sağlık hizmeti sunan ve alanlar arasında ticari bir ilişki yaratılarak nitelikli sağlık hizmeti verme anlayışının ortadan kaldırıldığını kaydeden Tuncer, "sağlık hizmeti insanların doğuştan kazandığı ve parasız olarak edinmesi gereken bir hak" diye konuştu.

Telekom'un özelleştirilmesine karşı, çalışanların eylemleri sürüyor. KESK'e bağlı Haber-Sen üyeleri, Ankara ve İstanbul'da oturma eylemleri yaparken, Türkiye Kamu-Sen'e bağlı Türk Haber-Sen üyeleri de bir açıklama yaparak satışa izin vermeyeceklerini açıkladılar.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

Mücadele Tek Ayak Üstünde Yürümez! Kadın Emekçileri Daha Çok Örgütlü Mücadeleye Kazandıralım!

İşçi ve emekçilere yönelik özellikle son süreçte giderek artan hak gasplarına ve bu durum karşısında yaşanan tepkisizliğe ve örgütsüzlüğe hemen her yazımızda vurgu yapmakta, bu durum karşısında yönelimimizin ne olacağı/olması gerektiği konusunda sınıf sendikacılığın uygun bir perspektif sunmaya çalışmaktayız.

Özellikle kadın işçi ve emekçiler içerisinde örgütlenilmesi, onların üretime, oradan da örgütlü mücadeleye katılması, bu örgütlü mücadele içerisinde de ön saflarda yer almasının önünün açılması sınıf mücadelesi açısından çok önemlidir. **Çünkü toplumun yarısını oluşturan kadını kavganın da yarısını oluşturan duruma getirmedığımız sürece sınıf mücadelesinde ciddi başarılar elde etme şansımız yoktur.**

Kadının sınıf mücadelesi içerisindeki yerinin önemini koyarken, kadının bugünkü edilgen durumuna ve bunun altında yatan nedenlere de kısaca bir göz atmak gerekmektedir.

Bilindiği gibi sınıflı toplumların ortaya çıkışı, kadının toplumsal yaşamdan dışlanması bugünkü edilgen konumuna zemin oluşturmuştur. Sömürücü sınıfların yüzyıllar boyudur emekçiler üzerinde sürdürdüğü baskı ve sömürden en fazla etkilenen kesim her zaman kadındır.

Kadın üzerindeki sömürü yalnızca egemenlerin sömürüsü ile de sınırlı değildir. Egemenlerin ezilen sınıfları baskı altında tutma politikaları sonucu kendi sınıfdaşı, ancak sınıf bilinçsiz emekçi erkek tarafından da baskı ve sö-

mürü altındadır kadın. Yani sıkça dillendirildiği gibi, kadın çift taraflı, hatta çoğu zaman (eğer cinsel ulusal vb. sömürü biçimlerini de katacak olursak) çok taraflı bir sömürüyle kuşatılmıştır.

Emperyalistlerin dünya halklarına yönelik özellikle son yıllarda giderek artan azgınca saldırılarının faturasını yine kadınlar daha ağır bir biçimde ödemektedirler. Savaşların ve talana dayalı ekonomi politikaların getirdiği yoksulluğun, açlığın, sefaletin yükü de daha çok kadınların sırtına binmektedir.

Egemenlerin kadını baskı altında tutma, toplum dışına itme nedeni çok açıktır ki, kadının sınıf mücadelesine katılımını engellemek içindir. Çünkü daha önce de vurgulandığı gibi, kadınlar toplumun yarısını oluşturmaktadır ve kavganın da yarısını oluşturduğunda bu egemenlerin sonunu yakınlatacaktır. Egemenler bunun bilincindedir ve kadının toplumsal yaşama katılmasının önündeki engelleri giderek zorlaştırmakta, kadını ücretsiz emeğe, yani ev, çocuk, eş üçgenindeki yaşama daha da bağımlı hale getirmek için tüm imkanlarını seferber etmektedir.

Çalışan kadına gelince, bu kesimin kadını üzerindeki yük daha da ağırdır. Erkek emekçilerin çok altında bir ücretle çalıştırılan kadın, işten çıkarmalarda da ilk kapının önüne konulan durumundadır.

Sanayii toplumuna geçilmesinden bu yana kadının ucuz iş gücü olarak çalıştırılması, çalışma koşullarının çoğu zaman erkeklerden daha ağır olması, doğum, çocuk vb. nedenlerin

işten çıkarılmasına vesile edilebilmesi, işten çıkarılmasa bile kreş, emzirme koşulları gibi durumların işyerlerince sağlanmaması, bu durumda çoğu zaman kadının kendiliğinden işi bırakmasına kadar varması, kadının çalışma yaşamında karşılaştığı, ancak onun ya çalışma yaşamını ağırlaştırır ya da onu çalışma yaşamının, dolayısıyla toplumsal yaşamın dışına iten çok önemli nedenlerdir.

Tüm ezilen sınıfın kadınlarının olduğu gibi, çalışan kadının da yaşamını zorlaştıran bir edilgen durumdan kurtulmasının yolu, türlü vesilelerle de gündeme getirildiği gibi, örgütlü sınıf mücadelesine katılmaktan geçmektedir.

Bugün hepimizin bildiği gibi fabrikalarda erkeklerin yanı sıra kadın işçiler de çalışmaktadır ve bunların da sınıf örgütleri içerisinde örgütlenmesi bir zorunluluktur. Kadınların örgütlenemediği yerlerde örgütlülük bir ayağı topal halde gitmektedir. Ancak kadın emekçileri örgütlemek için yeterli bir çaba da gösterilmemektedir. Örgütlü olanların ise ön saflarda yer almasını sağlamak yerine, onları geri plana iten bir tutum içine girilmektedir. Bu durumu sınıfa yönelik örgütlenmelerin hemen tümünde gözlemlemek mümkündür.

Sendikal mücadele içerisinde de kadının edilgen durumunu koruduğunu gözlemleyebiliyoruz. Sendika yönetimlerinde kadınlar neredeyse hiç yer alamamakta, alsalar bile bu sayı çok sınırlı olmakta ve alt düzey görevler olmaktadır. Sendikalarda ve konfederasyonlarda başkanlık seviyesine kadar yükselmiş bir kadın yöneticiye rastlanmamıştır. Bu görevler hep erkekler tarafından sürdürülmüş ve kadınların bu görevlere gelmelerinin önü tıkanmıştır. Şu gerçeği görmek gerekir ki, kadınların ön saflarda olduğu bir sendikal örgütlenme, örgütlülüğe uzak duran diğer kadınları da cesaretlendirecek, onların mücadeleye katılımının önünü açacaktır.

Kadın emekçileri mücadeleye katma noktasında en büyük görev hiç şüphesiz örgütlü mücadele içindeki erkeklere düşmektedir. **Şu bilinen bir gerçekliktir ki, örgütlü mücadele içindeki erkekler, kadını mücadeleye katma yönünde yetersiz kalmakta, çoğu zaman en yakınlarındaki kadınları, örneğin eşlerini bile sınıf mücadelesine katma noktasında bir çabaya girmemektedirler.**

Sınıf mücadelesinin kadın erkek omuz omuza verilmesi gereken bir mücadele olduğunu düşündüğümüzde, bu durum kendi varlık nedenimiz ters düşmekte, bize en yakın olan/olması gereken insanı mücadeleye katamadığımızda, uzağımızdaki insanları, hele de kadınları örgütlü mücadele içine katma yönündeki çabalarımız da genelde başarıyla sonuçlanmaz, dahası inandırıcılıktan uzak bir konumda oluruz.

Özcesi, genelde sınıfı örgütlemek, özelde ise sınıf sendikacılığını hayata geçirmek, kadınların sınıf örgütlülüğü içindeki önemini kavrayıp/kavratmak, buradan hareketle de kadının sınıfın ön saflarında mücadele etmesini sağlamak istiyorsak, buna önce en yakınımızda olan kadınlardan başlamak durumundayız. Ancak bunu başardığımız takdirde, kendi iş yerlerimizden başlayarak, çalışma yaşamının tüm alanlarındaki kadınları örgütlü mücadeleye katabilir, yönetim organlarında yer almalarını sağlayabilir, onları birer sınıf önderi haline getirebiliriz.

Daha fazla sayıda kadını sınıf mücadelesine katmayı Devrimci Demokratik Sendikal mücadelemizin önündeki en önemli görevlerden biri haline getirmeli, bundan sonraki yönelimimizi bu perspektifle ele almalıyız. Unutmayalım ki, göğün yarısını oluşturan kadın, kavganın da yarısını oluşturmadığı sürece sınıf mücadelesinin ivme kazanması, sömürücü sınıfların alt edilmesi mümkün olmayacaktır.

Ankara'nın kararı, fındık üreticisinin kaderi değildir

Üretici köylü için ölüm fermanı demek olan IMF ve Dünya Bankası direktifleri ile uygulanan tarım politikalarının her geçen gün bir yenisi daha çıkarılıyor. Böyle olunca da köylülerin öfkesi bir sel gibi artıyor. Özellikle son yıllarda fındık üzerinde oynanan oyunlar ve son olarak **Başbakan R. Tayip Erdoğan**'ın fındık taban fiyat belirlenmesine devletin katılmayacağı kararı, Karadenizli fındık üreticilerini çileden çıkardı. **Tam anlamı ile fındık üreticilerini tüccarın insafına terk etmek anlamına gelen bu karar ile devlet üreticilere açıkça "fındık üretmeyin"** diyor.

Tüm bunlara karşı sessiz kalmayan Karadenizli fındık üreticileri de tepkilerini **9 Ağustos 2003** Cumartesi günü **Ordu'da yaptıkları bölgesel miting ile dile getirdiler. Ordu Ziraat Odası, Esnaf Odaları Birliği, Muhtarlar Derneği ve FİSKOBİRLİK** tarafından düzenlenen mitinge Karadeniz'in nereden ise tüm illerinden gelen üreticiler katıldı. **Geçen yıl fındık sezonu sonlarına doğru düzenlenen fındık mitingine göre daha erken düzenlenen miting katılım da geçen yıla oranla daha yoğundu.** Günler öncesinden çalışma-

larına başlanan miting için Ordu'nun neredeyse her tarafında afişler yapıldı. Mitinge katılımın yoğun olacağını tahmin eden devlet de önlemlerini buna göre arttırdı. Daha öncesinden Belediye Meydanı'nda yapılması planlanan miting, Ordu Valiliği tarafından **"güvenlik"** bahanesi ile Cumhuriyet Meydanı'na taşındı.

Miting günü şehir merkezi giriş çıkışlarında arama noktaları oluşturularak miting gelen herkes yoğun bir aramadan geçirildi. Ordu'ya bağlı ilçeler ve Samsun ve Giresun'dan katılımın yoğun olduğu miting, saat 13:00'te başladı. **Ordu, Giresun, Terme, Ünye, Fatsa ve İkizce Ziraat Odaları Başkanları ile FİSKOBİRLİK Genel Müdürü, Muhtarlar Derneği Başkanı ve Ordu Esnaf Odası'nın birer konuşma yaptığı mitingde Ordu Valiliği ve Milletvekillerine teşekkür edilmesi üreticilerin tepkisine neden oldu.** Bazı oda başkanlarının mitingde devletin sözcülüğünü üstlendiği görülürken bazılarının ise IMF ve DB politikalarına vurgu yapması dikkat çekti. Hükümetin sözcülüğünü üstlenen oda başkanlarına tepki gösteren üreticiler örgütsüz olmaları nedeni ile tepkilerini bireysel ola-

Fındık taban fiyatının belirlenmesine devletin katılmama kararı ve fındık üreticisinin tamamen tüccarın insafına terk edilmesi fındık üreticisinin tepkisine yol açtı. 9 Ağustos'ta 10 bin fındık üreticisi Ordu'da buluştu.

rak dile getirmek zorunda kaldılar. Bir oda başkanının **"Ankara'ya gittik, bizi çok sıcak karşıladılar"** şeklindeki sözlerine **"siz Ankara'da sıcak karşılandıkça biz aç kaldık"** sözleri ile tepki göstermesi fındık üreticisinin artık aldatmacalara karnının tok olduğunu gösterdi. Oda başkanlarının ortak tek çağrısı ise fındık fiyatının artması için üreticinin fındığını hemen değil azar azar piyasaya sürmesi oldu.

"Vur vur inlesin, Ankara dinlesin", "Kahrolsun IMF", "Fındığa uzanan eller kırılсын" vb. sloganların atıldığı mitingde en çok dikkat çeken dövizler ise **"Çok fazla şey değil insanca yaşamak istiyoruz", "IMF'ye verilen söz de ya bize verilen ne?", "6 milyon ağlarken 6 kişi gülemez"** vb. oldu.

FİSKOBİRLİK TÜCCARI DESTEKLEMEDİR

Miting sonrası görüştüğümüz fındık üreticisi **Mustafa Yılmaz** tertip komitesinin üreticinin sorunları karşısında samimi olmadığını söyleyerek şöyle konuştu; **"Herşeyden önce böyle bir mitingün örgütlenmesi önemlidir. Çünkü üretici fındık üzerinde oynanan oyunların son bulmasını istiyor. Bu nedenle binlerce insan bugün Ordu'ya gelerek tepkilerini gösterdi. Ancak tertip komitesi üreticinin sorunlarına karşı samimi değil. Çünkü tertip komitesi içinde FİSKOBİRLİK de vardır. Bugün FİSKOBİRLİK hükümetin elindedir. Yani üreticinin tepki duyduğu AKP hükümetinin bir uzantısı tertip komitesinin içindedir. FİSKOBİRLİK bugün üreticinin yanında olan bir birlik değildir. Tüccarı destekle-**

mektedir. Öyle ki yeni fındık alımı öncesi **FİSKOBİRLİK** elindeki fındığı **1.615.000 liradan tüccara satmıştır. Böylece tüccarın fındık ihtiyacını karşılamıştır.** Bu durum yeni açılacak sezonda üreticiyi olumsuz etkileyecektir. Tüccar ise yine büyük bir vurgun vuracaktır."

Oda başkanlarının **"fındığı pazara indirmeyin"** çağrısını gerçekçi bulmayan Yılmaz, sözlerine şöyle devam etti; **"Bu çağrı gerçekleşmiş olsa iyi olurdu. Çünkü tüccar fındıksız kalacaktır. Üreticiye yalvarmaya başlayacaktır. Ama gerçekçi olmak lazım. Destek olmadan böyle bir şey olmaz. Çünkü üreticiye Eylül ve Ekim aylarında para gerekmektedir. Bu aylarda üretici çocuğunu okula gönderecektir, düğün yapacaktır, borçlarını ödeyecektir. Bu nedenle bu çağrı gerçekçi değil. Bunu onlar da biliyor. Ama üreticinin desteğini almak için böyle konuşuyorlar. Örneğin bankalar destek verirse üretici ürününü vermez. Ama tüm desteklemelerin kaldırıldığı bu koşulda devletin destek vereceğini sanmıyorum"**.

Fındık üreticisi **Osman Kartal** ise Ankara'nın fındığa destek vermemeyi sürdürdüğü koşullarda daha büyük eylemler olacağını belirterek **"çok büyük bir kalabalık var. Sezon öncesi yapılan bu eylem, Ankara'ya bir çağrıdır. Eğer fındık üreticisini yok sayarlarsa daha büyük eylemler yapılacaktır. Fındık üreticisinin yüzünü güldürmüyorlar. Artık fındık üreticisinin kaybedecek bir şeyi yoktur. Eğer iyi bir para vermezlerse fındığımı yakacağım ama yine de pazara indirmeyeceğim"**

(Samsun)

Samsun'da kurulması planlanan petrol rafinerisi projesi

Tarımsal üretim yönünden dört mevsim ürün alınabilen ülkenin en verimli ovalarına sahip olan Samsun'da emperyalizmin uşağı hükümetler tarafından siyasi çıkarlar ve rant uğruna yıllardır sanayileşme adı altında tarım yok edilmeye çalışılıyor.

Eski hükümetler tarafından siyasi çıkarlar gereği Tekkeköy ilçesine yapılan **Karadeniz Bakır İşletmeleri (KBİ) ve Türkiye Gübre Sanayi (TÜGSAŞ)** fabrikalarının Çarşamba Ovası ve Tekkeköy'de yarattığı çevre kirliliği nedeniyle ürünleri yanan köylüler bu fabrikaları mahkemeye vererek yetiştirdiği ürünlerin miktarı karşılığında tazminat almışlardı.

Tekkeköy'de KBİ ve TÜGSAŞ'la birlikte yerel yönetimlerce organize sanayinin bu bölgeye kurulması ve en son Mobil Santralin yapılmasıyla yöre halkının ve özellikle köylülerin tepkisi artmıştı. Yapılan eylemler ve mitinglerde tepkilerin yoğunlaştığı açıkça ortaya çıkmıştır.

Mobil Santralle birlikte yaklaşık iki yılı aşkın bir süredir gündeme getirilen Petrol Rafineri Projesi, devletin 5 yıllık kalkınma planında yer alarak, Milli Emlak tarafından 1 milyon

360 bin metrekairelik bir alanın PEPA şirketine tahsis edilerek **Resmi Gazete'de yayımlanmasıyla netlik kazanmış oldu.**

RAFİNERİ, HAZİNE ARAZİSİNE YAPILACAK

Samsun'a kurulması planlanan Petrol Rafinerisi ve Yan Sanayi için Çarşamba ilçesinde Kurtuluş köyü 718 no'lu parselde ve Karabağçe köyü 254 no'lu parselde hazine arazisi devletin resmi kurumları tarafından tahsis edilmiştir.

Rafinerinin yatırımcı firması PEPA Petrol Rafinerisi TAŞ yetkilileri 21 Temmuz'da Samsun'a gelerek ÇED raporunun hazırlanması için çalışmalarına başladı. Karabağçe İlköğretim Okulu bahçesinde PEPA şirketi yetkilileri halka bilgilendirme toplantısı yaptı.

PEPA TAŞ Yönetim Kurulu Başkanı **Ekrem Güner** tesisin 2004 yılı Mayıs ayında temelini atılmasının planlandığını ifade ederek **"Mobil santralde olduğu gibi çeşitli muhafiyetlerin olacağı yolundaki iddialar doğru değil, Petrol Rafinerisi dört dörtlük olacak"** diyerek **"ÇED raporunun tamamlanması ile birlikte tesisin ruhsatını da alacağız"** iddi-

asında bulundu.

SAMSUN HALKI RAFİNERİYE KARŞI

Sivil toplum örgütleri ve Samsun halkı Tekkeköy ilçesinde yapılan KBİ, TÜGSAŞ ve en son Mobil Santralin faaliyete geçmesiyle doğal ve ekolojik dengenin kirlilik nedeniyle bozulmaya başladığını, özellikle yörede yaşayan halkta akciğer, solunum, cilt vb. şikayetlerin arttığını, bölgedeki çiftçilerin ürünlerinin yanmasıyla verim alamadıklarını vb. belirterek rafineriyi de istemiyor. Çarşamba ve Tekkeköy ilçelerinde siyasi çıkar amacıyla oluşturulan sanayileşmede **"ekonomik kazanç sağlayalım, iş istihdamı yaratalım"** derken Çarşamba ovasının yok edilmesiyle daha büyük ekonomik zararlara neden olan projeleri istemediklerini ve bu bölgeye kurulmasına karşı çıktıklarını belirtiyorlar.

RAFİNERİNİN DESTEKÇİSİ "PATRONLAR"

Samsun Ticaret ve Sanayi Odası üyesi patronlar, 1999 yılından beri rafinerinin kurulması için önyak olurken, Petrol Rafinerisi için hazırlanan ÇED raporuna 2 kurumdan olumsuz yanıt alınca ve PEPA şirketi tarafından rafinerinin başka bölgelere kaydırılacağı gündeme gelince

şaşırdıklarını dile getirerek **"Petrol Rafinerisi Samsun'dan kaydırılırsa bu kent Büyükşehir vasfını yitirir, kasaba olur"** iddiasında bulundular. TSO Başkan Yardımcısı **Davut Altan**; **"Rafineriyi Samsun'a yapmayı düşünen yatırımcı kuruluşa her zaman için destek olacağız. 6 binin üzerinde insana iş imkanı verecek olan ve yan sanayiyle önemli bir istihdam yaratacak olan rafineri projesini Samsun'a yapmayı düşünen firmaya sahip çıkılması gerekmektedir"** dedi. AKP Samsun Milletvekili **Mustafa Çakır**, Samsun'a gelecek olan yatırımların birileri tarafından sabot edildiğini ileri sürerek **"Bu nedenle yatırımcı firmanın, rafineri projesini Samsun'da gerçekleştirmekten vazgeçme ihtimali gündemde"** dedi. Sivil toplum örgütlerine bu anlamda sert eleştirilerde bulunan Çakır, **"Sivil toplum örgütleri herşeye karşı çıkıyor. Bunun anlamı nedir? Herşeye karşı olmakla bu iş çözümlenemez. Sivil toplum örgütleri o zaman işsizliğe çare bulsun. Bütün bu olumsuz tavırlar yatırımcıyı Samsun'dan kaçıtır. Yatırımcı daha rahat edeceği yere gider. Petrol rafinerisinde de böyle bir ihtimal var"** dedi.

(Samsun)

DOĞRUDAN GELİR DESTEĞİ ALDATMACASINA KARŞI KÖYLERDE BİLDİRİ DAĞITILDI!

Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre, Türkiye Komünist Partisi/ Marksist Leninist Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından Karadeniz bölgesinde “Doğrudan Gelir Desteği Aldatmacasının Gerçek Yüzünü Tanı” başlıklı bir bildiri dağıtıldı. Yoksul Karadeniz Köylüsü; çağrısıyla başlayan bildiriye “Haydut emperyalist devletler IMF’si, Dünya Bankası ile sizler üzerinde oyun üstüne oyun oynuyor. Elinizde ne var ne yok almak için bin bir hile, bin bir yol kullanmaktadırlar. Ve bu kullandıkları hileleri, oyunları sanki sizin yararınızaymış gibi göstermek için binbir renge giriyorlar. ‘Köylü milletin efendisi’ diye kendilerinin kölesi durumuna getirdiler sizleri. Bu söylemi dillendiren sömürücü devlet ve Amerika, Almanya, Fransa gibi ülkemizde sömürülmedik yer bırakmayan emperyalistler sizleri bir deri bir kemik bıraktılar. Şimdi de Doğrudan Gelir Desteği diye bir şey çıkardılar. IMF ve Dünya Bankasınca dayatılan bu destek, ‘yoksul köylüler’ çıkarına dediler. Ancak, aslı kesinlikle öyle değildir. Bu ‘destekleme’ (köstekleme anlayın) şunları amaçlamaktadır:

Birincisi; çiftçileri Kayıt Sistemine alıp daha fazla vergi alarak, sizlerin sırtındaki yükü daha da artırmak, **ikincisi ise;** gübreye, ilaca, tohuma verilen destekleme primlerini kaldırmak. **Üçüncü olarak da;** IMF ve Dünya Bankası’nın çıkarları doğrultusunda çıkarılan yeni yasaları uygulamaya koyarken gelişecek öfkenizi, tepkinizi susturmaktır” denilerek; Doğrudan Gelir Desteği’nin büyük bir aldatmaca olduğu vurgulandı. **Tarlasında ırgat yapılan, alınterinin karşılığı verilmeyen Karadeniz’in onurlu yoksul köylüleri! denilerek devam eden bildiriye,** “Sizler de bu işte de bir oyun olduğunu hep aklınıza getirmişsinizdir. Bilirsiniz ki, devlet sizin çıkarınıza bir şey yapmaz. Kaşıkla verdiği kazanla alır. Bu işte de devlet aynı böyle yapıyor. Sizleri, üretmez duruma getirmek için akıl hocaları olan IMF ve Dünya Bankası’nın çıkarları doğrultusunda bir dizi yasalar çıkarıyorlar. Bunlara ses çıkarmamanız için ağızımıza bir parmak bal çalıyorlar. Bu-

na kanmayın. IMF’nin, Dünya Bankası’nın dayatmaları olan bu ‘destekte’ bir oyun değil, birden fazla oyun var. Bunlar yetmiyormuş gibi verilenler de adaletsiz bir şekilde dağıtılmaktadır. Doğrudan Gelir Desteği, büyük toprak sahipleri ve zenginlerin çıkarına göre düzenlenmiştir. Sahte tapu ayarlayarak verilen paralar da bunlara akmıştır. Verdikleri beş kuruş parayı da bin bir çile ile ahyorsunuz. Şimdi ise Amerika’nın Irak’a müdahalesi ile AKP hükümetinin çıkardığı 2003 yılı ek vergi paketinde Doğrudan Gelir Desteğinden Bir katrilyon dört trilyon kesinti yapılmıştır” denilerek; “Fındığımıza, Çayınıza, Tütününüze Göz Koyanlar ‘Alternatif Ürün’ Sahtekarlığını Sahneliyorlar!” çağrısı yapıldı. Bu çağrıyla birlikte bildiri “Doğrudan Gelir Desteği’nden sonra devletin ve IMF’nin oyunları ‘Alternatif Ürün Projesi’ ile devam etmektedir. Fındığımıza, çayınıza, tütününüze göz koyanlar, asıl geçim kaynağınız olan ürünlerinizin, alınterinizin karşılığını vereceğine onları söküp yerine mandalina, kara üzüm, kivi, mahlep, nergis çiçeği, çilek gibi ürün ve bitkilerin ekilmesini istiyorlar. Patron-ağa devleti bunun için yanıtıcı söylemlerde bulunuyor. **Alternatif ürün aldatmacasına kanma, fındığını, çayını sökme.** IMF ve Dünya Bankası’nın yerli uşaklarının söylediklerine kanma! Bunlar kuzu postuna bürünmüş bir kurttur. **Tanı bunları.** Kendi ahlaksızlıkları ile sizleri de kullanarak, sözde cinsel gücü artıran Viagra Kivi reklamı ile etkilemeye çalışıyorlar. Kalp krizi, kolesterol düşürücü vb. denilerek ‘Samsun Yıldızı’, ‘Rize Karası’, ‘Ordu Starı’ isimlendirmeleri ile Kara üzümü; çayın, fındığın, tütünün yerine öneriyorlar. Bunların hepsi birer aldatmacadır. **Aldanmayalım! Bu ürünlerin hiç biri söktürülen ürünlerin yerini ne değer olarak ne de ömür olarak tutmaz”** denildi.

Bildiri “Giresun’da ‘Kırsal Kalkınma’, ‘Bir Köy Bir Ürün’ projeleri çerçevesinde Espiye ilçesi pilot bölge seçilerek fidan dağıtımı yapılıyor. Yine Rize’de çayın alternatifi mandalina, kivi gösteriliyor. İlginçtir ki, IMF imalatlı ürün projeleri için Tarım İl Müdürlükleri, İl Jandarma Komutanlıkları, Ziraat Odaları hepsi IMF’nin emrinde canla başla çalışıyorlar. Rize’de Jandarma Alay Komutanlığı, Ziraat Odası vb. kurumlarca, sizlerin iyiliği için çalışıyormuş gibi gösterilerek fidan dikimleri yapılmaktadır. Bunlar IMF’nin ve Dünya Bankası’nın kolluk güçleri ve memurlarıdır. **Tanı bunları!**” denilerek devam ettirilirken; “geçim kaynağımızın, ürünlerinizin, alınterinizin karşılığını vermek yerine sizleri açlığa, sefaletle daha fazla sürükleyerek onursuzca davranıyorlar. Alternatif ürünlere yönelmeniz için de “verimli”, “karlı”, “parasal destek vereceğiz” gibi şirin, kulağa hoş gelen sözleri kullanmaktadırlar. Bunlar birer aldatmacadır. **Bunlara kanma!**” çağrısı yapıldı.

Bildiri “Bu oyunları da, sahtekarlıkları da ortaya çıkıyor, çıkacak da. IMF ve Dünya Bankası sizlerin dostu değil düşmanıdır. Aynen onların programlarını uygulayan devlet de sizin düşmanınızdır. Sizlerin dostu, gerçekleri anlatan, sizlerin içinden çıkan Halk Savaşçıları’dır. Sizlerle beraber güzelliğin, adaletli yaşamın, insana insanca değer verecek ortamı kurmanın yolu bizlere Halk Savaşçılarına destek vermekle olacaktır. Birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim! Alternatif ürün aldatmacasına kanmayalım! Kurtuluş emeğimizin karşılığını alacağımız Demokratik Halk İktidarında, Kurtuluş Sosyalizmedir. Bunun için partimiz saflarında örgütlenelim” denilerek; Alternatif Ürünler Bir Aldatmacadır! Kanmayalım! Doğrudan Gelir Desteği Bir Oyundur, Bu Oyunu Görelim! Bu Uygulamalar; Sizlere Destek Olan Değil Köstek Olan Uygulamalardır! Kahrolsun Emperyalizm Ve Onların Uşakları! Kurtuluşunu Gör, Kurtuluşun Partimiz TKP/ML’yledir! sloganlarıyla bitirildi.

(H. Merkezi)

4 BERGAMALILARIN HUKUK ZAFERİ

Ankara 5. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde 55. Hükümetin Başbakanı Mesut Yılmaz ve üç bakan hakkında açmış oldukları tazminat davasını kazanan Bergamalı köylülere paraları ödenmeye başlandı.

Bergamalı köylüler Danıştay ve 1. İdare Mahkemesi’nin Normandy Şirketi’nin siyanürle altın çıkarmasına son vermesi yönünde almış olduğu kararı uygulamadığı gerekçesiyle dönemin Başbakanı **Mesut Yılmaz** ve üç Bakan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı **Cumhur Ersümer**, Sağlık Bakanı **Halil Özsoy** ve Bayındırlık ve İskan Bakanı **Yaşar Topçu** hakkında 68 Bergama köylüsünün kişi başına 500’er milyon lira, toplam 34 milyar tutarında kazanmış olduğu manevi tazminatlar ödenmeye başlandı. 430’ar milyon alan köylüler geri kalan 70 milyonu da tahsil etmek için uğraştıklarını belirtiyor.

Danıştay 6. Dairesi, Bergama’da siyanürle altın çıkarılması konusunda Çevre Bakanlığı’nın verdiği iznin iptali istemiyle açılan davayı reddeden İzmir 1. İdare Mahkemesi’nin kararını yerinde bulmamıştı. Daire kararında; insan sağlığı, kamu yararı ve doğanın korunmasını gözeterek, Çevre Bakanlığı’nın izninin iptal edilmesi yönünde görüş bildirmişti.

İzmir 1. İdare Mahkemesi de Danıştay 6. Dairesi’nin kararına uymuştu. Bunun üzerine de 68 Bergamalı, Danıştay 6. Dairesinin kararını uygulamadıkları gerekçesiyle dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz ve üç Bakan hakkında tazminat davası açmışlar ve kazanmışlardı.

(İzmir)

4 YAŞ ÇAY ALIMINI DEVAM EDİYOR

Doğu Karadeniz Bölgesi’nde 763 bin dekar alanda, 204 bin üretici aile tarafından çay tarımı yapılmaktadır.

ÇAYKUR tarafından, 21 Mayıs’ta başlayan ve Ekim ayı sonuna kadar tamamlanması beklenen 2003 yılı ürünü yaş çay alım kampanyası devam ediyor.

Sürgün döneminde ÇAYKUR’un 187 bin 364 ton yaş çay alımı gerçekleştirildiği açıklandı. Alımlar karşılığında, üreticilere toplam 75 trilyon liralık borcu bulunan ÇAYKUR ödemelerine 28 Temmuz Pazartesi gününden başlayarak bugüne kadar 5 trilyon liralık kısmının ödendiği açıklaması yapıldı. ÇAYKUR Genel Müdürlüğü tarafından birinci sürgün ödemelerinin belirli bir program dahilinde devam edileceği açıklandı.

Sürgün alımlarının yörenin tüm kesimlerinde devam ettiği ve 20-25 Ağustos tarihine kadar süreceği bekleniyor. Üreticilerden gelen yaş çay miktarlarının, fabrikaların işleme kapasitesini aşması nedeniyle ÇAYKUR Genel Müdürlüğü tarafından alımlara sınırlama getirilerek, günlük alımların dekar başına 15 kilogram olarak yapılacağı açıklandı.

ÇAYKUR 2003 ürünü yaş çay alım kampanyasında bugüne kadar 292 bin ton ürün olarak, bundan 47 bin ton kuru çay ürettiği açıklandı.

(Samsun)

4 MISIR İTHALİNE SON

Mısır hasadının yaklaştığı şu günlerde AKP hükümeti emperyalist efendilerinin emri ile üreticinin alınterini, emeğini yoketmeye devam ediyor. Aylarca kavurucu Çukurova sıcağında çalışarak binbir zorluk ve emekle ürettikleri mısırın karşılığını alamayan köylüler perişan durumda. Son olarak Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı **Ayhan Barut**’un dikkat çektiği ABD, Arjantin ve Romanya’dan 650 bin ton mısır ithal edilmesi ile ilgili olarak hükümet üretici düşmanı tavrını sürdürüyor.

Sofrasına alacağı ekmeği, cebine koyacağı parayı, çocuklarına vereceği harçlığı mısırdan kazanacağı para ile yapmayı düşünen üreticiye reva görülen fiyat 265 bin lira oldu. Üreticilerin bu sorunlarını Adana Valisi Kemal Önal’a ileten Tahıl Üreticileri Birliği de ithalatın kaldırılmasını istedi.

(Mersin)

Tokat'ta gerillalara yapılan işkence görüntüleriyle belgelendi

Amaç hep aynıydı; teslim alamadıkları gerillaların ölü bedenlerine işkence yaparak, onların beyinlerini parçalayarak halka gözdağı vermek.

Gerek Türkiye Kürdistanı'nda gerekse Karadeniz'de TC güçlerinin yaptığı operasyonlarda özel timin kulak kestiğine ve parçalanmış gerilla cesetleriyle hatıra fotoğrafları çektiklerine defalarca tanık olduk. Amaç hep aynıydı; teslim alamadıkları gerillaların ölü bedenlerine işkence yaparak, onların beyinlerini parçalayarak halka gözdağı vermek. Ancak bu durum düşündükleri gibi çaresizliği, karamsarlığı büyütme yerine daha çok öfkeyi büyütür.

Bu uygulamanın en son örneği yine Karadeniz'de yaşandı. **26 Haziran'da**

Tokat'ta çıkan çatışmada şehit düşen MKP gerillalarından Murat Poyraz'ın kulağı kesildi, kafa derisi yüzdü, el parmakları parçalandı.

DİHA'ya konuşan Murat Poyraz'ın babası **Hasan Poyraz**, 8 yıldır kendilerinden ayrı olarak yaşayan oğulları Murat Poyraz'ın 26 Haziran'da Tokat'ta meydana gelen çatışmada öldürüldüğünü hatırlatarak ölüm haberini alır almaz Tokat'a gittiklerini ve daha sonraki gelişmeleri şöyle aktardı:

"Oğlumun cesedini gördüğümüz zaman kendimizi kaybettik, gözlerimize

inanamadık. Sağ kulağı yoktu, kesilmişti. Başının sol tarafının derisi yüzülmüştü ve aşağı doğru sarkıyordu. Sağında, solunda da morluklar, delikler vardı. El parmaklarından biri kopmuştu, ayak parmakları kırılmıştı. Vücudu kurşun delikleri ile doluydu, adeta delik deşik edilmişti. Sırtındaki yaralarından hala kanlar akıyordu. Yüzü aldığı darbelerden dolayı çok kötü şişmişti. Oğlumuzu güçlükle teşhis ettik. Bu sırada savcı da geldi. Bu durumu o da gördü. Biz işkenceyi, vahşeti gördüğümüzde oradaki askeri yetkililerden bilgi almayı, oğlumuzun nasıl bu hale getirildiğini öğrenmeye çalıştık. Ama bize 'herşey otopsi raporlarında var' demekle yetindiler."

Oğlunun cesedini İstanbul'a getirir getirmez yaşanan vahşetin belgelenmesi ve ellerinde delil olması amacıyla hemen fotoğraf çekip, kameraya aldıklarını söyleyen Hasan Poyraz, bu vahşetten özel timlerin sorumlu olduklarını söyleyerek; **"Bana askerle çatışmada vurulduğu söylendi ama inanmıyorum. Bence bu işkenceyi, vahşeti özel tim yapmıştır. Zevkine, ödül almak için onlar böyle yaparlar"** dedi.

Murat Poyraz'ın annesi Güler Poyraz da yaşadıklarını hiçbir annenin yaşamamasını istediğini söyleyerek; **"Murat beni en son aradığında günün birinde vurulacağını ve buna hazır olmamı istemişti. Bana 'Anne, benim cesedimi aldığın yerde hiç gözyaşı dökmeceksin. Bana kurşun sıkın senin karşısında durup seninle konuşabilir. O zaman bile gözlerin sulanmasın' demişti. Bu onun vasiyetiydi** adeta. Parçalanmış cesedini görünce onun sözleri aklıma geldi. Yüreğime taş basarak, duygularımı bastırarak onların karşısında ağlamadım. Murat'ımı alıp Tokat'tan ayrılana kadar bir tek damla gözyaşı dökmedim. Umarım hiçbir anne baba böyle bir acı yaşamaz. Bu zalimlik, bu işkenceler ne zaman sona erecek, bu vahşetin hesabını kimler soracak ya da kimler hesap verecek bilemiyorum" şeklinde konuştu.

Poyraz ailesi en kısa zamanda oğullarının parçalanmış cesedinin fotoğraflarını ve görüntülerini basına dağıtacaklarını, operasyonu gerçekleştiren güvenlik görevlileri hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını da söylediler.

(H. Merkezi)

Gazi Mahallesi'nin adını direniş geleneğiyle analım!

UYUŞTURUCUYA, ÇETELEŞMEYE, YOZLAŞMAYA İZİN VERMEYELİM!

Gazi Mahallesi'nde yaşanan birçok sorun, halkın yaşamını daha da çekilmez hale getirmektedir. Bugün Gazi Mahallesi'nde yaşanan sorunların kaynağına baktığımızda devletin bilinçli, sistemli politikalarının olduğunu görüyoruz. Çete örgütlenmeleri, uyuşturucu, ahlaki çürütme, hırsızlık, çek-senet mafyası, vb. yaşanan bir dizi önemli sorunun arkasında devletin yönlendirmesinin olduğunu görmek mümkün... Özellikle yaşanan bu sorunlarda son süreçte önemli oranda artış yaşanmaktadır. İstisnasız hergün mahallede kavga yaşanmakta, insanlar bıçaklanmakta, yaralanmalarda ölümler dahi olmaktadır. Fuhuş giderek yaygınlaşmakta, mahallede yaşayan kadınlar, genç kızlar akşamları yalnız başına sokağa çıkamamaktadır. Son yaşanan olay ise sorunların geldiği boyutu anlamak açısından önemlidir. Özürlü genç bir kız, gündüz gözüyle saldırıya uğramıştır.

Bütün bu yaşananlar halkta önemli bir tepki yaratsa da sorunlara karşı duyarlılık gösteren, örgütlü çözüm arayışı içerisinde bulunan sınırlı bir kesim bulunmaktadır. Bunun nedenlerini ise dev-

letin mahalle üzerinde yürüttüğü politikalarda ve mahallede bulunan devrimci örgütlenmelerin kendi içinde yaşadıkları eksik ve yetersizliklerde aramak gerekir. **Devletin politikalarının hedefi, halkın devrimci değerlerden uzaklaştırılarak dejenere edilmesi, örgütsüzleştirilerek yozlaştırılması ve tüm saldırılara açık hale getirilmesidir.** Devlet; halkı devrimcilerden koparttığı, örgütlülük bilincini yok ettiği oranda kendisi açısından "güzel, yaşanılabilir" bir mahalle yaratmış olacak. Devletin bu saldırılarını boşa çıkarmanın, halkın devrimci değerlerini, geleneğini ileriye taşımanın yolu ise doğru politikalar üretmek ve hayata uygulamaktan geçiyor. Bugün mahalledeki yapılanmaların mevcut gerçekliği ve pratik süreçleri, devletin saldırılarını boşa çıkarma ve halkın tepkisini örgütlenme noktasında yetersizdir. **Bu saldırıların boşa çıkartılmasında doğru bir politik çizgiye, örgütlenme anlayışına ve çalışma tarzına ihtiyaç vardır.** Bu noktada üzerimizde önemli sorumlulukların bulunduğu açıktır. Özellikle **"kitle çalışmasında yoğunlaş parti inşasında derinleş"** anlayışı doğrultusunda Gazi Mahallesi'nde yaşayan halkın bugün yaşadığı somut sorunlar, örgütlenme çalışmaları

rımızın hareket noktası olmak durumundadır. Bugün yaşanan somutlukta devrimci çalışma ve örgütlenmenin önündeki zorluklar daha da büyümüştür. Özellikle devrimci çalışmanın, ilişkilerin, örgütlenmelerin, halka yaklaşımın dejenere edildiği mahallede, halkın devrimcilere karşı güvensizliğini güvene dönüştürmek, devrim ve örgütlenme bilincini yaratmak, sabırlı bir çalışmayı gerektirmektedir. Bunun için devrimci çalışmamızın altını boşaltacak bireylerden, ilişkilerden, halk içerisinde olumsuzluklarıyla teşhir olmuş, sevilmeyen insanlardan uzak durulmalı; yeni, devrimci çöküye içinde taşıyan, üretimin içerisinde, araştıran ve sorgulayan insanlarla diyaloglar, ilişkiler geliştirmeliyiz. Yürüttüğümüz kitle faaliyeti ihtiyaç duyduğumuz insan kaynağını yaratma, örgütlülükler oluşturma anlamında oldukça önemlidir. Yoğunlaşmamız gereken esas nokta burası olmalıdır.

ÇETELEŞMEYE, UYUŞTURUCUYA,

HİRSIZLIĞA KARŞI YÜRÜYÜŞ!

3 Ağustos 2003 tarihinde Gazi Mahallesi'nde çeteleşmeye, uyuşturucuya, hırsızlığa ve mafya örgütlenmesine karşı

bir yürüyüş düzenlendi. Halk Meclisi'nin organize ettiği yürüyüşe katılım ve ilgi iyiydi. Özellikle polisin yoğun abluka oluşturduğu, halkı yürüyüşe katılmaları için engellemeye çalıştığı görüldü. Eylemden bir gün önce ise kalabalık bir ekiple polisler esnafı dolaşarak yürüyüşe katılmamaları konusunda uyararak gözdağı vermek istedi.

Uzun bir aradan sonra böyle bir eylemin yapılması olumlulukken, mahalledeki diğer devrimci çevrelerle eylemin yeterince ortaklaştırılmaması işin olumsuz yanını oluşturmaktadır. Eylemle ilgili son birgün kala bilgi verilmesi, karar ve inisiyatifin ortak oluşturulmaması ve diğer devrimci çevreleri destekçi pozisyonunda eyleme katma anlayışını doğru bulmamakla birlikte **Partizan okurları** olarak yürüyüşe katıldık ve yaşanan sorunlar karşısında tepkimizi dile getirdik. Mahallede, yaşanan sorunlar etrafında ortak bir duruş gösterilmesi ve örgütlü bir duruş sergilenmesi ise bugün daha büyük önem kazanmıştır. Bu anlayışla önümüzdeki süreçte yaşanan sorunlar etrafında birlikte hareket etmeye ihtiyaç vardır.

(Gazi Mahallesi-İstanbul)

Yaşananlar OHAL'i aratmıyor

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Selahattin Demirtaş, T. Kürdistanı'nda son bir yılda yaşanan hak ihlallerini açıkladı.

T. Kürdistanı'nda kaldırıldığı iddia edilen OHAL ve uygulamaları hı zından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. İşkence ve gözaltıların yanı sıra köy boşaltmalar faili meçhul cinayetler de sürüyor. Bu gelişmeler özellikle bugünlerde yeniden gündemde. OHAL'in kalktığı açıklanan illerden biri olan Dersim'de TEDAŞ memuru kılığında giren itirafçılar köylüleri ihbar ederek köylerin boşaltılmasına ve

köylülerin işkence görmesine neden oldu. Devletin son dönemde yoğunlaştırarak kullanmaya başladığı bu yöntemler sadece Dersim'de değil, T. Kürdistanı'nın birçok ilinde kullanılıyor. Askeri operasyonlarını özellikle sınır bölgelerinde yoğunlaştıran TC, Kürt halkını daha fazla sindirmek için bu tarz yöntemleri kullanmaktan geri durmuyor. Yine Bitlis'te geçtiğimiz günlerde yaşanan gelişme, devletin

son dönemde yoğunlaştırdığı baskı ve şiddet politikasının bir yansıması. Bitlis'e köylülerine girmek için 5 milyon liraya izin kartı alan köylülerin giriş çıkışları OHAL döneminde olduğu gibi askerlerin iznine bağlı. Köylüler boyunlarına takmak zorunda oldukları bu izin kartını almadıkları koşullarda köy ya da yayla içinde gezmeleri yasaklanarak, terörist muamelesi göreceklere açıklandı. Benzer bir uygulama yine Van'da gündemde. Van'ın Özalp ilçesine bağlı Yukarı Turgalı köyünde de aynı uygulama yapılıyor. İzin belgeleri olmayan köylülerin sınıra yakın yerlere arazilere girmeleri ve gezmeleri yasaklanıyor.

Yine uzun süredir gündemden düşmeyen Bingöl'de de askeri operasyonlar yoğunlaşarak devam ediyor. Bingöl'ün Adaklı ve Karlıova ilçelerinde sürdürülen operasyonlarda devlet korucuları da yanına alarak operasyonlar yapıyor. Dönem dönem operasyon alanlarının yoğunlaştığı Bingöl'de valinin yoğunlaştırdığı anti demokratik uygulamalar da artarak sürüyor. Çekmecelerinde Özgür Gündem gazetesi bulundurdukları gerekçesiyle SES üyesi sağlık emekçileri hakkında

soruşturma başlatılması talimatı veren Vali Çoş'un önümüzdeki günlerde ne tür uygulamalara imza atacağı belli değil.

Bingöl'de yaşanan bu gelişmelerin yanı sıra yaklaşık bir ay önce yaşanan ve 5 kişinin öldüğü olaya ilişkin İHD Bingöl Şubesi hazırladığı raporu kamuoyuna sundu. Devlet yaşanan bu olayı PKK-KADEK olarak lanse etmişti. Ancak yapılan araştırmalar ve olaydaki çeşitli ifade ve tutanaklar, katliamın bizzat devlet tarafından yapıldığını ortaya koymaktadır.

İHD, hazırladığı raporda çeşitli sorular sorarak bu sorulara yanıt verilmesi gerektiğini açıkladı. Köye gelenlerin köylülerle düzgün Türkçe konuşmalarından, olaydan kısa bir süre önce yaşanan ve 2 gerillanın şehit düştüğü çatışmada "2 kişi geberdi" tarzında konuşmaları olayın ilginç noktalarından birkaçı.

Ayrıca yine İHD, yaptığı açıklamada köylülerin olayla ilgili ifade vermekten kaçındığını belirterek; olaya tanıklık edebilecek insanların can güvenlikleri olmadığı gerekçesiyle konuşmadıklarını belirtti.

(Mersin)

Onurumuza sahip çıkalım!

Toplumsal barışın sağlanması sloganı çerçevesinde ulusal hareket başta olmak üzere diğer demokratik kurumlarında dillendirildiği Genel Af talebi devlet tarafından "Topluma Kazandırma Yasası"nın meclisten onaylanarak geçirilmesi ile yanıtlandı. Geçtiğimiz hafta meclisten onaylanarak geçen "Topluma Kazandırma Yasası" ulusal hareketin tasfiyesini içermesinin yanı sıra Kürt halkına yönelik süregelen imha politikalarının da bir ayağını hatta bugünkü aşamada önemli bir ayağını ifade etmektedir. Devletin daha öncede gündeme getirdiği pişmanlık yasasından farkı olmayan "Topluma Kazandırma Yasası" mecliste onaylandığı biçimi ile şunları kapsıyor.

"Terör örgütü mensubu olup silahlı mukavemet göstermeksizin kendiliğinden veya vasıtalı teslim olanlar yahut kendiliklerinden örgütten çekildiği anlaşılanlar ile yakalanmak suretiyle ele geçirilenlerden terör örgütü tarafından işlenen suçlara iştirak etmeyenler, iştirak edenler, terör örgütü mensuplarına hal ve sıfatlarını bilerek barınacak yer gösteren veya erzak ve silah ya da cephane tedarik eden yahut başka yollardan yardım edenler bu ya-

sadan yararlanacak olanlar."

Yani diğer bir ifadeyle teslim olanlar itirafçılaşanlar ya da yasanın çıkmasını kısa bir süre sonra "yaptıklarından pişmanım" diyenler, dilekçe verenler. Yasanın mecliste bu kapsamda kabul edilmesinin ardından KADEK-PKK tutsakları yaptıkları açıklamalarda yasanın bu haliyle kabul edilemez olduğunu açıkladılar. Bu gelişmelerden kısa bir süre sonra KADEK'li tutsaklar F tipi hapisanelere nakledilmeye başlandı. Yürütülen kapsamlı tasfiye ve imha politikalarının bir parçası olarak yaşanan bu gelişmelere yeterli bir yanıt bulmayan devlet, çözümünü farklı uygulamalarda aramaya başladı. Bursa'da pişmanlık yasasına karşı çıkan HADEP'li yöneticiler ve gerilla ailelerinin yanına giden terörle mücadele şubesi polisleri ailelere "çocuklarımız neredeyse ulaşın gelsin bu pişmanlık yasasından yararlınsın aranmaktan kurtulsun" dedikleri basına yansıyan gelişmeler arasında. Yaşanan bu gelişmeye ilişkin açıklama yapan DEHAP Bursa İl Başkanı Nizam Kapan, polislerin kendi evine de geldiğini '93 yılından beridir görmediği kardeşini sorarak "çağırın bu yasadan yararlınsın dediler" dedi. Kapan, polislerin sadece kendi evine

gelmediklerini ellerinde bulunan listeye göre çocukları nın gerillada olduklarını tahmin ettikleri birçok eve gidildiğini de söylüyor.

Bursa'da yaşanan bu gelişmenin yanı sıra Harran Üniversitesi'nde 'Savaş Hayır' konulu basın açıklamasına katılan bazı öğrenciler hakkında soruşturma açıldı. Basın açıklamasına katıldıkları için iki yıl okuldan uzaklaştırılan öğrencilere rektörlük tarafından gönderilen tutanakta 'bu eyleme katıldığınız için pişman mısınız?' sorusu da yer alıyor. Soruşturmaya tabi tutulan öğrenciler yaptıkları açıklamada böyle bir eyleme katıldıkları için pişman olmadıklarını belirterek soruşturmanın hukuksuzluğuna vurgu yaptılar.

Bu gelişmeler yarın herhangi bir demokratik eyleme katılıp gözaltı durumu olduğunda sorulacak olan sorulardan biri de pişman olunup olunmadığı yönünde olacaktır.

Çıkarılan bu yasa ile devlet efendisi ABD'yi de memnun etmiştir. Yasanın meclisten onaylanarak çıkmasının hemen ardından diplomatik görüşme trafiğine başlayan Türk ve ABD'li başkanlar KADEK liderinin Norveç'e sürgün edilmesini gündeme aldılar. ABD Dışişleri Bakanlığı adına açıkla-

ma yapan bir yetkili yasayla birlikte TBMM'nin önemli bir adım attığını belirterek KADEK militanlarının teslim olması yönünde önemli bir teşvik aracı olduğunu da belirtiyoruz. KADEK'e karşı Türk-Amerikan "işbirliğinin" devam edeceğini söylüyor.

Yine bu gelişmelerin yanı sıra devlet yıllardan beri psikolojik savaşın çeşitli yöntemlerini yasanın etkili olabilmesi için devreye sokmakta. T. Kürdistan'ında yürüttüğü askeri operasyonlarla birlikte uşaklardan pişmanlık yasasına ilişkin hazırladığı bildirileri atarak gerilla üzerinde etkin olmaya çalışıyor.

Devlet tarafından dayatılan ve öz olarak onursuzluğun ve yürütülen haklı ve meşru mücadelenin sonucu ödenen bedellerin ve yaratılan değerlerinde imhasını kapsayan bu saldırıya karşı durmak önemli. Ulusal hareketin elindeki gerilla gücünü bir şantaj olarak kullanarak devlete verdiği tehditlerinde bugün TC açısından hiçbir etki gücü bulunmamaktadır. Devlet bu anlamda saldırılarını yoğunlaştırarak devam ettiriyor. Bu saldırıları durdurmak ve Kürt halkını doğru bir zemin ve çizgide örgütlemek ise yalnızca bizim görevimiz. Ve bu göreve dün olduğundan daha fazla sarılmamız.

Gözaltında ölümlere yenisi eklendi

İHD İstanbul Şubesi gazeteci **Zehra Kazemi**'nin gözaltında öldürülmesine ilişkin olarak İran Konsolosluğu'na giderek Cumhurbaşkanı Muhammed Hattemi'ye mektup yolladı. Mektupta, Zehra Kazemi'nin 23 Haziran günü gazeteci olarak takip ettiği eylem sırasında tutuklandığı, 11 Temmuz günü ise beyin kanamasından öldüğünün açıklandığı belirtilerek, olayın dünya kamuoyunda yankı bulması üzerine ölümün işkence sonucu gerçekleştiğinin açıklandığı ve beş kişinin tutuklandığı hatırlatıldı.

Mektupta şu ifadeler de yer verildi. "Kimbilir Zehra Kazemi bir İran vatandaşı olsaydı, sessizce kamuoyuna yansıtılmadan cesedi ailesine teslim edilecek ve böylelikle işkence sonucu meydana gelen bir ölüm vakası rahatlıkla örtbas edilecekti" denilerek yaşanan bu olayın insan hakları kuruluşlarının İran ile ilgili kaygılarını haklı çıkardığı ifade edildi.

Mektubun ardından basına kısa bir açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı **Kiraz Biçici** ise gazeteci Metin Göktepe'nin de gözaltında uygulanan işkence ile öldürüldüğünü hatırlatarak şunları söyledi.

"Devlet başta bunu kabul etmedi, 'duvardan düştü' dedi. Ancak işkence sonucu ölüme neden olduğu kabul edildi. Tıpkı Zehra Kazemi olayında olduğu gibi. Bu olay işkence sonucu ölümün yaşandığı her ülkede ölümün benzer gerekçelerle açıklanmaya çalışıldığının göstergesidir. Bu tür olayların bir daha yaşanmamasını istiyoruz" diyerek eylem sona erdirildi. (İstanbul)

Mevzuat değişikliği yeterli değil

İnsan Hakları Derneği Genel Merkezi, 2003 yılının altı ayındaki insan hakları uygulamalarını raporlaştırdı.

Dernek ardarda uyum paketlerinin çıktığı ancak mevzuatlardaki bu değişikliklerin uygulamaya yansımadağını verileriyle ortaya koydu.

6 Ağustos günü kamuoyuna açıklanan raporda, uyum paketleri ile uygulamalar arasındaki farklara dikkat çekildi.

2002 yılının ilk altı ayında 25 kişi yargısız infaz, dur ihtarına uymama gerekçesi ile yaşamını yitirenler bu sayı 2003 yılının ilk altı ayında hapisanelerle birlikte 29'a ulaştı. Geçen yıl operasyonlar sonucunda ölenlerin sayısı 7 iken bu sayı 2003 yılının ilk altı ayında 41 olarak açıklandı.

İşkence suçları ile ilgili olarak verilen cezaların paraya çevrilememesi ve ertelenememesi, işkence suçlarının zaman aşımına tabi olmaması yönünde yapılan değişiklikler olumlu görülürken 2002 yılının ilk altı ayında işkenceye maruz kalma iddiası ile başvuruların sayısı 413 iken 2003 yılının ilk altı ayında 705 kişiye ulaşması devletin çıkardığı yasaları uygulamamadaki ısrarının bir göstergesi olduğu belirtildi.

İfade özgürlüğü alanında anti-demokratik uygulamaların devam ettiğini ortaya koyan rapora göre; 2003 yılının ilk altı ayında toplam 1321 kişi aleyhine açılan davalar devam etmekte. 270 kişiye para cezası uygulandığı da tespit edilmiş.

Hapishanelerdeki yaşam koşullarında herhangi bir değişikliğin olmadığını, aksine koşulların daha da ağırlaştığını tespit eden rapor; özellikle Aydın E Tipi Hapishanesi'nde 18 yaşından küçüklere yapılan işkence olaylarına dikkat çekti.

İnsan hakları kurum ve savunucuları üzerindeki baskıları da değerlendiren rapor, İHD Genel Merkez ve Ankara Şubesinin sudan bahanelerle basılarak belgelerine el konulduğunu, TAYAD üzerindeki baskıların devam ettiğini belirterek, Bingöl Şube Başkanı ve Muş İHD Şube Başkanları üzerindeki baskıları kınadı.

Topluma Kazandırma Yasası ile ilgili olarak da; bu yasanın geçmişin yaralarını sarmayacağı belirtildi. (Ankara)

Irak'a asker göndermeye hayır!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve İstanbul Gençlik Derneği Irak'a asker göndermeyle ilgili ortak bir basın açıklaması ve suç duyurusunda bulundu. 8 Ağustos 2003 tarihinde saat 12:30'da yapılan basın açıklamasını dernek adına **Mehmet Göçebe** okudu. Göçebe konuşmasında "çok önceden **AKP iktidarı tarafından Irak'a asker gönderme kararı alınmış. Alınan karar nasıl meşrulaştırılır planları yapılmakta. Asker gönderme neden olur? Irak'taki saldırının, vahşetin bekçiliği yapılmak için gönderilir**" dedi. Açıklamanın ardından TAYAD'lı **Nadire Ana** konuştu. Ananın ardından Gençlik Derneği adına **Mustafa Göçger** kısa bir açıklamada bulundu. Göçger, Amerika, işbirlikçilerini bu işgale katmak suretiyle işgale uluslararası bir boyut kazandırıp, işgali meşrulaştırarak işini kolaylaştırmaya çalışmaktadır aynı zamanda. Vereceği üç kuruşla Irak halkının kanını dökecek ucuz askerler aramaktadır" dedi.

EMEP'İN PROTESTOSUNA SALDIRI

EMEP üyesi bir grup gencin 10 Ağustos 2003 tarihinde, Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın nikahının yapılacağı Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı önünde yapmak istediği eyleme müdahale eden polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Düğünün yapıldığı Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı önünde bir araya gelen EMEP üyeleri, "Tayyip oğlunu askere gönder. ABD askeri olmayacağız" pankartı açtı. Sık sık "Katilleri aramıza almayacağız", "Yaşasın halkların kardeşliği" ve "Katil ABD işbirlikçi AKP" sloganları atan gruba düğün için kongre sarayı etrafında yoğun güvenlik önlemi alan polis, sert müdahalede bulundu. Müdahale esnasında göz yaşartıcı gaz ve cop kullanan polis, çok sayıda partiliyi gözaltına aldı. (İstanbul)

ATILIM GAZETESİNE KOMİK DAVA

Atılım gazetesinin 14 Haziran 2003 tarihli sayısında 11. sayfasında yer alan "310 bin liralık adam" başlıklı habere "Tarım Bakanı **Sami Güçlü** hakkında kişilik hakları, onur ve itibarı saygınlığı bozulmak suretiyle..." dava açıldı.

Ana temasının Tarım Bakanı'nın köylülere "gözünüzü toprak doyursun" ifadeleri olan haberle ilgili görüşlerini aldığımız Atılım gazetesi çalışanlarından **Halil Dinç**; "emekçi köylülere karşı yapılan hakarete karşı tepkimizi gösterdik, onları teşhir ettik. Tavrımızı halktan yana koyduk. Devrimci gazeteciliğin, sosyalist gazeteciliğin gerekliliğini yerine getiriyoruz. Biz gazetecilik ilkelerimizi hiçbir zaman çiğnemedik.

Bize tazminat davası açıldı. Biz yazdıklarımızın arkasındayız. Bize dava açmadan önce emekçi halkımızdan özür dileyebilirsiniz diyoruz" dedi. (İstanbul)

MÜCADELE BİRLİĞİ ÇALIŞANINA SİLAHLI SALDIRI

Devlet, kendisine muhalif olan devrimci ve sosyalist basına saldırılarına devam ediyor. Toplatmalarla, kapatmalarla, çalışanlara yönelik saldırılarla, tutuklamalarla, katletmelerle devrimci ve sosyalist basının sesini bastırmaya çalışıyor.

Bunun son örneği Mücadele Birliği çalışanına yapılan silahlı saldırıdır. Konuyla ilgili **Mücadele Birliği Dergisi** tarafından yapılan yazılı açıklamada "31-07-2003 tarihinde saat 22:30 sularında dergi çalışanımız **Nevzat Demir**, Maltepe'de bulunan Bağlarbaşı İlköğretim Okulu'nun arka sokaklarında polisler tarafından yönlendirilen faşistlerin silahlı saldırısına uğramıştır. Saldırıda çalışanımız Nevzat Demir'in üzerine 6 el kurşun sıkılmıştır. Çalışanımız bir arabayı kendisine siper olarak yara almaktan kurtulmuştur. Hiçbir saldırı bizi, devrimci iktidar için verdiğimiz mücadeleden alıkoyamaz" denildi. (İstanbul)

Tecrit yeni saldırılarla devam ediyor

Hapishanelerde yaşanan tecrit saldırısı çeşitli biçimlerde sürüyor. Hazırlanan yeni Ceza Yasa Tasarısı, **Tek Tip Elbise** dayatması ve **zorla çalıştırma**nın yanında birçok saldırıyı da gündeme getirdi.

Bu tasarı öncelikle tutsakların **dirlenme haklarını tamamen ellerinden alıyor**. Tutsaklar uygulamaları protesto eden eylem yaptıklarında hemen haberleşme ve iletişim araçlarından yoksun bırakılacak. Yine tutsakları ziyaret edecek kişiler de bu yasayla sınırlandırılmış durumda. Yani **bir tutsağı avukatı, eşi, anne babası, kardeşleri ve vasisi dışında hiç kimse ziyaret edemeyecek**. Amaçlanan, tutsağın dünyayla olan bağı tamamen kopartarak sürekli tecrit işkencesi altında kimliksizleştirebilmek... Yine tasarıda hücrelerde ve tutsakların eşyalarında ve üstlerinde **habersiz olarak her zaman arama yapılabileceği** de hükmüne bağlanıyor. Ölüm Orucu ve açlık grevi yapan tutsaklara **zorla müdahale** edilmesini de getiren bu yasa tasarısına tepkiler hem tutsaklardan hem de tut-

sak yakınlarından -henüz çok yetersiz de olsa- geliyor. Öyle ki 12 Eylül uygulamalarını aratmayacak biçimde hazırlanan bu yasa tasarının bununla sınırlı kalmayacağı şimdiden ortada. Diyarbakır'da yapımı biten ve diğer yerlerde de yapımı devam eden D Tipi (Yüksek Güvenlikli) Hapishaneler, bütün bu saldırıları rahatlıkla uygulayabilecek biçimde hazırlanıyor...

“TECRİTE SON VERİN”

Bütün bu saldırılar yasal hale getirilmeye çalışılırken uygulamalar tutuklu, hükümlü ayrımı yapılmadan hayata geçiriliyor. 2 Ağustos 2003 tarihinde TAYAD tarafından yapılan yazılı açıklamada F tipi hapishanelerde tutukluların görüş ve iletişim haklarına yönelik engellerin yanısıra fiziki baskıların da arttığına dikkat çekildi. Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutuklulardan **Bayram Ayverdi**'nin gardiyanlar tarafından saldırıya uğradığı belirtilen açıklamada, Edirne F Tipi Hapishanesi'nde kalan **Ali Osman Köse** isimli hükümlünün de kulağın-

daki rahatsızlığın artması için kasti gü-rültü yapıldığı söylendi. Keyfi uygulamaların son bulması istenen açıklamada **“Ölüm Orucu'nun 1000. günü vesilesiyle aydın, sanatçı ve yazarlara tutukluların yazdıkları mektuplar keyfi gerekçelerle engellenmiş ve imha edilmiştir. Ailelerle görüş süreci keyfi olarak kısaltıldığı gibi bazı tutuklular da avukatları ile görüşürülmemektedirler”** denilerek hükümete “tecritin” kalkması için girişimde bulunması çağrısı yapıldı.

TAYAD'lı aileler 5 Ağustos 2003 günü ise **İzmir Kemeraltı girişinde** yaptıkları basın açıklamasında da **“Çözün! Tecriti Kaldırın”** pankartı açıp **“İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Sonuna, sonsuza, sonuncuya kadar direneceğiz”, “Katiller halka hesap verecek”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”** sloganlarını attılar. Yapılan basın açıklamasının ardından Adliye'ye giderek suç duyurusunda bulundular.

ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ DEVAM EDİYOR

Tüm bu saldırılara karşı tutsakların direnişi sürüyor. Manisa Kapalı Hapishanesi'nde **Sibel Şahanoğlu**, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde **Ümit Günger** ve **Erkan Bülbül**, Ankara Numune Hastanesi'nde **Mürsel Kaya**, İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde **Ali Kılınc**, 30 Kasım 2002'de başladıkları direnişlerini sürdürüyorlar. Yine bunların yanında yeni ekiplerle (10. ekiplerle) Ölüm Orucuna başlayacak olan **Nurten Hasçelik** de zorla Tekirdağ Kapalı Hapishanesi'ne götürüldüğü için ölüm orucuna başladı. Tutsakların sağlık durumlarının kötüye gittiği bildirildi. (H. Merkezi)

TAYAD'dan basın açıklaması

Halkın Hukuk Bürosu, TAYAD, Temel Haklar Platformu ve Özgürlükler Derneği hapishanelerdeki tecritin kaldırılması, işkenceye son verilmesi, tutuklu ve hükümlüler üzerindeki baskılar ve TAYAD'lı ailelere Afyon'da düzenlenen saldırılara ilişkin 31 Temmuz 2003 günü ortak basın açıklaması düzenlediler.

Temel Haklar ve Özgürlükler Cephesi binasında gerçekleşen toplantıda ilk olarak konuşan TAYAD Yönetim Kurulu üyesi **Üzire Aras** 26 Temmuz günü tecritin kaldırılması için topladıkları imzaları Meclis'e götürmek isterken **Afyon'da** saldırıya uğradıklarını, saldırıya uğrayan TAYAD üyesi ailelerin durumlarının kötü olduğunu, herkesin yaralandığını söyledi. Ayrıca polislerin ülkücü saldırıyı engellemediğini ve tek bir saldırganın bile gözaltına alınmadığını da vurguladı.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği adına konuşan **Gülşen Salman** ise Afyon'daki saldırı için “Bu saldırı bir kez daha son dönemde iyice çoğalan ‘demokratikleşme’ söylemlerinin yalnızca halkı aldatmaktan ibaret boş hayaller olduğunu gösterdi” dedi. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından **Behiç Aşçı** ise tecrit altındaki tutsaklar hakkında bilgi verdi. Tecrit koşullarının giderek ağırlaştığını ve hak gasplarının had safhaya ulaştığını belirtti.

TAYAD, Ankara Yürüyüşü ve Afyon'da yaşanan saldırıyla ilgili “MHP TAYAD'lılara saldırı” başlığı altında ayrıntılı bir dosya hazırlayarak kamuoyuna sundu.

(İstanbul)

İHD üyesinin evine baskın

Hak ihlallerinin ve baskıların son bir örneği de geçtiğimiz hafta yaşandı. Evi kenevir yetiştirdiği iddiasıyla polis tarafından basılan İHD üyesi **İsmail Karagöz**, İHD'de bir açıklama yaparak yaşananları protesto etti. 8 Ağustos 2003 tarihinde yapılan basın açıklamasında ilk sözü İHD Cezaevi Komisyonu Üyesi **Ümit Efe** aldı. Efe “ülkemizde polis baskısı ve hak ihlalleriyle sık sık karşı karşıya kalmaktayız.

Bir evin bahçesindeki bir çiçek yüzünden ev sahibinin gözaltına alınması ilginçtir” dedi. Ardından İsmail Karagöz tarafından okunan basın metninde; “1 Ağustos 2003 günü Üsküdar Asayiş Şubeye bağlı Narkotik Şube Ekipleri ta-

rafından bahçemizde kenevir yetiştirdiğimiz iddiasıyla evimiz basıldı. Bu sırada saatlerce çocukların odalarda tek tek tutularak yanyana bile gelmeleri engellendi. Bu keyfi tutumlardan sonra eşim gözaltına alınmış, ertesi gün Savcılığa çıkarılıp serbest bırakılmıştır. Bütün ilerici kamuoyunu saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bu ilerici insanlara dönük ne ilk ne de son saldırıdır. Boşa çıkarmak için mücadele etmeliyiz” dedi.

Gözaltına alınan **Gönül Karagöz** de “evde beni ve kızlarımı çırlıçıplak soydular, insan onuruna yakışmayan uygulamalarda bulundular” dedi.

(İstanbul)

MKP tasfiyeciliğinin Proletarya Partisi'ne SIZMASINA İZİN VERİLMEMEYECTİR!

Proletarya Partisi'nin "ilkeleri üzerinde ayağa dikilmek" olarak formüle ettiği gibi bir sürecin sonucu olarak gerçekleşebilecek bir sıçramanın; tarihin geleceğe ışık olmasını sağlayacak doğru bir yorumun yaratacağı ilerlemenin gerçek bir rektife olacağı bilinmelidir. Proletarya Partisi, bu sürecin bir "oldu bitti" ile ele alınamayacağı konusunda nettir.

TARİH YAZMAK BASİT BİR GÖREV DEĞİLDİR!

MKP tasfiyeciliğinin "başarıyla yaptığı"(!) ve Proletarya Partisi'ne de hararetle tavsiye ettiği, parti tarihinin karar altına alınmasının, bu konuda bir parti anlayışının şekillendirilmesinin partinin bir sıçrama yapması ile mümkün olduğu, bunun dışında şekillendirilen bir kararın doğru olmayacağı açıktır. Proletarya Partisi'nin "ilkeleri üzerinde ayağa dikilmek" olarak formüle ettiği gibi bir sürecin sonucu olarak gerçekleşebilecek bir sıçramanın; tarihin geleceğe ışık olmasını sağlayacak doğru bir yorumun yaratacağı ilerlemenin gerçek bir rektife olacağı bilinmelidir. Proletarya Partisi, bu sürecin bir "oldu bitti" ile ele alınamayacağı konusunda nettir. **Bunun çözümü Proletarya Partisi'nin ilkeleri üzerinde ayağa dikilmesi, sınıf mücadelesine yüzünü tamamen dönmesi, mevcut süreci kavraması, gidişatının ana çizgilerini berraklaştırması, önderliğini yaratması ile gerçekleşecektir.** İşte bu sürece dahil olabilecek, bu süreci şekillendirebilecek ya da bu sürece uygun şekillenebilecek bir tarih yorumu doğru olacaktır. Geleceği yaratma kaygısını kendinde somutlamayan bir tarih yorumunun darlıklar içereceği baştan bellidir. SBKP, ÇKP gibi, süreçleri Proletarya Partisi'ne örnek olan, bu anlamda kılavuz kabul edilen Komünist Partileri önderlik sorunlarını çözdükten sonra böylesi kararlar alabilmişlerdir. İki çizgi mücadelesinin bir ürünü olan bu tür kararlar basitleştirilemez. **"Tarihi muhasebe" gibi basitleştirilmiş/sıradanlaştırılmış bir parti tarihi tahlili geleceği yenilgilere mahkum eder.**

DEH SORUNU VE MKP

Yine aynı yazı içerisinde Proletarya Partisi'nin DEH-KOM ile olan ilişkileri konusunda şu bilgiler aktarılmaktadır. "...Yakın zaman itibarıyla de, 2000 yılı içerisinde DEH Komitesi yenilemiştir ki, bundan bir yıl öncesinde TKP/ML, DEH Komitesinin kastlaşmış olduğu gerekçesi ile DEH'ten ayrılmıştır..." (D. Demokrasi 1-16 Temmuz 2003 Perspektif sayfası)

Öyle anlaşılıyor ki; MKP tasfiyeciliği

liği gerçekleri aktarmama konusunda ısrarlı. Bu kararlılıklarını çarpıtılmış, eksik ya da yarım-yamalak bilgilerle sürdürmeye devam ettikleri sürece Proletarya Partisi'nin haklı eleştirilerine hedef olmaktan kurtulamayacaklardır.

Proletarya Partisi'nin DEH'ten "ayrıldığı" iddiasına yanıt vermeden önce; Proletarya Partisi'nin DEH ile olan ilişkisine dair kısa bazı bilgiler aktarmakta yarar vardır. Geçmişte DEH üyesi olan Proletarya Partisi, bir üye olarak görev ve sorumluluklarını esas olarak yerine getirememiştir. Bunun neden ve niçinleri üzerinde duramayacağız. Bu konuda Proletarya Partisi'nin ileriki dönemlerde açıklamaları mutlaka olacaktır. Proletarya Partisi'nin öteden beri DEH yönetimine çöreklenen ve o zamanlar DEH-KOM'u oluşturan mülteci oportünistlerle belli sorunlar yaşadığı bilinen bir gerçektir. Gerçek olan diğer olgulara gelince; a) Proletarya Partisi hiçbir zaman DEH karşıtı bir politika izlememiştir. Bilakis **DEH üyesi partilerle zamanın DEH-KOM'u arasındaki farkı her zaman ve her fırsatta ortaya koymuştur.** Ama Proletarya Partisi bu çelişkiyi çözememiştir. Bu çelişkidən yola çıkarak yaptığı çalış-

malar vardır. Buradaki esas amaç DEH karşıtlığı değil, DEH içinde düzeltme çalışmaları için ön ayak olmak olmuştur. Yani burada iki olgudan söz edebiliriz. **Birincisi;** zamanında DEH-KOM yönetimine çöreklenmiş mülteci oportünistlerle, Proletarya Partisi arasında her zaman bir mesafenin olduğu, **ikincisi** DEH üyesi olan komünist ve kardeş partilerle arasına böyle bir mesafe koymadığı, aksine gerek DEH üyesi ve gerekse DEH dışındaki kardeş partilerle her fırsatta ortak iş yapmaya özen göstermesi gerçeği. Ve bugün de Proletarya Partisi'nin DEH üyesi ve DEH dışında olan Maoist parti ve örgütlerin birliğini savunma ve bu uğurda çaba sarf etmesi tam da yukarıda ifade ettiğimiz mantığın bir ürünü olarak yaşam bulmaktadır. b) Proletarya Partisi'nin DEH-KOM ile ilişkileri düzensiz ve kendiliğindenci bir hatta ilerlediği ne kadar doğruysa, resmi olarak DEH'ten ayrılıyorz temelinde, sözü edilen tarihte kamuoyuna dönük bir açıklama yapılmadığı da o kadar doğrudur.

Eğer darbeci-tasfiyecilerimiz DEH-KOM ile Proletarya Partisi'nin ilişkisinin gerçekliğinden hareketle böyle bir sonuca varmışlarsa; bu bir

ölçüde anlayışla karşılanabilir. Ama hala bunun aksini iddia ediyorlar ve "bizim yazdıklarımız doğru" diyorlarsa, o zaman bugün üyesi oldukları DEH yönetiminin Proletarya Partisi'ne yönelik gönderdiği ve içeriği Proletarya Partisi'nin "DEH'in dışına atıldığı"ndan ibaret olan mektubun bir açıklaması olmalıdır. Öyle ya Proletarya Partisi ayrılmışsa, "atılma" iddiası gerçek dışı bir iddiadır. Burada taraflardan biri gerçek dışı açıklamalarda bulunuyor. Kim söylüyor bunu DEH-KOM yönetimi mi, MKP tasfiyecileri mi? Bunun hiç kuşkusuz ki düzeltilmesi gerekir.

Bu arada bu anlayışın, "tarihi muhasebe"nin ortaya çıkardığı "en önemli sonuçlardan biri olan iki çizgi mücadelesi"nin bir tezahürü olduğunu da düşünmeden edemiyor insan. Galiba bu durum da bu tasfiyecilerimizin Komünist Partisi içinde yürüttükleri iki çizgi mücadelesi yöntemlerinin bir benzerinin ürünüdür...!

Son bir hatırlatma; son yıllarda DEH-KOM üyesi olan bazı partiler yukarıda yaptığımız değerlendirmelerin dışındadır. Mülteci oportünistler olarak kimleri kastettiğimiz, sürecin muhatabı olan, az çok bu cephede yaşanan tartışmaları izleyen herkes tarafından bilinmektedir.

MKP TASFİYECİLİĞİ BİZİ ŞAŞIRTMIYOR AKSİNE PROLETARYA PARTİSİ'NİN HAKLILIĞINI KANITLIYOR!

D. Demokrasi'nin 16-31 Temmuz 2003 tarihli sayısında yayınlanan "Bir Yazı Ve Düşündürdükleri" başlıklı yazıda, Proletarya Partisi'nin bu sayfalarda daha önceden ortaya koyduğumuz ve iki çizgi mücadelesiyle de alakalı olan bir yaklaşımı eleştirilmeye çalışılmış. Önce alıntımızı verelim: "Yazıda başkalarının, başka bir örgüt, grup veya hizipten insanlar hakkında aldığı ölüm kararlarını eleştirir ve avazı çıktığı kadar bağırırken, iş kendisine gelince "benim iktidarına dokunanı 'öldürürüm' " teorisini yapmaktan geri durulmamıştır. Teorilerini ise şöyle kılıflandırmaktadırlar:

“... Partinin en üst iradesine de tasfiyeci düşüncelerini dile getirme yerine parti iradesine karşı silah doğrultacak kadar ileri gitmişlerdir. Ve bu karşı-devrimci girişimlerinden sonra da oturumu terk etmişlerdir. Böylesi karşı-devrimci girişimlerin karşılığının o somut durumda ne olması gerektiği bizce dün de açıktı, bugün de açıktır. Hiç kimse devrimci bir iradeye karşı böyle bir küstahlıkta bulunma hakkına sahip değildir.” Burada anlatılmak istenen açık. Geçmişte “KKSG” diye nitelendirdikleri grubun üç üyesine yönelik almış oldukları ölüm kararlarını hala da savunuyorlar. Hem de teorileştirerek. Ne anlama geliyor: “Benim iktidarıma kafa tutanın ölüm de dahil her bakımdan canını yakarım. Çünkü ben ayrılan taraftan güçlüyüm ve iktidarı elimde bulunduruyorum.” (agy) Kafasını güçle bozan bir anlayıştan daha ne beklenebilir ki. Tasfiyeciliğin mezhebi o kadar geniş ki, kah sekterleşiyor kah liberalleşiyor! Niye böyle bir karar alındığı, niye böyle yaklaşıldığı sorgulanmadan (herhalde Proletarya Partisi’ni kendileri gibi düşünerek “olsa olsa böyle düşünmüşlerdir” demişler) yaygarayı basıyorlar. Bugün bu baylarımız “olgunluğu” oynuyorlar ve “nasıl böyle bir karar alabilirsiniz” diye soruyorlar. Proletarya Partisi, geçmişte ne savunuyorsa bugün de onu savunuyor. Ve bugün birileri ortaya çıkıp bu tutarlılığı olgun yaklaşımlarla, ders verir tarzda eleştirmeye “vay siz nasıl böyle kararlar alırsınız?”, “Ne biçim Maoistsiniz?” diyerek Proletarya Partisi’nin “sekterliğini”(!) ispatlamaya çalışıyorlar. Buradan şu çıkarılmaya çalışılıyor: Proletarya Partisi iki çizgi mücadelesi yürütmüyor; kendisinden güçsüz olanlara saldırıyor vb. Bu tasfiyeci baylarımız, **bugün pek çok taraftarın ve militanın sorduğu şu çok basit soruyu sormayı akıl edemiyorlar: “Proletarya Partisi’nin iradesine, -dikkat edilsin demokratik yöntemle seçilen ve en üst bileşenlerden olan bir iradeye- silah çekmek ve onu imhayla yüz yüze bırakmak ne anlama geliyor?”** Tasfiyeciler bu suça böyle bir tavır alınamayacağını iddia ediyorlar. **Bir kez daha tasfiyecilerin tasfiyecilerle ideolojik akrabalıkları, darbecilikleri kanıtlıyor. Kan çekiyor! Biri sağdan biri soldan!** Sen hem tutup bugün Proletarya Partisi’ni komünist olarak değerlendireceksin, hem de böyle değerlendirdiğin bir partinin en üst demokratik platformunun imhayla yüz yüze bırakılmasına karşı koyduğu en haklı ve meşru tavrını eleştirmeye çalışacaksın. Buna ne denilebilir ki... Buldukları her fırsatta “bizim Proletarya Partisi’yle farkımız yok” diyenler, “ilkesel farklılık yok” diyenler,

“farklı olduğunuzu iddia ediyorsunuz ama bir fark gösteremiyorsunuz” diye kamuoyunu yanıltmayı, Proletarya Partisi’ne emek ve gönül vermiş kitleleri etkilemek ve kendi tasfiyeci emelleri doğrultusunda etkiledikleri Proletarya Partisi’nin bir kısım tabanını halen kendi saflarında tutmayı amaçlayanlar, burada kendilerini bir kez daha ele veriyorlar. Proletarya Partisi’nin yıllardır anlatmaya çalıştığı gerçekler bir kez daha kendini gösteriyor. **Buldukları ilk fırsatta partiyi darbeleyenlerle, parti iradesine silah çekip düşmanın imhasıyla yüzyüze bırakanlar aynı tasfiyeci darbeci mevzide buluşuyor!** Daha ne diyelim. Biz bir şey demiyoruz. Tarih diyeceğini diyor zaten. Ancak şunu da düşünmeden edemiyor insan: Teorik olarak çok birikimli olmanın sonucu bu olmalı. Aman dikkat! Darbeciliğinizi, tasfiyeciliğinizi ele veriyorsunuz, hem de kamuoyuna yönelik açık açık yazarak!

Ancak tasfiyeciler büyük bir piş-

emek verdiği, yüzlerce insanın kanını ve canını verdiği bir komünist hareketi, bütün uyarılara rağmen “tasfiye etmeye kalkmak”, “tanımamak”, “en meşru platformlarına katılmamak”, “darbelemek”, vb. daha ne diyelim arkadaşlar...! Tüm bu anlayışlar gıdasını “benzerlikten” almıyor herhalde! Proletarya Partisi’yle tasfiyecilik arasındaki fark budur! **Bu ilkesel bir farktır.** Tasfiyecilerin anlamayacağı, anlayamayacağı bu fark Proletarya Partisi için önemlidir. Ve bu, Proletarya Partisi’ne umut bağlamış binlerce insana da bir şeyler ifade etmelidir. Çünkü bugün tasfiyecilik, “olgun” ve “ders çıkarmış” bir yaklaşımla “birlik birlik” diye bağırıyor ve Proletarya Partisi’nin eleştirilerini de “sol sekterlikle” eleştiriyor. “Yok bir-birimizden farkımız” diyerek, kendisini Proletarya Partisi ile bir ve aynı göstermeye çalışıyor ve Proletarya Partisi taraftarlarının da bu söyleme inanmasını bekliyor!

Proletarya Partisi ‘92 oportünist

Proletarya Partisi hiçbir zaman DEH karşıtı bir politikaizlememiştir. Bilakis DEH üyesi partilerle zamanın DEH-KOM’u arasındaki farkı her zaman ve her fırsatta ortaya koymuştur. Ama Proletarya Partisi bu çelişkiyi çözememiştir. Bu çelişkidenden yola çıkarak yaptığı çalışmalar vardır. Buradaki esas amaç DEH karşıtlığı değil, DEH içinde düzeltme çalışmaları için ön ayak olmak olmuştur.

kinlikle, bu söylediklerimizi yok sayarak, yine aynı tarzlarını devam ettirmektedirler. Hem de hiç sıkılmadan. “Yazıda, Maoist Komünist Partisi ile “hiçbir ortak yanlarının olmadığı” belirlemesi yapılmakla, kaba bir inkarcılığın yanısıra oldukça abartılı öznelciliğe sivrulünmüştür. Öyle ki “her iki yapı arasında gerek program gerekse devrimin diğer temel ilkesel sorunlarına ilişkin şu şu noktalarda ilkesel ayrılık noktalarımız var” diye tek bir kanıt dahi sunulmamıştır-sunulamamıştır.” (D. Demokrasi 16-31 Temmuz 2003)

Proletarya Partisi ile tasfiyecilik arasında farklarımızı yazmadığımızı ifade etmektedirler. İki sayı önce yazdık. Bir daha yazalım: Birisi Komünist bir anlayış, birisi darbeci ve tasfiyeci bir anlayış!!! Daha ne diyelim. Bu iki anlayışın ortak yanı olabilir mi? Bu iki anlayışın ortak olduğunu söylemek ne demektir? Yorumu okurlara bırakıyoruz....

Alın size fark! Tam da komünist Partisi’nin işleyişinde, örgüt anlayışında... Bu önemsiz mi? Binlerce insanın, taraftarın umut bağladığı,

umut bağlamış, emek vermiş pek çok taraftar, sempatican ve militan için DABK tasfiyeciliği, 18 Nisan tasfiyeci darbesi, bir şeyler ifade ediyor! **Bu olgular bilinçlerde ve hafızalarda neden “birlik” olunamadığına dair bir anlam taşıyor!** Tasfiyeci baylarımız için ise bunlar bir anlam taşıyor. Onlar oturdukları kalelerde buldukları her fırsatta Proletarya Partisi’ne “birlik” söylemiyle saldıraktan geri durmuyorlar. Tasfiyeciliğin etkisi altında kalan Proletarya Partisi’nin doğal tabanı için ise geçmişten bugüne yaşananlar ve bugün “tarihi muhasebe” ile biraz daha açığa çıkan gerçekler bir anlam ifade etmelidir. “...Aklını yitirmemiş insanlar ise bu olgulardan başka bir sonuç çıkarıyorlar. Sınıf bilinçli işçilerin çoğunluğunun tam ve kesin kararlar temelinde birleştiği yerde, görüş ve davranış birliği vardır, parti ruhu ve Parti vardır.”(Lenin Cilt 4 syf. 204)

İşte bu yüzden tasfiyecilerin birlik söylemleri boş bir çabadan, cılız bir hamleden öte bir anlam taşıyor. Proletarya Partisi yaşadığı darbe tasfiyeye rağmen, bu tasfiyeciliği mahkum ederek ve şimdi de etmeye devam ederek yürüyüşünü devam ettiriyor. Hem de tasfiyeciliğin bu birlik söylemi karşısında **görüüş ve davranış birliği** taşıyarak! Bir **parti ruhu** taşıyarak, bir **Komünist Partisi** olarak! Bunun tasfiyecilik için bir anlamı var mı acaba? Bizce olmalı!

Bunun dışında söylenenler mi? Yarı feodal yarı sömürgelik mi? Halk Savaşı savunuculuğu mu? İlke, program, strateji ve saire mi? Devrimin yolu mu? Affedersiniz arkadaşlar; bu konularda aynı şeyleri söylemek (öyle söylüyorsunuz ya...!) ile pratikte buna uygun davranmak farklı şeylerdir. Türkiye Devrimci Hareketinde özellikle de 1980 öncesinde bu ve benzeri şeyleri savunan pek çok anlayış vardı. Doğu Perinçek ve Tİ-İKP’nin Halk Savaşı “savunuculuğu” hatırlansın! Benzer anlayışları savunan partiler bugün de var. Bunlardan birisi Proletarya Partisi iken bir diğeri ise MKP tasfiyeciliğidir. **Ama bu iki anlayış arasında benzerlik sadece söylemden ibarettir. Pratikte ise birisi komünist anlayışı ifade eder, diğeri ise tasfiyeci anlayışı, birisi proleter demokrasiyi savunur, diğeri ise darbeciliği meşrulaştırır.** Ve işte tam da bugün, Proletarya Partisi’nin geçmişte ve bugün söylediklerini kanıtlar biçimde bu anlayışlarını, farklı bir biçimde allayıp pullandırarak KKSG savunuculuğuyla bir kez daha ortaya koyuyorlar.

Bir kaç sayı önce yazdık. Ama tasfiyeciliğin görmemekte ısrarlı yaklaşımı ve bu zemindeki çarpıtmaları nedeniyle bir kez daha yazıyoruz: “Bundan daha büyük bir çarpıt-

Dediğimiz gibi biz okuduklarımızı, tasfiyecilerin kendi açıklamalarını değerlendiriyoruz. Tasfiyeciler pek çok yazılarında ve yaklaşımlarında; mezheplerinin oldukça genişlediğini ifade etmekten çekinmiyorlar. "...Bir kişi-üç kişi tartışmasına girmeden, yani grubun-örgütün nicelik olarak küçüklük-büyüklüğüne bakmadan tüm Maoistlerin bir parti çatısı altında örgütsel birliğini sağlamak tüm Maoistlerin görevidir. Buna, herhangi bir partinin üyesi ve aktivisti olmayan Maoist **bireyler de dahildir...**(abc)" (D.Demokrasi sayı 14 Perspektif) Biz "iftirayı" daha da ileriye götürüyoruz. Tasfiyeciler tek tek bireylere de birlik çağrısı yapıyorlar! Bir tek birlik çağrısı yapmadıkları ve ilkesel ayrılık olarak gördükleri TKP/ML Hareketi ve Bolşevik Partizan Hizbi'dir. Tasfiyeciler kendi "tarihi muhasebe"lerinde bu gerçeği açık açık ifade ederek, bu ayrılıklar dışındaki diğer ayrılıkları ilkesel düzeyde ayrılıklar değil diye ilan etmişlerdir. O çokça savundukları

Maoist Parti Merkezi'nin ne olduğu da Proletarya Partisi açısından nettir! Öylesine nettir ki bu konuda; tasfiyecilerin deyimiyle "inkarcılık yapacak" kadar bile bunları ciddiye almamaktadır! Sonuç olarak bizim bu "iftira" karşı saldırısına diyeceğimiz tek bir söz var. Tasfiyeci güzergahta yolunuz açık olsun.

Bu yazıyı da çok fazla uzatmak istemiyoruz. Son bir alıntıyla tasfiyeciliğin gerçeklere, tarihe nasıl yaklaştığını ifade etmek istiyoruz. Bizim bugüne kadar tasfiyeciliğin son kongresi ve bu kongrelerinde gerçekleştirdikleri büyük "tarihi muhasebe" ile ilgili söylediklerimizi özetleyen bir yaklaşımını ortaya koymak istiyoruz. Bu söyledikleri tasfiyeciliğin parti anlayışına, parti işleyişini kavrayışlarına ve oradan da dünyaya, çevrelerine nasıl baktıklarına güzel bir örnek oluşturmaktadır. Daha önceden bu sayfalarımızda yazılanları eleştirmek adı altında şöyle bir yaklaşıma yer verilmiş: "...Ya işlerine gelmiyor, ya da tarih bilincinden ve **dolaylı bilgi**

kaynaklarından yoksundurlar..." (D. Demokrasi'nin 16-31 Temmuz 2003) İşte tasfiyeciliğin olaylara yaklaşımı buradan gıdasını almaktadır. Proletarya Partisi'ne yönelttikleri saldırıları ve bu saldırılarının zeminini oluşturan dedikoduları, iftira ve karalamaları tarih olarak gösterme acayıplığı kaynağını bu bilinç çarpıklığından almaktadırlar. **Dolaylı bilgi kaynakları!!!** Bir Komünist Partisi hakkında değerlendirme yapmak için onun belgelerine, söylediklerine bakmayacaksın tam aksine her türlü dedikoduya, ne olduğu bilinmeyen söylemlere itibar edeceksin. Eh ne diyelim bunu yapsa yapsa tasfiyecilik yapar. Biz de onlara dolaylı bilgi kaynaklarıyla iyi yürümelerini salık veririz. İyi yürüyüşler..!

Sonuç olarak tasfiyeciliğin son yazılarında ifade ettikleri bir yaklaşıma cevap verirsek :

"*'Kapı çalmak' mı dediniz? Tabii ki MLM'ler MLM değerlendirdiği bir partinin kapısını çalacaktır. Hem de bir*

kez değil bin kez çalacaktır. Ta ki MLM tanımlamasını kaldırmaya kadar da bu kapı çalma işine bıkmadan-usanmadan devam edeceğiz.'" (adgy)

Arkadaşların kapı çalması duruşlarından kaynaklı olarak mümkündür. Buna bir şey diyecek değiliz. Kendi takdirleridir. Ancak yine de tasfiyeciliğe kapının açılmayacağını bilmeleri iyi olur. Devrimci enerjilerini boşa harcamasınlar.

Son söz olarak şunu ifade edelim: Bugüne kadar bu taleplerin Proletarya Partisi için bir anlam ifade etmediğini yazdık. Israrla tasfiyecilerin "birlik rüyalarının" gerçekleşemeyeceğini vurguladık. Ancak olgunluk havalara bürünmüş tarzda **dolaylı bilgi kaynaklarından** beslenen, yalana, iftiraya, dedikoduya dayalı olarak yazılmaya devam eden ve Proletarya Partisi'ne saldıran yaklaşımlarla bu rüyanın gerçekleşmeyeceğini "bir ayrıntı olarak da olsa adama mutlaka söylerler!" Bizden söylemesi... **BİTTİ**

PUSULA

PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE

Proletaryanın savaş kurmayı olan parti, onun en güçlü silahıdır. Proletarya Partisi sadece öncü müfreze değildir, aynı zamanda örgütlü müfrezedir. Proletarya Partisi olmadan ne kitleler ne de devrimci savaş örgütlenir. Proletarya Partisi olmadan kitlelere önderlik edilemez ve sınıf düşmanları alt edilemez. Devrimci savaşın çitasını yükseltmek, adımları uygun hale getirerek, safları güçlendirmek için, süreci bütünlüklü ve kapsamlı çözümlenmek ve buna uygun somut politikalar tespit ederek, müdahaleyi güçlendirmek gerekir.

Sınıf bilinçli proletarya, kitleleri örgütlemek, devrimci savaşı örgütlemek, çitayı yükseltmek istiyorsa, parti silahını güçlendirmek zorundadır. Bu silahı güçlendirmeden başarılar, kazanımlar elde edemez.

Parti sorunları sürecin temel sorunları olarak önümüzde durmaktadır. Parti sorunlarının çözüme kavuşturulması, partimizin daha güçlü birliği, partimizin Bolşevikleştirilmesi, ideolojik olarak sağlamlaştırılması, politik olarak niteliğinin yükseltilmesi için birincil koşuldur. Süreç bütünlüklü incelendiğinde bu sorunlara ilginin kesinlikle istenilen düzeyde olmadığı, bu konuda sınıf bilinçli proletaryanın üzerine önemli sorumlu-

lukların düştüğü görülecektir. Sınıf bilinçli proletaryanın ve tüm militanların bu sorunlara vakıf olması, ders ve deneyimler elde etmesi, parti içi sorunlara çözümler geliştirmek amaçlı önderliğin perspektifini incelemesi bir zorunluluktur.

Proletarya Partisi 7. Konferans ile birlikte örgütsel zaafılarını giderme konusunda önemli bir hamle yapmıştır. Bu hamle küçümsenmemelidir. Ancak, bu hamlenin bir ilk hamle niteliğinde olduğu da görmezden gelinmemelidir. Geçen süreç incelendiğinde bunun doğru bir belirleme olduğu görülecektir. Halen önemli sorunlar yaşanmaktadır, bununla birlikte bir ilerlemenin de, gelişmenin de olduğu görülmektedir.

Doğru müdahalelerin, 7. yöneline uygun adımların kitlelerle ilişkilerinin gelişimine hizmet ettiği, politik gelişmelere yönelik doğru politikaların partiye bir hareketlilik kazandırdığı, partinin politik olarak gelişmesinin ancak, sınıf savaşımına yönelme ve bu savaşım içinde kitleleri örgütlemeyi içeren bir çalışma tarzı ile mümkün olduğu görülmüştür.

Bu çalışma tarzı bilimsel olarak doğrudur. Bunun devam ettirilmesi ve sürekli olarak geliştirilmesinde ısrarlı, sabırlı ve cesaretli dav-

ranılmalıdır. Bu özellikler gelişme için şarttır. Proletarya Partisi bu özelliklere esas olarak sahiptir. Bütün mesele bu özellikleri açığa çıkartmak ve uygulamaktır.

Asla akıldan çıkarılmaması gereken, yürüyüşün önünde engellerin olduğunun bilinciyle davranmaktır. **Proletarya Partisi içinde sürekli olarak burjuva yanlarla proleter yanın mücadele içinde olduğunu, bunu somut olarak sınıf bilinçli proletaryanın faaliyetlerinde, yaklaşımlarında, organların kararlarında, örgütlülüklerin hareket tarzında ve tüm bunların parti sorunlarına, sınıf savaşımının diğer sorunlarına yaklaşımlarında görülebilir.**

Burjuva yanlar ısrarın, sabrın ve cesaretin önünde engeldir. Israrı, sabrı ve cesareti engelleyen her şey, nihayetinde burjuva ideolojinin içimizdeki dışı vurumudur. Bunlarla mücadele edildiği oranda Proletarya Partisi'nde var olan olumlu özellikler pratiğin esas yönlendiricisi olacaktır. Bu da gelişmenin olduğu alanlar veya faaliyetler incelenirken görülebilir.

Proletarya Partisi cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir. Cesareti kırmaya yönelik, umutsuzluk ve karamsarlık yayan, olumsuzlukları gelişmenin değil statükoculuğun bir parçası olarak yorumlayan tüm burjuva tarzlara karşı çıkarak yürüyüş büyütülür. Sınıf bilinçli proletarya, güvensizlik yayan tüm bireyci tutumları mücadele içinde alt etme bilinciyle hareket etmelidir. **Gelecek, devrimci çözümlenmele-**

rin ve bunun üzerinde şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır.

Parti örgütlülüğünün sağlamlaştırılması ve kitlelerin devrim için örgütlenmesi, gerilla savaşının, koşullarına uygun olarak geliştirilmesi ile mümkündür. 7. yönelim sürecinde şehit düşen yoldaşlar Emel KILIÇ, Murat ARICAK ve Bülent ERTÜRK gerilla savaşında partinin ısrarı ve cesaretinin simgesi oldular. Proletaryanın ölümsüz şehitleri, Proletarya Partisi'ndeki ısrarın ve cesaretin en yalın, namuslu, militan duruşları oldular. Onlar, bedenlerini devrimci savaşa sürerek, gerilla savaşının devrimci gücünü ve geliştirilmesinin zorunluluğunu bir kez daha ortaya koydular.

Gerilla savaşının geliştirilmesi parti örgütlülüğünün sağlamlaştırılması ile ayrılmaz bir şekilde ilişkilidir. Bugün 7. yöneliminin temel perspektifi bu anlayışla şekillenmiştir. "PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE" sloganı parti anlayışını geliştirme çabasının bir sonucudur. Tüm alanlarda parti örgütlülüğünün sağlamlaştırılması gerilla savaşının geliştirilmesiyle başarılar. Aynı zamanda gerilla savaşının her gelişimi parti örgütlülüğünün sağlamlaştırılmasını sağlayacaktır. Bu anlayışı uygulamada ısrarlı, sabırlı olmak; kazanımları kavrayarak cesareti arttırmak, yapılması gereken bunlardır, bizler bunları yapacağız, buna muktediriz.

Kitle çalışması, örgütlülük ve yeraltı örgütünün yaratılması üzerine SÜRECİN ACİL GÖREVİ

“Konferans sonrasında yapılan çalışmalar, konferansta belirlenen yönelime uygun olarak belli bir ilerleme sağlamıştır. Kitle çalışmalarında yakalanan olumlu gelişimin sürdürülmesi ve parti örgütlülüğünün olmayan yerlerde oluşturulması, olan yerlerde geliştirilmesi için çalışmaların örgütlenme sorununa yoğunlaştırılması gerekmektedir. Örgütlenme sorunu bugün içinde partimizin birincil sorunudur.”

Güçlü bir yeraltı örgütü için, legal olanaklardan yararlanmak, bu imkanları genişletmek legalizm değildir. Dahası legal-illegal mücadele arasında doğru bir tarzda bağlantı kurmayan, bu mücadele biçimlerinin birbirini tamamlayan değil, karşıtı olarak gören mantıklar, anlayışlar kavgayı büyütmezler, kitle mücadelesini geliştiremezler.

Proletarya Partisi yakın tarihte gerçekleştirdiği ikinci toplantısında, son sürecini bir bütün olarak ana yönleriyle değerlendirirken; kitle çalışması, örgütlülük ve yeraltı örgütünün yaratılması sorunları üzerinde daha bir ağırlıkla durduğunu, alınan kararların içeriğinde görmek mümkündür.

Sorunun daha iyi anlaşılması için, ikinci toplantının belgelerinden bazı aktarmalar yapmakta yarar görüyoruz. “Konferans sonrasında yapılan

çalışmalar, konferansta belirlenen yönelime uygun olarak belli bir ilerleme sağlamıştır. Kitle çalışmalarında yakalanan olumlu gelişimin sürdürülmesi ve parti örgütlülüğünün olmayan yerlerde oluşturulması, olan yerlerde geliştirilmesi için çalışmaların örgütlenme sorununa yoğunlaştırılması gerekmektedir. Örgütlenme sorunu bugün içinde partimizin birincil sorunudur. Örgütlenme anlayışıyla ilgili olarak; partinin temel organlarının oluşturu-

lmasında; illegal çalışmalarda, illegalite-legalite ilişkisinde, kitle ile ilişkilerde, kadro sorununda önemli problemlerin henüz aşılmadığı, bu nedenle de mevcut durumda örgütlenmenin birincil derecedeki öneminin devam ettiği; görevlerimizin de bu temel üzerinde şekillenmesi gerektiği açıktır.”(PMK 2. Toplantı Belgelerinden)

En genel tanımıyla ifade edecek olursak, kitlelerin eseri olan devrimin zaferi, ancak örgütle, Proletarya Partisi’yle mümkün olabilir. Eğer örgüt, örgütlenme yoksa, orada ciddi bir mücadeleden söz edemeyiz. Kendiliğinden kitle hareketleri, kendiliğinden mücadeleler sistemi rahatsız edebilir ama asla alternatif olamaz. Alternatif olmak; kitlelerin öfkelerini ve tepkisini bağrında toplayarak, ideolojik-siyasal ve örgütsel olarak kitlelere yön veren ve o uğurda savaştıran örgütlü bir gücün işidir. İşte o güç partidir. Parti demek, yaşamın her alanında örgütlülük demektir. Çünkü; kitlelerin gücü örgütlülüğünden gelmektedir.

Bunun böyle olduğunu anlamak için derinlemesine bir araştırmaya da gerek yoktur. Sosyal pratiği biraz irdelemek ve izlemek yeterlidir. Egemen sınıfların; en küçük örgütlenme birimlerine, ekonomik ve siyasal talepler için oluşturulan sendikalara, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarını genişletmek için kurulan demokratik kurumlara ve saireye karşı izledikleri yasakçı ve zorbaca yöntemler, örgütlülüğe duydukları korkunun ve düşmanlığın göstergesidir. **Çünkü; örgütsüz kitleler güçsüz kitlelerdir. Yönetilmesi ve aldatılması, oyalanması kolaydır. Çünkü kitlelerin gücü sayısal kalabalığından değil, örgütlülüğünden geliyor.**

Gerçek durumun ifade edilmesi bakımından Lenin yoldaşın şu söylemleri çok öğretici ve ikna edicidir.

“...işçi sınıfının gücü, örgütünden gelir. Kitleler örgütlenmedikçe proletarya bir hiçtir. Ama kitleler örgütlendi mi proletarya her şeydir.” (Lenin Seçme Eserler)

Proletarya Partisi’nin bugün örgüt olgusuna daha çok vurgu yapması, yeraltı örgütünün yaratılmasının olmazsa olmaz olduğu gerçeğine dikkat çekmesi, objektif koşullardan ve şu an geldiği aşamadan kaynaklıdır. Bunun anlamı şu an gelinen aşamada, **ihtiyaca göre örgütlülüklerin yaratılması, illegal çalışmada, illegalite dışında her şeyle uğraşan, hedefi belirsiz ve şekilsiz örgütlenmelerden uzak durulmasıdır.** Şunu unutmamak gerekir ki; sınıf mücadelesinin ihtiyacına, partinin yönelimine yanıt olmayan örgütün, komitenin adı legal-illegal, gençlik-askeri olması bir şeyi değiştirmiyor. Çünkü; burada gerçek olan tek şey, varolan komitenin, örgütlülüğün, partiyi, sınıf savaşımını ileriye taşımaktan çok ona yük olduğudur. Ve parti mutlaka bu işlevsiz ve şekilsiz yüklerden kurtulmalıdır. İhtiyaca yanıt olacak nitelikli örgütler yaratılmalıdır.

Konferansın “**kitle örgütlenmesinde yoğunlaş**” perspektifinin özü de, merkezi göreve uygun olarak mücadele alanının her cephesinde bu tür örgütülüklerin yaratılması için, kitle faaliyetlerinde yoğunlaşarak, buradan yeni taze güçler açığa çıkarıp, bunlara dönük ideolojik ve siyasal eğitimde yoğunlaşmaktır. Yeraltı örgütülükleri ancak bu mücadele içinde öne çıkan canlı ve dinamik güçler üzerinden kurularak geliştirilebilir. **Kitle mücadelesinden kopuk militanlık olmaz. Kitle mücadelesinden kopuk ne yeni güçler açığa çıkarılabilir, ne de ciddi bir değişimden söz edilebilir.**

Burada önemle görülmesi gereken nokta şu; kadro ve militan bakımından daralmaların yaşandığı

dönemde; bu sorunun çözümü için dönemsel olarak belli alanlarda yoğunlaşmak yanlış değil doğrudur. Yine **güçlü bir yeraltı örgütü için, legal olanaklardan yararlanmak, bu imkanları genişletmek legalizm değildir.** Dahası legal-illegal mücadele arasında doğru bir tarzda bağlantı kurmayan, bu mücadele biçimlerinin birbirini tamamlayan değil, karşıtı olarak gören mantıklar, anlayışlar kavgayı büyütmezler, kitle mücadelesini geliştiremezler. Çünkü mücadele biçimleri arasında "Çin Seddi" çekmek, yeni gelişmelere uygun olarak mücadele biçim ve taktiklerini belirlememek, öncünün işi değil, kuyrukçuların ve gelişmelerin gerisinde kalarak, burjuvaziye met-hiyeler düzerek kendilerini kandıran gevezelerin işidir.

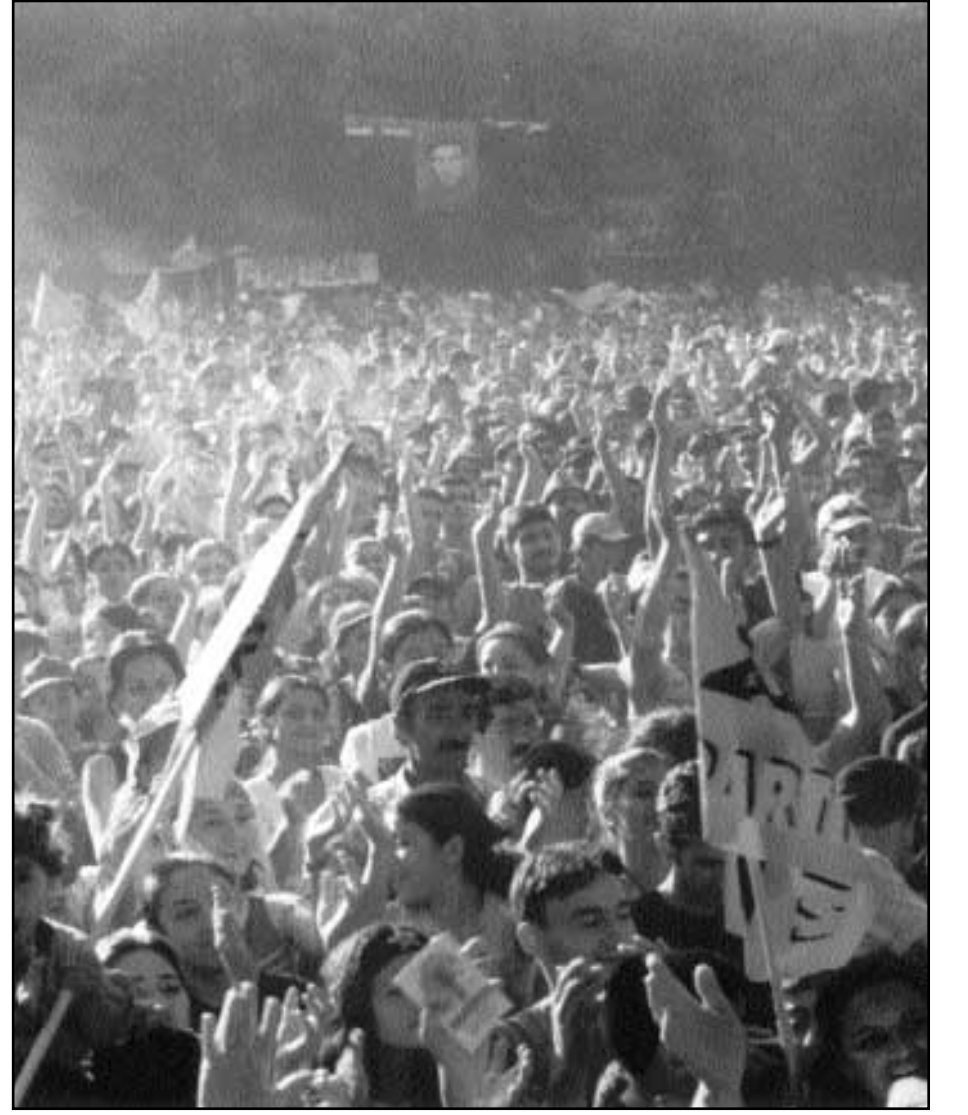
Oysa Bolşevik bir örgüt yaratmak için, her şeyden önce onun yaratıcılarının yaratılması gerekir. Bunun da ancak sınıf savaşımı içinde olacağı, savaş içinde gerçekleştirilebileceği konusunda asgari düzeyde bir hemfikirlik vardır. Ancak sorun somutu incelemeye, somut duruma uygun olarak izlenen mücadele taktikleri ve atılan pratik adımları değerlendirmeye gelince, hemen farklılaşmalar ortaya çıkıyor. **Bu farklılaşmanın temelinde, sürecin doğru algılanıp algılanmaması sorunu yatıyor.** Bu sorunun doğru algılanması, tüm enerjimizin pratiğe yönelmesinin yolu da, mevcut olan gerçekliğimizin objektif bir temelde kavranmasından geçiyor.

Yedinci oturum sonrası kitle çalışmasında atılan pratik adımların karşılığı belli alanlarda somut olarak görüldü. O halde bu adımları hızlandırmak ve kalıcı hale getirmek için

legal-illegal komiteler yaratmak gerekir. Özellikle düşmanın saldırıları vb. gerçekleri hesaba kattığımızda yeraltı örgütlülüğünün yaratılması, çalışmaların bu noktada yoğunlaştırılması -ki bu zorunluluktur- ve yine kendi tecrübelerimizin yanısıra yeraltı çalışmasına ilişkin diğer devrimci ve komünist partilerin deney ve tecrübelerinden öğrenmek zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Bu yönlü, roman, anı, belge vb. her türden materyali incelemeli/inceletmeliyiz. Propaganda ve ajitasyon araçlarımızı daha da zenginleştirmenin ve çeşitlendirmenin çabası içerisine girmeliyiz. Ve hiçbir aracı küçümsememeliyiz. **Unutmamalıyız ki yasal olmayan her pratik çalışma bize yeraltı çalışmasının alışkanlıklarını kazandırır.** Ve yeni duruma uygun bir şekillenmiş içerisine/sürecine sokar. Yani hiçbir şey bir anda olmaz. Çalışmalarımızda yeraltı alışkanlıklarını kazanmamız için, basitten karmaşığa doğru, ısrarlı, sabırlı ve cesaretle adımlar atmamız gerekir.

Ve bugün sürecin acil görevlerinden biri de budur. Bu görev bize, varolan komiteleri daha da sağlamlaştırıp nitelikli hale getirmek, komitelerin olmadığı alanlarda ise, bunların yaratılması için çaba sarf etmeyi emrediyor.

Örgütlenmede yeraltı perspektifi esas alınmalıdır. Ama biz biliyoruz ki; bu perspektifi bugün her alanda uygulayabilmenin çeşitli zorlukları vardır. O halde öncelikle yapılması gereken, koşullarımızın olduğu alanlarda hemen bu yönlü pratik adımlar atmak, diğer alanlarda ise, bunun zeminini yaratmak için adımlarımızı daha bir hızlandırmaktır.

Propaganda ve ajitasyon araçlarımızı daha da zenginleştirmenin ve çeşitlendirmenin çabası içerisine girmeliyiz. Ve hiçbir aracı küçümsememeliyiz. Unutmamalıyız ki yasal olmayan her pratik çalışma bize yeraltı çalışmasının alışkanlıklarını kazandırır. Ve yeni duruma uygun bir şekillenmiş içerisine/sürecine sokar.

Konferansın "kitle örgütlenmesinde yoğunlaş" perspektifinin özü de, merkezi göreve uygun olarak mücadele alanının her cephesinde bu tür örgütlülüklerin yaratılması için, kitle faaliyetlerinde yoğunlaşarak, buradan yeni taze güçler açığa çıkarıp, bunlara dönük ideolojik ve siyasal eğitimde yoğunlaşmaktır. Yeraltı örgütlülükleri ancak bu mücadele içinde öne çıkan canlı ve dinamik güçler üzerinden kurularak geliştirilebilir.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken Türk hakim sınıflarını asla affetmeyecektir!

“TOPLUMA KAZANDIRMA YASASI” TOPLUMU ÇÜRÜTME YASASADIR!

“Bu tür yasaların ilerici-devrimci güçler saflarında bırakalım bir çözüme yaratmasını, tam aksine yasanın sonuçsuzluğu, yasa çıkaranları pişman edecek” duruma geldi. İşte biraz da bu nedenledir ki, Faşist Kemalist Diktatörlük bu onursuz yasaya yeni bir isim buldu. “Topluma Kazandırma Yasası.”

Ve yine herkesin bildiği bir başka gerçeklik ise, TC'nin bu saldırganlığına karşı gösterilen tavırda bir değişikliğin söz konusu olduğudur. Bu da İmralı süreciyle daha bir sistemli hale dönüşen PKK-KADEK önderliğinin, teslimiyetçi reformist çizgisidir. Bu çizgi “bozkurtu” Kürt halkına “kuzu” göstermeye çalıştı, halen de çalışıyor. “Kart-Kurt”u, Kemalist Faşist diktatörlüğe Kürt olarak kabul ettiren direnişçi çizginin haklılığı ve meşruluğu hakkında bugün Kürt halkının tereddütleri ve kuşkuları da bu çizginin ürünüdür.

Yeni adı “**Topluma Kazandırma Yasası**” da olsa, ilerici-devrimci kamuoyu “yeni” diye çıkarılan yasanın Pişmanlık Yasası olduğunu biliyor. Osmanlı'nın hileli-entrikacı kültürünün devamcısı olan Faşist Kemalist Diktatörlük bu kez yine “yeni” bir yasa ile kendini kurtarmaya çalışıyor. Ancak pişmanlık yasalarının iticiliği, defalarca çıkarılmasına rağmen hiçbir sonuç vermemesi, deyim yerindeyse şöyle bir durum ortaya çıkardı. “Bu tür yasaların ilerici-devrimci güçler saflarında bırakalım bir çözüme yaratmasını, tam aksine yasanın sonuçsuzluğu, yasa çıkaranları pişman edecek” duruma geldi. İşte biraz da bu nedenledir ki, Faşist Kemalist Diktatörlük bu onursuz yasaya yeni bir isim buldu. “Topluma Kazandırma Yasası.” Öncelikle bu yasanın niteliğinden çok gündeme getirildiği koşullar üzerinde durmak istiyoruz.

ABD'nin uşağı TC'nin, efendisinin çıkarları için Irak'a asker gönderme tartışmalarının yaşandığı bir dö-

nemde; ABD'nin Ankara eski Büyükelçisi Pearson şu açıklamayı yapıyordu: “**KADEK'i silahsızlandırmak için birlikte çalışıyoruz. Gerekirse güç kullanırız.**” Denilebilir ki; bu ve benzeri açıklamalar daha önce de basında çıkıyordu. Bu anlamıyla yeni bir açıklama sayılmaz. Ancak şu açık ki bu açıklamalar yeni sayılmayabilir fakat bölgede yeni sayılabilecek gelişmeler yaşandı/yaşanıyor. Bu yeni gelişmeler emperyalistleri yeni arayışlara itiyor. Horladığı, aşağıladığı uşaklarına bu yeni duruma göre belli roller yüklemek; karşılığında ise, bazı ekonomik kırıntıların yanı sıra, bölgesel anlamda da bazı sorunlarının “çözümü” noktasında politikalarda destekler sunar/sunabilir. Tüm bunlar ihtimaller dahilindedir.

İşte PKK-KADEK sorusunda da ABD ve TC ilişkisini bu çerçevede ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Burjuva medyasında çıkan “**yasanın arkasında ABD var**” haberleri bu yargıyı güçlendirirken öte yandan CHP Genel Başkanı **Deniz Baykal**'ın bu yönlü açıklamaları da bulunmaktadır. Hatta, bu sosyal demokrat maskeli faşist, kraldan çok kralcı kesilerek, bir yandan bu yasaya “karşı” çıkarırken, diğer yanda efendisine “**beş bin KADEK gücünün kendilerine teslim edilmesi**”ni isteyebilecek kadar ileriye gidiyor.

Tüm bu tartışmalar, Barzani ve Talabani güçlerinin ABD'nin çıkarları için kılıç salladığı, Irak'a “demokrasi”(!) getirdiğini söyleyen ABD emperyalizminin militarist güçlerinin her gün Irak halkının kurşunlarıyla can verdiği/yaralandığı ve Türk hakim sınıflarının belli bir kesiminin “**Amerikalılar çok öldü, biraz da bizinkiler ölsün, böylece ABD'nin azarlamalarında da kurtuluruz. Gerçek birer uşak olduğumuzu gösterme fırsatını kaçırmayalım**”(!) çılgınlıklarının atıldığı bir dönemde gündeme geliyor.

Bu yasaya şu veya bu şekilde katkı sunmaya, mazeret üretmeye kalkan kim olursa olsun, siyasal kimliği, etiketi ne olursa olsun, açıkça karşı devrime hizmet ediyordur. Onursuzluğa meşruluk kazandırıyor. Ve hiç kuşkusuz ki; bugün ilerici olmanın, devrimci olmanın bir ölçütü de, proletaryanın, ezilen halkların haklı ve meşru savaşımına karşı kurulan her tuzağı bozmak, oynanan her oyunu boşa çıkarmaktan geçmektedir

Esas olarak PKK-KADEK güçlerine dönük çıkarılan ama fırsat bu fırsat deyip Sivas katliamcısı, Hizbullah kontracı gibi devletin kirli işlerini yapan katillerin de af edilmesinin önünün açıldığı bu yasada, Barzani ve Talabani'nin rolü tartışılabilir. (Hatta bu tartışma içerisinde, tartışılacak bir değer de bulunulmayabilir.) Ama bu uşakların, KADEK ve KADEK güçlerini silahsızlandırmak, Irak'taki Kürt topraklarında bir tek KADEK militanının kalmaması noktasındaki arzu ve istemlerinin ne kadar güçlü olduğu tartışılmaz. Tüm bu istemlerini gerçekleştirirken, mümkün olduğu kadar Kürt halkının tepkisini asgari düzeye indirmek isteyenler de bir o kadar tartışılmazdır.

TC'nin PKK-KADEK ve onun şahsında Kürt halkına karşı izlediği imha ve inkara dayalı politikasında bir değişiklik olmadığını, sanırız gözlerine at gözlükleri takmayan ve başka hesaplar içerisinde olmayan her ilerici-demokrat-devrimci ve yurtseverin malumudur. Ve yine herkesin bildiği

bir başka gerçeklik ise, TC'nin bu saldırganlığına karşı gösterilen tavırda bir değişikliğin söz konusu olduğudur. Bu da İmralı süreciyle daha bir sistemli hale dönüşen PKK-KADEK önderliğinin, teslimiyetçi reformist çizgisidir. Bu çizgi "bozkurtu" Kürt halkına "kuzu" göstermeye çalıştı, halen de çalışıyor. "Kart-Kürt"ü, Kemalist Faşist diktatörlüğe Kürt olarak kabul ettiren direnişçi çizginin haklılığı ve meşruluğu hakkında bugün Kürt halkının tereddütleri ve kuşukları da bu çizginin ürünüdür. Bu çizgi bugün Kürt halkını "barış, kardeşlik" adı altında, koşulsuz bir teslimiyetin, "onurlu barış" adı altında "onursuz bir yaşamın", paket paket demokrasi eşliğinde baskı ve zulmün, tecavüzlerin, işkencenin tüm hızıyla sürdürüldüğü bir durumun eşğine getirdi.

Bugün bu saldırıların devamı niteliğinde olan ise somut adıyla "Topluma Kazandırma Yasası"dır. Bu yasaya şu veya bu şekilde katkı sunmaya, mazeret üretmeye kalkan kim olursa olsun, siyasal kimliği, etiketi ne olursa olsun, açıkça karşı devrime hizmet ediyordur. Onursuzluğa meşruluk kazandırıyor. Ve hiç kuşkusuz ki; bugün ilerici olmanın, devrimci olmanın bir ölçütü de, proletaryanın, ezilen halkların haklı ve meşru savaşımına karşı kurulan her tuzağı bozmak, oynanan her oyunu boşa çıkarmaktan geçmektedir.

Bu sayfalarda ABD emperyalizminin sorunların çözücü değil, yaratıcısı olduğunu hep yazdık/yazmaya da devam edeceğiz. Çünkü; gerçek olan da budur. Ve biz de gerçekleri yazmaya devam edeceğiz. "ABD'siz sorunlar çözülmez, ABD'nin karşısında değil, yanında olmak gerekir" diyen ve özellikle de Kürtler içerisinde olan, kendini Kürt "dostu" ilan edenlere bazı uyarılarda bulunmayı görev biliyoruz. Birincisi; emperyalizmden medet umanlar, "kim çözüm istiyorsa biz ondan yanayız" diyenler, "TC çözüme gelmiyor, çözüme kim geliyorsa biz varız, bu ABD de olabilir" diyenler; emperyalizm tarihine bakın, tarih yaşanandır, yaşanan ise gerçektir. Gerçeklere gözümüzü kapatabili-

riz ama onları yok sayamayız. Çünkü; onlar bize rağmen vardır. **İkincisi;** Irak halkının kurşunları nedeniyle her gün kendi topraklarına ceset torbaları yollamak zorunda kalan emperyalist haydutların uşaklarıyla-özellikle de TC ile- kendi kamuoylarının tepkisini de dikkate alarak, ceset torbalarının sayısını en aza indirmek ve kısmi ekonomik kısıntılar, esas olarak da PKK-KADEK güçlerini etkisiz hale getirilmesi karşılığında, TC, askerini Irak'taki en çatışmalı bölgeye yerleştirme pazarlığını yapma olasılıklarını asla göz ardı etmemeleri gerekir.

İnsanlık tarihi, sınıf savaşımı tarihidir. Yani, ezen ve ezilenlerin savaşımı, toplumsal değişimlerin motorudur. Sınıfların ortaya çıkışı ile birlikte, egemen sömürücü sınıflar, sınıfsal çıkarları/siyasal iktidarları için, ezilenlere hep baskı ve zulüm uygulamışlardır. Diğer bir ifadeyle, yönetenler, haklı ve meşru bir temelde savaşımını yürüten yönetilenleri "vatan hainliğiyle", "dış güçlerin uşağı", "kandırılmış, kaybedilmiş insanlar" olarak tanımlamışlar/tanımlamaktadırlar. Ve düzenlerini sağlamak, sınıfsal çıkarlarını korumak için de "kaybedilenlere" karşı yasalar, kurallar çıkartmışlardır. İşte, "af", "pişmanlık" vb. gibi uygulamalar da bu yasa ve cezalar diyalektiğinin içinde ele alınıp değerlendirildiğinde daha bir yerli yerine oturur.

Eğer sorunu sınıfsal bir perspektifle ele alırsak-ki almak zorundayız- o zaman kaybedenin kimler olduğunu, kazanılması ve yok edilmesi gerekenlerin kimler olduğunu, rahatlıkla yerli yerine oturabiliriz. En basit tanımıyla, devrimcilik, komünistlik köhnemişe, çürümüşe, duşmanlığa cepheden itirazdır. Yalnız itiraz da değil, bu itiraza uygun bir değişim ve dönüşüm yaratma eylemidir. Çürümek, yozlaşmak demek, sınıfın çıkarlarına, yani emeğine, ahlakına, kültürüne yabancılaşmaktır. Diğer bir anlatımla, kendi sınıfı için kayıp, egemen sömürücü sınıfların çıkarları için ise, "vatansever ücretli bir köle" olmak demektir.

Tam da burada şunu söyleyebiliriz: **Egemen sömürücü sınıflar için, "vatansever" ya da "iyi bir vatandaş" olmanın yolu; egemen sömürücü sınıfların çıkarlarına hizmet etmektir.** Daha da somutlarsak; emperyalistleri alkışlamaktır. Onların çıkarları için, Kore, Afganistan, Irak demeden her tarafa asker göndermektir. "Vatanın çıkarları" için, sömürüye, zulme ses çıkarmamaktır. "Her koyun kendi bacağından asılır" felsefesine uygun olarak, kendi çıkarlarını tehlikeye düşüren dayanışmayı ve her türlü örgütlenmeyi yadsıyan bencil-bireyci bir toplum yaratmaktır. Ve işte; bugün yurtseverlere, devrimcilere,

komünistlere karşı "**Topluma Kazandırma Yasasını**" çıkararak, bu bencil, bireyci toplumun yaratıcısı olan egemen sömürücü zorbalardır.

Sınıf bilinçli proletarya için, devrimciler için, asıl kayıp ve hain olanlar, mutlaka ama mutlaka yok edilmesi gerekenler; bugün emperyalizmin çıkarları için çırpınıp duranlardır. Sömürü ve zorbalıkta sınır tanımayanlardır. Ezilen Kürt ulusunu yok sayanlar, ulusal demokratik taleplerini görmezlikten gelenlerdir.

Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm için dövüşenler, ilericiler, devrimciler, yurtseverler, "**topluma kazanılan**" değil tam aksine bir avuç sömürücü sınıfın ve emperyalistlerin çıkarları için, sınıfsal değerlerine yabancılaştırılmış, kültürel ve ahlaki olarak yozlaştırılmış yani kayıp sayılmış, kaybettirilmiş bir halkın yeniden kazanma, ayağa kaldırmanın savaşımını yürütme onurunu taşıyanlardır. **Dolayısıyla kim kimi kazanıyor? Kim kimi affediyor? Türk, Kürt ve diğer tüm emekçi halk için, asıl kayıp ve hain olan bugün bu yasayı çıkaranlardır. İşte bu hainler emperyalist efendileriyle birlikte yok edilmeye, yerin yedi kat dibine gömülmeye, ve hiçbir zaman affedilmeye layıktırlar.**

Yine yasanın çıkmasıyla birlikte; egemen sınıfların sözcüleri çok yönlü ve kapsamlı bir psikolojik savaşa girdiler. "**Teslim olanlar için barınma merkezleri**" hazırlama, bu merkezlerle başvuranları sorgulamak için atanan savcılar, zaten itirafçı olanların yasadan yararlanmak için başvurma haberlerini ön plana çıkartarak vermeleri ve daha çok kişinin başvuracağını "**umduklarını**" sürekli yenilemeleri vb. vb. peş peşe sıralanıyor. **Kaldı ki yüzlerce kişi teslim olsa da ne değişir ki? Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçilerin ve Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesinin haklılığına ve meşruluğuna gölge mi düşer? Kesinlikle hayır! Olacak olan tek şey sınıf savaşımının bu çetin yürüyüşünde, yorgun düşenlerin olacağı, "kurtuluşu" kendi celladının kollarında bulanların, düşmanın elinden "bir tas çorba" içmek isteyenlerin olabileceği gerçekliğine tarihin bir kez daha tanıklık yapabileceğidir.** Hepsi o kadar.

Bu yasaya evet diyen, her birey onur ve onursuzluk arasında onursuzluğu tercih etmiştir. Onuruyla ölmeyip bu koşullarda yaşama tercih edilmişse, düşmanın icazeti altında, yasal koşullarda mücadele etmeyi esas almak bir meziyet sayılmışsa, bu anlayıştaki kişilikler yaşayarak kaybolmayı yeğlemiştir. **Unutmamak gerekir ki, işçi sınıfı ve emekçi halkın tarihi, yaşayarak kaybolanlardan değil ama hep onuruyla ölenlerden söz ediyor.**

TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK GÜVENLİK SORUNU ORTADOĞU'DA AMERİKA'DIR

İbrahim Karagül

- ABD 1 Mayıs'ta Irak'ta kazanılan bir zaferden söz ediyor. Ancak Irak'ta direniş sürüyor. Ve ortalama her gün bir ABD askerinin öldüğü haberleri geliyor. Siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Amerika aslında 11 Eylül'den sonra bütün uluslararası operasyonlarını gözden geçirirsek, hiçbir yerde zafer kazanmış değildir. Afganistan örneğini vermek lazım Irak'tan önce. Amerika Afganistan'da da zafer kazanmış değildir. Zaferi Afganistan'da da ilan ettiler. Çatışmaların bittiğini ilan ettiler. Orada bir hükümet kurdular, ama bu yaşamıyor. Şimdi Karzai hükümetini bir model olarak kurdular. Buna karşı Taliban ile pazarlık yapıyorlar. Nitekim bu hükümetin Kabil'in dışında hiçbir etkisi yok. Kabil'in dışında Afganistan'da kaos var. Ve bunu bir zafer olarak ilan ediyorlar. Bunda bile başarılı değiller. Irak'ta daha da kötü durumdadır. Irak'ta ise aslında beklenen bir savaş olmadı. Yani bir pazarlık oldu ve Irak ordusu teslim oldu. Pazarlığın içinde olanlar, ülkeyi teslim ettiler Amerika'ya. Zaten Amerika'nın askeri gücüne bölgede hiçbir ülkenin orduları direnemez. Böyle teknik anlamda bir direnme şansı yok. Ve Amerika Bağdat'ı kolayca ele geçirdi. Savaşarak ele geçirmedir. Bunun askeri bir boyutu yok. Bağdat'a girene kadar direnenler, bazı küçük gruplar ve Irak ordusunda yer almayan gönüllü gruplar. Yani bir askeri zaferden bahsetmek mümkün değil. Genel anlamda bir zaferden bahsetmek ise hiç mümkün değil. Dünyada büyük güçler birçok askeri zafer kazanabilirler ama istikrarı sağlayamazlar, hakim olmazlar, barışı kazanamazlar. O ülkede bir yönetim tesis edemezler. Bir ülkeyi işgal etmek nispeten kolaydır. Ama işgal altında uzun süre tutmak, oraya hakim olmak çoğu zaman mümkün değildir. Amerika bu anlamda birçok ülkeyi işgal etti ama şimdiye kadar çok az bir halka karşı mücadele verdi. Yani bir ülkenin halkına, sivil halkın bir ulusal bağımsızlık savaşı ile yüzleşmedi. Örneğin bir Vietnam örneği. Orada halka karşı savaştı. Ve Vietnam halkına karşı savaşı kaybetti. Amerikalı gözlemciler şunu söylüyor: İkinci defa Amerika bir halka

Emperyalist saldırganlık gündemi tüm sıcaklığıyla devam ederken, ülkemiz cephesinden ise "Irak'a asker gönderme" tartışmaları hızla sürüyor. TC, yine Türkiye halkının evlatlarını kanlı pazarlıklarda, efendisine uşaklığını kanıtlamak üzere masaya sürüyor.

Diğer yandan Irak'ta direniş büyüyerek sürüyor. Yalnızca ABD askerlerine değil, tüm işgalcilere ve işbirlikçi/uşaklarına karşı da sürüyor. Ve halkların düşmanlarına ve uşaklarına karşı "insaf" yok. İşte bir bakanın ABD'nin paralı askerlerine direnişçilerin yerini gösteren oğlunu cezalandırması kimine göre "vicdansızlık" iken, esasta ise Irak halkının işgale ve yardım yataklarına karşı duruşunu gösteriyor.

Bu sıcak gündem içinde Yeni Şafak gazetesi yazarlarından İbrahim Karagül ile Irak'taki direniş, İran, Suriye ve TC'nin tavrı üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

karşı savaşla yüz yüze. Ve bunu üçüncü Körfez Savaşı olarak nitelendiriyorlar. Irak'ta asla bir zafer olmadığını ve gittikçe durumun kötüleştiğini söylüyorlar. Ve Amerika'nın Üçüncü Körfez Savaşı'nı kazanma ihtimalinin son derece zayıf olduğu ve bununla yüzleşmemesi, bu savaşa girmemesi, bu savaşa giren süreci durdurması, buna yönelik formüller bulunması gerektiği konularında Amerikan yönetimine sürekli uyarılar yapıyorlar. Bunun için Amerikan yönetimi şunu yapıyor şimdi; bu duruma uluslararası koalisyon görüntüsü vermeye çalışıyor. Ve çevresindeki ülkelerden, dünyadan, normal geleneksel Amerikan müttefiklerinin dışında daha küçük, ulusal sorunu pek fazla olmayan, uluslararası sahneye çıkma şansı olmayan ülkelere asker topluyor ve uluslararası koalisyon görüntüsü vermeye çalışıyor -ki doğrudan kendisine yönelen tehdidi yayıyor. Yani tehdidin ağırlık noktasını yayıyor. Dolayısıyla Irak halkıyla kendisi arasında bir tampon güç oluşturmaya çalışıyor. Bu anlamda da bir zaferden bahsetmek asla mümkün değildir. Amerika'nın bakış açısıyla konuşursak Irak'a hakim olması, orada bir hükümet kurması ve Irak halkının da desteğini alması bir zaferdir, ama bu da söz konusu değildir. Vietnam'da 6 ay sonra direniş başladı, ama Irak'ta hemen aynı hafta içinde başladı. Ve gittikçe örgütlenen, gittikçe kapsama alanı genişleyen bir direniş var. Bugün hala bunun örgütlü olduğu söylenemez ama bu zamanla örgütlenebilir. Bu ihtimal yüksektir. Yani bir zaferden bahsetmek mümkün değil.

- Buradan Türkiye'ye geçerse, son süreçte Uğur Ziyal'in Amerika ziyareti, ardından 11 askerinin gözaltına alınması, iki generalin Türkiye'ye gelişi ve en son A. Gül'ün Amerika ziyareti. Bu süreçte Türkiye'nin de Irak'a asker göndermesi gündeme geldi. Bu açıdan Türkiye'ye Irak'ta ve Ortadoğu'da ne rol veriliyor? Siz Türkiye'nin asker göndermesine ne diyorsunuz?

-Türk-Amerikan ilişkilerinin tarihine baktığımız zaman Türkiye özellikle soğuk savaşın sona ermesinden sonraki Türk-Amerikan ilişkileri Türkiye'nin aleyhine kurulmuştur. 1990'dan sonra dünyada küresel denge değişti. Artık

Amerika'nın karşısında bir güç, bir blok, bir denge yok. Ama Soğuk Savaş dönemi devam ediyormuşçasına Türk-Amerikan ilişkileri devam etti. Dünyada birçok ülke, birçok bölgesel ülke, tüm güçler yeni duruma göre konumlarını yeniden belirlemeye çalıştılar. Ama Türkiye'de böyle bir arayış olmadı. Bunu Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Orta Asya'da, hatta Ortadoğu'da gördük. Türk Amerikan İsrail Atlantik çerçevesi içinde ilişkiler devam etti. Son 10 yıldır Türkiye, aslında her hareketinde, kendi etrafındaki çerçeveyi daraltan bir süreci yaşadı. Mesela Türkiye'nin Kafkaslar'a, Orta Asya'ya yönelik politikası Amerika'yı o bölgeye taşıdı ama kendisi gidemedi. Türkiye, Amerika'nın bütün uluslararası operasyonlarına gönüllü destek verdi. Balkanlar'dan alın, Doğu Timor'a kadar. Her tarafa doğrudan, otomatik, hiç tartışmasız destek sundu. Amerika'nın bütün işgal operasyonlarına destek verdi. Bu, gelenekselleşmiştir neredeyse. Türkiye'nin son 10 yıldır Irak politikası aynı şekilde kendisine dönmüştür. Kuzey Irak'la ilgili politikaları bugün Türkiye'nin en büyük baş ağrısıdır. Bu baş ağrısının altında Türkiye'nin kendi imzası var. Neden? Çünkü Türkiye kendi politikalarını değil Amerika'nın politikalarını o bölgede uyguladı. Yani bölgesel güvenliğini, kendi dış politikasını Amerika'nın menfaatlerine havale etti. Amerika, Türkiye adına Türkiye'nin Irak, Kafkas, Orta Asya politikasını belirledi. Türkiye bugün bunun sınırlarını yaşıyor. Bunun karşısında bir varlık gösteremiyor. Türkiye aynı şekilde bu uluslararası operasyon desteğini devam ettirmeye çalışıyor. Amerika da bu sürecin devam etmesini istiyor. Ama Afganistan'dan sonra bazı şeyler değişmeye başladı. Sadece Türkiye için değil bütün dünya için değişti. Afganistan operasyonuna geniş bir uluslararası katılım, destek oldu. Çünkü o zamanlar, bu bir anti terör savaşı olarak kabul ediliyordu, 11 Eylül'ün sıcak atmosferinde yapıldığı için geniş bir katılım vardı. Bugün Amerika'ya karşı duran ülkeler Almanya, Fransa gibi ülkeler bile bu operasyona destek vermişti. Ama şu kısa zaman içinde şu anlaşıldı ki, Amerika'nın terörle mücadele diye bir derdi

yok aslında. Amerika, bu konjonktürü kendi ulusal çıkarları için, küresel hakimiyet için istismar ediyor. Bunu herkes gördü. Dikkat edin Irak operasyonuna kimse destek vermedi. Yani normal Anglo-Amerikan ittifakının dışında dünya bu operasyona destek vermedi. Yani bunun terörle mücadele ya da ulusal güvenlik ve dünya insanların ortak çıkarları için olmadığını herkes gördü ve destek vermedi. Ve Türkiye için de bu geçerlidir. Yani Türkiye'de giderek durumun artık Türkiye'nin aleyhine dönmeye başladığını gördük. Türkiye'nin bugün en büyük güvenlik sorunu Ortadoğu'da Amerika'dır. Amerika, Türkiye için ve tüm bölge ülkeleri için en büyük güvenlik sorunu haline gelmiştir. Yani daha önce ABD, Türkiye'nin güvenlik sorununa ilişkin bir sığınma kabul ediliyordu. Ama şimdi Amerika'nın kendisi güvenlik sorunu haline gelmiştir. Ortadoğu'nun merkezine yerleşen bir güç, ve bu gücün kesinlikle burada kalmayacağı, yani çevresiyle de ilgili planlarının olduğunun açıkça tartışıldığı bir durumda Türkiye'nin bunları kendilerine hiç dokunmayacak şekilde algılaması son derece saflık olur. Yani böyle bir şey olamaz. Sadece K. Irak değil, Irak artık fiilen parçalanmıştır, Irak'ın artık genel kanaat, üniter bir devlet olarak yaşayamayacağı açıktır. Böyle bir istikrarsızlık Ortadoğu'da başlıyor. Bunun dışında Suriye'ye yönelik bir müdahale süreci, İran'a yönelik bir müdahale geliştirilmeye çalışılıyor.

- Diğer ülkelere geçmeden önce, Türkiye'nin ABD'ye bakışında bir değişiklik olmak zorunda diyorsunuz. Peki ABD'nin Türkiye'ye bakışında da bir değişim olmadı mı? Yani biz, "stratejik müttefiklik" masasına inanmıyoruz ve bunu "stratejik uşaklık" olarak tanımlıyoruz. Ama bugün bunun da ötesinde ABD'nin Türkiye'ye karşı tutumlarında bir değişim, sertleşme mevcut. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Türkiye ile ABD arasında aslında stratejik bir ortaklık yoktur. Stratejik ilişkileri vardır. Amerika'nın iki stratejik ortağı vardır: İngiltere ve İsrail. Zaten Amerika, 11 Eylül'den sonra, Bush yönetimi iktidara geldikten sonra, müttefiklik anlayışını tamamen değiştirdi. Artık geleneksel ve uzun vadeli müttefiklerinin olmadığını açıkladı. Olaya, konuma, soruna göre müttefik seçeceklerini açıkladılar. Sadece Türkiye'yi değil, Amerika bütün müttefiklerini terk etmiş durumda. Amerika da aynı şekilde Türkiye'nin bölgesel gücünün Amerika ve İngiltere'nin Ortadoğu'daki operasyonları, yeni düzenleyici tavırları için engel olarak görüyor. Yani bir caydırıcı güç olarak görüyor. Yani o anlamda Türkiye ile rahat işbirliği yapamayacak. Yapamayacağını da tezkere krizinde gösterdi. Mesela Türkiye topraklarında yaklaşık 70-80 bin asker konuşlandırmak için Güneydoğu'nun yarısında askeri üs kurma pazarlıkları yapılırken aslında tezkere daha reddedilmeden önce pazarlıklarda şu açıkça görüldü. Aslında Amerika, Türkiye'nin istediği hiçbir şeyi vermiyor. Yani ekonomik yardımlar ayrı bir konu, ama stratejik ölçekte bölge güvenliğine yönelik pazarlıklarda Türkiye'ye Irak'ta asla belirleyici bir rol vermiyor. Dünyada bu uluslararası konjonktür devam ettiği sürece, Amerika'nın bu yayılmacılığı, Ortadoğu ve Asya'ya yönelik yayılması devam ettiği sürece, bu yayılmacılık Türkiye'nin de çıkarlarıyla çatışacaktır. Bölgede Orta Asya ve Ortadoğu bütünü içerisinde çok daha geniş düzenlemeler planlanıyor. Bir küresel güç savaşı var. Yani sadece Türkiye'nin, Amerika'nın olduğu değil, Avrupa'nın da, Rusya'nın da, İran, Çin hatta Hindistan'ın olduğu bir güç mücadelesi var. Orta Asya'dan Kuzey Afrika'ya kadar. Özellikle mesela Afganistan'da, Basra Körfezi ve Kızıl Deniz; bu üç bölge çok önemli. Doğuya doğru gittiğinizde Malaka Boğazı. Bu dört bölge Amerika'nın kesinlikle hakim olmak istediği bölgeler. Yani biz daha yakında olması açısından Basra Körfezinden Kızıl Denize kadar Doğu Akdeniz ile beraber bu üç bölge gelecekte en büyük çıkar savaşlarını, mücadelenin yaşanacağı bölge olarak görüyoruz. Zaten Irak'a işgal süreci de bunun bir başlangıcı. Irak, İran, Suriye, Lübnan; bu hattı tamamen denetim altına almaya çalışıyorlar. Ve buralar geleceğin enerji kaynakları olacaklar. Dünya ticaretini kontrol eden, hem askeri hem ekonomik olarak buralara sahip olan ülkelerin geniş çaplı, yani bölgenin tamamına egemen olma mücadelesidir bu. Mesela Irak'a yerleşti Amerika. K. Irak'ta fiili bir durum var, Amerikan desteğiyle. Ve işaretler, bu fiili durumun daha da gelişeceğini, güçleneceği gösteriyor. Bizzat Amerikan kaynakları bunu açıkça dile getiriyorlar. Bunun dışında Türkiye'yi K. Irak'a sokmuyorlar. Yeniden asker gönderiyorlar. Ama Orta Irak'a, çatışmaların en yoğun olduğu bölgeye. Yani paralı asker konumuna getiriyorlar. Irak'ta bir ortaklık değil. Bu bir kalkan gücü. Yoksa asla Irak'ın geleceğini belirleme konusunda bir pay verme diye bir şey yok. Türk-Amerikan ilişkileri bu yönlü dünya konjonktüründe geri dönüşü olmayan bir süreç girmiştir. Bu, Amerika için bir menfaat çatışması ama Türkiye için güvenlik kaygısıdır. Bunu bazı çevreler anladı. Türkiye'de yapılan bir ankete göre Türkiye'nin %73'ü Amerika'yı tehdit olarak görüyor.

Türkiye tarihinde böyle bir olay yok. Ve bugün gittikçe de artan bir olgu bu.

- Yani sonuç olarak ABD'nin küresel hedefleri içinde Türkiye'nin yeri yok...

-ABD için yok. Türkiye'ye aktif rol vermiyor. Yani birçok ülkeye aktif rol vermiyor. Dikkat ederseniz Avrupa'ya vermiyor. Onun dışında Doğu Avrupa ile Rusya arasında yeni bir müttefik hattı, Balkanlar'da yeni bir müttefik hattı oluşturmaya çalışıyor. Dikkat edin, Amerika'nın yeni müttefiklerine; asla uluslararası sahnede yer almamış, uluslararası geleneği hiçbir zaman olmamıştır. Amerika böyle bir müttefikler koalisyonu, Amerika'nın müttefikleri koalisyonu oluşturmaya çalışıyor. Eskileri terk etmiş durumda. Çünkü eskilerini bir yük görüyor ve eskilerini rahat kullanmadığını, onları bir engel olarak görmeye başlıyor. Manevra alanını daraltıcı güçler olarak görüyor.

-Şimdi Suriye ve İran'a geçebiliriz. Irak'ı ABD askeri olarak kolaylıkla işgal etti. Ama bu ülke yıllardır ambargo altında olan, parçalanmış bir durumdaydı. Peki İran ya da Suriye hedefleri bu kadar "kolay" olacak mı? Zira İran ve Suriye Irak'ın parçalanmışlığından, güçsüzlüğünden çok uzak.

-Şimdi 12 yıl silahsızlandırılan bir Irak'ı işgal etti Amerika. Yani tamamen askeri gücü çökertilen, moral olarak çökertilen, ulusal direnci kırılan, onuru zedelenecek bir ülkeyi işgal etti. Ki bu yukarıda da söylediğimiz gibi bir askeri zafer de değildi. Askeri bir hedef alınacak bir güç de değildi. Suriye'yi başka bir kategoride tutabiliriz. Suriye çok güçlü bir ülke değil ama siyaseten çok güçlü. Ortadoğu'daki bütün denklemlerin içinde yer alan bir ülke. Özellikle İsrail ile ilişkileri bakımından ve Arap dünyasının bir anlamda sözcülüğünü yürütmesi bakımından. Ama İran farklı bir şey. Yani Amerika bu bölgede şu ana kadar askeri bir hedefle çatışmadı. İran ayrıca yalnız bir ülke değil. İran'ın Avrupa ile ilişkileri çok güçlü, Rusya ile stratejik ortak birçok alanda. Yani 15-16. yüzyıldan bu yana Ruslarla İranlıların Asya üzerinden, Kafkaslar üzerinden bir stratejik ortaklıkları vardır. İki ülkenin rejimleri değişse de bu ortaklık değişmez.

İran'ın Çin ile ilişkileri de çok güçlü. Yani o anlamda İran tartışılırken Amerika için Liberya'ya asker göndermek veya Irak'ı, Afganistan'ı işgal etmek, bombalamak gibi bir sonuç ortaya çıkmaz. İran, hem askeri anlamda çok ciddi bir güç hem de özellikle siyasi alanda çok güçlü bir ülke. O anlamda bu bir süreç. Bunun ne zaman olacağını bilemezsiniz, bu bir yıprat-

ma sürecidir. Mesela Suriye'yi sürekli hedef gösteren açıklamalar yapılıyor. Ama aslında doğrudan Suriye'ye yönelik değil. Uluslararası güç dengeleri açısından karşılıklı bir manevra geliştirme taktikleri bunlar. Ama bu sadece bu devletlerle sınırlı değil. Yani Amerika'nın karşısında bir güçler koalisyonu oluşmaya yüz tutuyor. Bu henüz bir birlik, bir blok, bir denge olmasa bile ciddi bir muhalefet oluşmuş durumda. Bir Almanya-Fransa, ekseri Rusya ile beraber hareket ediyor. Bir örnek anlatayım: 1997'lerde Almanya-Fransa, Rusya ve İran arasında böyle bir hat oluşturuldu ki, öyle bir ekonomik ve siyasi dayanışma hattı oluşturuldu ki, Berlin'den Moskova'ya, Tahran'a ve Basra Körfezi'ne uzanan bir hat oluşturuldu. Türkiye'de bu çok tartışılmadı aslında. Bu hat Amerika'nın Orta Asya'daki bütün projelerini bitirdi. Clinton'un Orta Asya politikası ondan iflas etti. 11 Eylül ile bu dağıldı, donduruldu. Şimdi yeniden geliyor. Yani o anlamda İran, bölgesel ve küresel dengelerde çok aktif bir ülke. Böyle değerlendirmek lazım. İran'ın hedef alınması sadece İran'la başlayıp biten bir olay değil. Ortadoğu'dan Kafkaslar'a, Avrupa'dan Rusya ve Çin'e kadar bütün ülkelerin güç merkezlerini etkileyen bir durum. Çok zor bir hedef. Amerika'nın da yakın bir dönemde İran'ı askeri anlamda hedef alacağını zannetmiyorum. Ama bu bir politika. Bu taktik değil, uzun vadeli bir strateji.

Bunlar stratejik hedeflerinin araçları olarak kullanılıyor. Bunun kaç yıl süreceği belli değil. Çünkü Irak'ın ne olacağı belli değil. Irak'taki direniş güçlendiği sürece Amerika'nın İran ve Suriye'ye yönelik taktikleri ertelenecektir. O anlamda özellikle Suriye'nin kaderi Irak'a bağlıdır. Irak'taki, Filistin'deki direniş bağlıdır. Lübnan'daki duruma bağlıdır.

- Belki askeri olarak değil ama ülkenin içindeki güçleri kullanabilir mi? Örneğin ülkedeki Azerileri ya da diğer grupları, hatta rejim karşıtı öğrencilerin protestolarında olduğu gibi rejimden rahatsızlık duyan güçleri kullanabilir mi?

-Şimdi İran'da sıkıntı var. Yani rejimle kitleler arasında sıkıntı var. İran kendi içinde bu sıkıntıyı, o açılımı sağlamak zorunda. Yoksa başka kötü sonuçlara yol açar. Bu, Amerika'nın İran'a yönelik tehdidinden ziyade İran içinde daha ciddi sıkıntılar var. Bunun farkındalar zannediyorum. Mesela o İran'daki Tahran'daki gösteriler, Amerika'nın doğrudan yönlendirdiği, doğrudan İran'da rejimi alaşağı etmeye yönelik bir şey değil. Bu kaç yıldır devam eden rutin bir olaydır, aynı tarihlerde devam edi-

yordu. Ve Amerika'nın hiçbir rolü yok. Sadece propaganda yaparak onlara moral destek oldu. Ama bu moral desteğini de, o gösterileri yapanlar ne kadar kabulleniyor? O da ayrı bir şey. Mesela Türkiye'de gösteriler olur. 5-10 bin kişi devleti protesto eder. Ama bu rejim tehdidi değildir. Yani belli hukuki, siyasi ya da sosyal çevrelerin memnuniyetsizliklerinin dışa vurulmasıdır. Bu ülkeyi bölmek ya da parçalamak diye değerlendirmek çok ağır olur. Ayrıca sisteme karşı olan herkes Amerikancı mı? Böyle bir şey düşünebilir misiniz? Yani böyle bir genelleme yapılamaz. Sıkıntı sistemin kendi içinde var. Onu aşmaya çalışıyorlar. Aşabilirler, ya da aşamazlar, o ayrı bir şey. Ama bakıyorsunuz Türk medyasının "İran bölünüyor, ayaklanma, halk isyanı var" deniliyor. Böyle bir şey yok. Bir isyan öyle kolay gelişmez. Öğrencilerin Tahran sokaklarında gösteri yapmasıyla milyonlarca insan harekete geçmez. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır.

- 1990'ların sonlarında öğrenci hareketleri çok daha yoğundu. Ancak bugün ABD'nin saldırgan söylemleriyle aynı döneme denk gelmesi etkili oldu.

-1997'de çok daha yoğundu. Bunu kullandılar, zaman olarak örtüştü. İran'a yönelik Amerikan tehdidiyle örtüşünce sesi çok çıktı. Azeri konusu da öyle. Azerilerin büyük bir kısmı için böyle bir şey yok. İran'da Amerika'nın doğrudan desteklediği Azeri örgütler var. Ama bunlar Azeriler içinde geneli temsil etmiyorlar. Tabi Azeri kartı oynarlar. Belli grupları harekete geçirebilirler de. Ama bütün Azerileri harekete geçirmeleri mümkün değil.

- Son olarak Türkiye medyasının tutumu ile ilgili sormak istiyorum. Örneğin 11 asker meselesinde manşetler atıldı. "Hain Coni" vs. diye. Daha üzerinden bir hafta geçmişken, bu kez asker göndermeye gelince gazetelerin büyük çoğunluğu ve köşe yazarları yeniden Amerikancı kesildiler. Bir gazeteci olarak siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

-Türkiye'de sıkıntı bu. Her şey günlük gazete manşetleriyle tartışılıyor. Hep günlük refleksler geliştiriliyor. Dünyaya günlük bakıyoruz. Halbuki böyle bir dünya yok. İnsanlar Afganistan, boru hatları, Körfez, hakimiyet vs. bunları tartışırken belki de 30-40 yıllık hesap yapıyorlar.

Ama Türkiye'de yalnızca medya değil, TC'nin resmi dış politikası da savunma ve reflekslere dayanıyor. Korkulara ve tedirginliklere dayanıyor. Yani Türkiye'nin uzun vadeli stratejisi olmuyor belki. Hep taktik manevralarla işleri yürütüyorlar. Bugün genel sıkıntının nedeni budur.

Vietnam'da 6 ay sonra direniş başladı, ama Irak'ta hemen aynı hafta içinde başladı. Ve gittikçe örgütlenen, gittikçe kapsama alanı genişleyen bir direniş var. Bugün hala bunun örgütlü olduğu söylenemez ama bu zamanla örgütlenebilir. Bu ihtimal yüksektir. Yani bir zaferden bahsetmek mümkün değil.

Yol Haritası'nın her yanı ÇIKMAZ SOKAK

ABD emperyalizminin küresel hedeflerinde kilit noktada bulunan Ortadoğu'ya yeniden şekil verme, kendisi için "sorun" olan ülke ve bölgeleri yeniden düzenleme girişimi, Filistin özgülünde "Yol Haritası" olarak şekillendirilmiştir. Daha önce Oslo, Camp David süreçleri deneyimiyle ABD emperyalizminin hiçbir sorunu "çözümünün" halkların yararına olmadığını/olamayacağını yaşayarak öğrenen Filistin halkı, şimdi de "Yol Haritasına" sıkıştırılmaya, direnişi kırılmaya ve kendi topraklarında sürgün yaşamını sessizce kabullenmeye "davet ediliyor".

Daha önce Yol Haritası planının tek tek maddelerini inceleyerek Filistin halkı için bunun köleliğin yolu olduğunu ortaya koymuştuk. Bugün bu planın ortaya atılmasından bu yana geçen zaman içinde Filistinlilerin ya-

şadıkları bunu bir kez daha doğruladı.

FİLİSTİN'DE BERLİN DUVARI

Filistinliler, böyle diyorlar Batı Şeria'da inşa edilen duvar için. İsrail'in Filistinlileri gettolara bölmek için yeni bir Berlin Duvarı inşa etmesi "geliştirilmeye çalışılan barış sürecinin" ne olduğunu açıklıyor. İsrail ise bu duvarın "güvenlik duvarı" olduğu konusunda ısrarlı. ABD ise tüm ikiyüzlülüğü ile İsrail'i duvar konusunda "eleştirirken" diğer yandan da yapılan görüşmelerde "ABD'nin Yahudi Devleti İsrail'in güvenliğine sarsılmaz derecede önem verdiğini" belirtmekten geri durmuyor. Bunun yanında Filistin tarafına ise "terörist" saldırıların durmaması halinde Filistin devletinin kurulmayacağı tehdidinde bulunuyor, nihai sonuç için Filistin yönetiminin "terörist" grupları dağıtması gerektiğini yineliyor.

İsrail'in intihar saldırılarını önleme gerekçesiyle çektiği duvar, Yeşil Hat'tan sık sık saparak, Batı Şeria'nın içlerine nüfuz edip Yahudi yerleşimlerini de kapsıyor. Böylece Filistin topraklarından geçen duvar, Yol Haritası'na göre kaldırılması gereken yerleşimlerin etrafını çevirerek Filistin topraklarını köstebek yuvasına dönüştürüyor, Filistinlilerin seyahat ve istihdamını engelliyor. Bunların da ötesinde esas kaygı kaynağı ise, İsrail hükümetinin "barış görüşmeleri" sırasında güvenlik duvarını Filistinlilere de facto sınır olarak dayatma ihtimali.

Ve duvar, Filistinlilerin kurtuluş

mücadelesinin çevresinde yükseldikçe yükseliyor. Duvar, gölgesini Filistinlilerin umutlarının üzerine bir karabasan gibi uzatıyor. Ama asıl engel duvarlar değil. Filistin halkı bu duvarı delmesini de bilir. Ancak **esas duvar**, hala emperyalizmden medet uman, onun "çözümünü" kendi çözümü sananların bilinçlerindeki duvar.

TUTUKLULAR SERBEST, YENİLERİ YOLDA

6 Ağustos günü 300 Filistinli tutsağı serbest bırakan İsrail, aynı gün Batı Şeria'nın Eriha kentine girerek 10 Filistinliyi tutukladı. İsrail'in serbest bıraktığı ilk tutsaklar, Ramallah kenti yakınlarındaki Ofer'deki tutsaklar oldu. Otobüslerden inen tutsaklar zafer işaretleri yaparak, topraklarını öptüler. Bu 300 tutsaktan sonra İsrail yönetimi, 100 tutsağı daha bırakacağını açıkladı. Ancak bu sayı Filistin'in serbest bırakılmasını istediği 6 bin tutsağın yalnızca yüzde 5'ini oluşturuyor. Ayrıca serbest bırakılan tutsakların yaklaşık % 70'inin zaten ay sonunda bırakılacak tutsaklar arasında olduğuna dikkat çekiliyor.

Bunun yanında İsrail birlikleri serbest bırakılan tutsakların yerlerini vakit kaybetmeden doldurmak için harekete geçti. Eriha kentinde sokağa çıkma yasağı ilan eden birlikler, evlerde tek tek arama yaparak 10 Filistinliyi tutukladı. Eriha, İsrail ordusunun, Eylül 2000'de başlayan intifadadan beri, Batı Şeria'da yeniden işgal etmediği tek yerleşim birimidir.

8 MORO LİDERİ SALAMAT YAŞAMINI YİTİRDİ

Filipinler'in Moro Adalarında ulusal kurtuluş ve kendi kaderini tayin için silahlı mücadele veren Moro İslami Kurtuluş Cephesi (MILF) lideri Haşim Salamat geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Salamat'ın ölüm haberiyle ilgili bir açıklama yapan Filipinler Ulusal demokratik Cephe (FUDC)-Ulusal Konseyi Moro halkının devrimci mücadelesinin liderinin başeğmez cesaretini ve karallığını selamladı. Konsey, çok ciddi hasta olmasına rağmen hastaneye götürülmeyi ve düşmanın eline geçme riskini kabul etmeyen Salamat'ın Moro halkının kalbinde yaşayacağını söyledi. Moro İslami Kurtuluş Cephesi-Bangsamoro İslami Silahlı Güçleri ile Filipinler Komünist Partisi-Filipinler Ulusal Demokratik Cephe-Yeni Halk Ordusu arasındaki işbirliğini inşa eden kişi olduğunu ifade etti. Yerine geçen **El Hac Murat**'ın, Moro halkına büyük hizmetler kaydettiğini ve onun liderliği altında MILF ve FKP arasındaki dostluk ve ilişkinin süreceğine emin oldukları ifade edildi.

8 EZLN GÖRÜŞMELERE SON VERDİ

Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN), bundan sonra Meksika Federal Hükümeti ya da siyasi partiler ile herhangi bir görüşmede bulunmayacağını bildirdi. Açıklamada "Zapatistalar artık temel mücadele yöntemine geri dönecektir. Çünkü Meksika'yı yöneten siyasi sınıf, milyonlarca Meksikalının umutlarını suya düşürüp onlara sırt çevirmiştir" denildi. Latin Amerika ülkeleri Internet portalı Poonal'da yayınlanan bir habere göre ise EZLN'nin bu kararı önümüzdeki dönem içinde gerçekleşecek birçok değişiklik nedeniyle aldığı belirtiliyor. Önümüzdeki günler içinde Zapatistalar'ın örgütlü gücü olan Kızılderili halklarının oluşturduğu yüksek konseyin de **EZLN'nin açıklamaları doğrultusunda** bir bildiğe yayınlaması bekleniyor.

8 KORSİKA'DA SAVAŞ KIZIŞIYOR

Korsika'da statü değişikliğini öngören Fransız projesi için, 6 Temmuz'da yapılan referanduma, Korsika halkının "Hayır" demesinden sonra bölgede gerilim de yükseldi. Korsika'nın bağımsızlığı için mücadele eden Korsika Ulusal Mücadelesi Cephesi (FLNC) Savaşçılar Birliği'nin ateşkesi bozduğunu ilan ederek silahlı eylemlerine başlamasından sonra FLNC'nin diğer kanadı Adsızlar da 7 aydır sürdürdükleri ateşkesi bozdu ve "Silahlı mücadeleyi daha **kök-lü** olarak yeniden başlatıyoruz" diyerek eylemlerini başlattığını ilan etti.

8 ASHRAF İBRAHİM AÇLIK GREVİNDE

Mısır'da ABD'nin Irak'a yönelik saldırganlığını Kahire'ye yaptıkları bir gösteri ile protesto eden yüzlerce kişiden 69'u bu gösteri nedeniyle yargılanırken, içlerinden **Ashraf İbrahim**'in (28) tutukluluk hali sürüyor. Aynı zamanda **Filistin Direnişi ile Dayanışma Halk Komitesi** üyesi olan İbrahim, tutulduğu Mahkum Tora Hapishanesindeki hücresinde 30 Temmuz günü açlık grevine başladı. Konuyla ilgili açıklama yapan İnsan Hakları Gözlemcisi "Ashraf İbrahim'e yapılan zulüm, Mısır hükümetinin kanuna uygun muhalefeti cezalandırmakta kararlı olduğunu sembolize etmektedir. İbrahim'in özgürlüğüne kavuşması reddedilerek yaşamı tehlikeye atılmaktadır" dedi. İbrahim, açlık grevine başlamadan önce avukatlarına şöyle demişti: "Düşünce ve ifade etme özgürlüğü ilkeleri için, kızımın kararlı bir ailede en basit haklarından ve 100 gündür 'yolculukta' olan babasını görme hakkından yararlanması için ölüm mücadelesine hazırım."

PARİS'TE TECRİTE KARŞI PROTESTO

Hapishanelerde bulunan devrimci-komünist tutsakları, 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirdiği katliam ile F tipi zindanlara koyan faşist Türk devleti, gelen aşamada siyasi tutsaklara yönelik yeni tecrit hücrelerini inşa etmiş, bunların bir kısmını tamamlamış (Diyarbakır ve Denizli), diğerlerinin yapımı ise sürmektedir. Toplam 16 bin kişilik kapasiteye sahip olan D (mezarlık) tipi zindanlar, yerin altında ve yaklaşık 1,5 metre yüksekliğinde inşa edilmektedir. F tipi zindanlar ile devrimci-komünist tutsakları teslim alamayacağını anlayan faşist türk devleti bu yeni zindan tipi ile de tutsakları teslim alamayacaktır. Yine son süreçte dillendirilmeye başlanan, 12 Eylül dönemi uygulamalarının başında gelen Tek Tip Elbise (TTE) uygulaması da devrimci tutsaklar tarafından direnişle karşılanacaktır. Çünkü, hapishaneler mücadelesinin tarihi göstermiştir ki, hiçbir tecrit, toplumdandan koparma ve teslim alma politikası devrimci tutsakları mücadeleden vazgeçirememiştir.

Gelişen bu olayları Avrupa kamuoyuna teşhir etmek ve varolan F tipi tecrit uygulamalarını protesto etmek amacıyla 9 Ağustos 2003 tarihinde, **İşçi-Köylü, Atılım, D. Demokrasi, Ekmek ve Adalet, Odak, Kızılbayrak ve Alınteri** okurları tarafından bir miting düzenlendi. Saygı duruşu ile başlayan miting yapılan Türkçe ve Fransızca konuşmalarla sürdü. Mi-

tingde, "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Kahrolsun faşist Türk devleti", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb sloganların atıldığı miting, okunan şiirlerle devam etti. Yaklaşık 120 kişinin katıldığı miting, ülkedeki gelişmelere sessiz kalınmaması ve duyarlı olunması yönündeki çağrı ile son buldu. (Paris)

Filipinler Komünist Partisi'nden talimat

Filipinler Komünist Partisi, kendisine bağlı olarak halk savaşını yürüten Yeni Halk Ordusu'na yönelik bir talimat yayımlayarak çürümüş orduya (AFP) ve ABD-Arroyo rejimine karşı daha çok taktik saldırılar başlatarak ordu içindeki parçalanmayı ve isyanların şiddetlendirilmesini istedi.

FKP sözcüsü Gregorio "Ka Roger" Rosal tarafından, ordu mensubu 300 askerinin 27 Temmuz'daki isyanından 20 saat sonra yayınlanan talimatta yalnızca AFP'yi yıpratmak için değil, Arroyo rejiminin tüm terör savaşını ortadan kaldırmak ve AFP içindeki bölünmelerin ve isyanların daha da derinleşmesinin de yardımıyla ordudan daha fazla silah elde etmek için taktik saldırıların artırılması gerektiği yer alıyor.

Rosal, yayınlanan talimatta şu görüşlere yer verdi: "AFP çürümüştür, çünkü en baştaki rolü ezilen ve sömürülen halkın çıkarlarına ve direnişine

karşı yabancı ve büyük burjuvazinin ve yerel oligarşinin çıkarlarını savunmaktadır. Ve çünkü onun çürümüş yüksek görevlileri halktan ve kendi yardımı muhtaç askerlerinden çalmakta ve aldatılmış, moralleri bozuk askerleri güçlü kitle desteği, gerilla savaşında uzmanlığı ve bölgesel ustalıklarıyla yüksek moralli devrimci güçlere karşı kaybedilen bir savaşa yaşamların tehlikeye atarak, zorluklar içinde savaşmaya göndermektedir. Son yıllarda Yeni Halk Ordusu'nun büyümesinin de gösterdiği gibi, uzun süreli halk savaşını doğru ve galip aşamadayken, AFP hem savaş alanında ve hem de halkın yüreklerinde her gün daha çok kaybetmektedir."

Ka Roger aynı zamanda, çürümüş sistemi gerçekten değiştirmek isteyen asker ve polisleri de devrimci harekete katılmaya veya devrimci güçlerle işbirliğini sağlamanın yollarını bulmaya

çağırıldı.

ASKERLERİN HÜKÜMETE İSYANI

Hatırlanacağı gibi, 27 Temmuz 2003'te gerici hükümete bağlı, içlerinde 70 ordu ve donanma yöneticisinin de bulunduğu 300 asker isyan ederek protesto eylemi yapmıştı. Başkent Manila'nın en büyük alışveriş merkezlerinden birini basıp içeridekileri rehine alan isyancı askerler, hükümetin değişmesi talebinde bulunmuşlardı. 22 saat süren isyan, müzakereler sonucu askerlerin teslim olmasıyla sona ermişti.

Askerlerin durumu yalnızca Filipinler'e değil, tüm dünyaya yansdı. İsyanla ilgili 28 Temmuz'da açıklama yapan Filipinler Ulusal Demokratik Cephe Politik Danışmanı ve Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Genel Danışmanı **Jose Maria Sison**, "ABD-Arroyo rejimi, protestocu askerleri 'kendini kurtarıcı sanan zavallı

isyancılar' ve 'rejimin politik muhaliflerinin akılsız maşaları' olarak aşağılamakta ve kötülemekte kararlıdır. Benim görüşümce, tüm bunların en önemlisi bu rejim öylesine çürümüştür ve izole olmuştur ki, kendi yetkilileri ve askerleri dahi ona karşı ayaklanmaktadır" dedi.

ARROYO KARŞITI GÖSTERİ

Devlet Başkanı Gloria Arroyo, olay sonrasında parlamentoda yaptığı ilk konuşmada isyanın soruşturulması için bağımsız bir komisyonun kurulacağını açıkladı.

Arroyo'nun konuşması sürerken, parlamento yakınlarında toplanan yaklaşık 5 bin kişi hükümeti protesto eden bir gösteri düzenledi. "Amerika-Arroyo halk karşıtı", "Kukla militarist" gibi Arroyo'yu hedef alan pankartlar taşıyan göstericiler, Devlet Başkanı'nın istifasını istedi.

Dünyadan Notlar

NÜKLEER SALDIRI TEHDİDİ EMPERYALİST SALDIRI TEHDİDİNİN BİR PARÇASIDIR

Son zamanlarda, gündeme tepeden inme yeni bir tartışma sokuluyor: Nükleer savaş/saldırı tehlikesi. Emperyalist varlığın kaçınılmaz sonucu olan emperyalist savaş, gündemin arka sıralarına geriletmeye çalışılırken, bir takım "terörist" devlet veya grupların nükleer gücü, dünya halklarının karşı karşıya bulunduğu tehlikenin nesnesi olarak gösterilmektedir. Oysa, nükleer silahların varlığı ve emperyalist savaşların kaçınılmazlığı birbirini besleyen iki olgudur.

Nükleer savaş/saldırı tehlikesi dünya kamuoyunun yeni bir gündemi değildir. Nükleer silahların üretilmesinden ve özellikle de Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarından bu yana bu silahların kullanılması tehlikesi, özellikle de emperyalist devletler arası gerginlik dönemlerinde daima gündeme gelmiştir. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin ve ABD emperyalizminin, karşılıklı olarak nükleer güçlerini geliştirdikleri ve bu durumun emperyalist devletlerin birbirlerine karşı saldırgan tutumlara girmelerinde belli bir -esas değil- caydırıcılık öğesi taşıdığı bilinmektedir.

Günümüzde, nükleer savaş/saldırı tehlikesi başka bir biçim altında gündeme sokulmuş durumdadır. Özellikle ABD emperyalizminin politikalarına karşı çıkabilecek, bu politikaların uygulanmasına engel olabilecek; bütünlüklü varlığı bu politikalar için sorun olan ve bu yüzden parçalanması gereken devletlerin gelişmesini engellemek için geliştirdiği "yeni" stratejisi gereğince, nükleer tehdit, bazı devlet ve örgütlerin gücü ile açıklanmaya çalışılmaktadır. Bu, sadece ABD

emperyalizminin yaymaya ve kabul ettirmeye çalıştığı bir demagoji değil, tüm burjuva dünyanın sıkı sıkıya sarıldığı, kapitalist-emperyalist devletlerin üzerinde "hemfikirlik" sağladığı bir demagojidir. Gündemde tutulan devletler Kuzey Kore ve İran'dır. İşgal edilmesinden önce Irak da bu devletlerle birlikte anılıyordu. Bunlara ek olarak, bu devletlerin bazıları ile bağlantılı olduğu iddia edilen radikal İslami örgütler de nükleer tehlikenin başka bir odağı olarak anılıyor. Bu devletlerin nükleer gücü dünya halklarının "özgür dünya"larına bir tehdit olarak gösteriliyor. Irak'ta söz konusu iddia yerle bir oldu. Brakalım nükleer bir tehdit oluşturmasın, Irak'ta kimyasal silah bile "bulunamadı".

Bu iddianın amacı, başını ABD emperyalizminin çektiği yeni emperyalist düzeni zor ile dünyaya kabul ettirmektir. Bu iddia ile beyinlere kazılmak istenen şey şudur:

"Bizi terörist saldırılardan koruyacak tek güç, askeri gücü her şeye kadir ABD'dir".

"ABD'nin koruyucu şemsiyesi altına girmeyenler ya nükleer saldırının kurbanı olacak ya da terörizm ile işbirliği yapan ülkeler arasına girecek".

İşte ABD'nin kendine ve Amerikan halkına kabul ettirdiği şey de budur: **"ABD'nin emperyalist dünyanın bir numarası, en büyüğü, yenilmez ve rakipsiz patronu yapacak olan şey, nükleer saldırı tehlikesine karşı koyma kudretidir. Bu güç sayesinde ABD, kapitalist dünyanın rakipsiz lideri gibi bir tavır takınabilir ve "koca yumru-**

ğuyla" yola gelmeyecek olanlara bu yeni emperyalist düzeni zorla kabul ettirebilir."

ABD'yi dünyanın bir numarası yapan şeyin gerçekten de onun haksız savaş/saldırı ve işgallerden başka bir şeye yaramayan/yaramayacak olan askeri gücü olduğu açıktır. Bir başka açık olan şey de, ABD'nin kaçınılmaz ihtiyacı olan haksız saldırıları ve işgalleridir. Son yıllarda apaçık ortada olan gerçekler bize neyi gösteriyor: ABD emperyalizmine ayak direyen, varlığı emperyalizm için sorun olan ülkeler önce iç karışıklık yaşıyor sonra da saldırılara uğruyor! Bu ülkelerdeki iç karışıklıkları dış güçlerle açıklamanın yanlış olduğunu baştan belirtelim. Nihayetinde bu ülkelerin kapitalist dünyanın parçaları olduğu ve bu ülke halklarının ağır sınıfsal sömürü ve kimilerinde de yoğun ulusal baskı yaşadığı unutulmamalıdır. Bizim vurguladığımız şey, bu ülkelerin emperyalist politikalara uyumlu hale getirilmeleri, emperyalizmin askeri üslerini gönüllü kabul etmeleri, tam birer uydu devlet haline gelmeleri ve "liberal" ekonomiyi -bu soygun ve talan politikasını- kayıtsız şartsız kabul etmeleri için bu ülkelerin iç zaafalarının kullanılması ve emperyalist tahakküme boyun eğmelerini sağlama politikasıdır. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bir kuklası olan Türk devletinin İslam Konferansı Örgütü Zirvesinde **"evimizi temizlemeliyiz. Biz temizlemezsek başkası temizler"** açıklaması da emperyalizmin dayattığı politikanın içeriğini ve buna uyum göstermenin sonuçlarını göstermesi bakımından dikkate değerdir.

Nükleer saldırı tehlikesinin Kuzey Kore ya da İran'dan gelecek saldırılara bağlı olduğu uydurma ve gerçeğin üzerini örtmeye dönük bir demagojidir. Ne K. Kore'nin ne de İran'ın bu tür saldırılar gerçekleştirebilecek gücü vardır. Bu iki ülkenin de tarihlerinden gelen ve bulun-

dukları coğrafyadan kaynaklanan karşı karşıya kaldıkları tehditler ve her burjuva karakterli devlette olduğu gibi bu iki ülkenin de buldukları bölgede bir güç olma çabası vardır. Bunun bir sonucu olarak nükleer silahlara sahip olmaları kaçınılmazdır. Bu ülkelerin olası bir savaş durumunda nükleer silah kullanmaları mümkündür. Ancak bu, nükleer tehdidin özü değildir. **Nükleer tehdidin gerçek nedeni emperyalizmdir.**

Burada asıl mesele, emperyalizmin varlığıdır. Günümüzde bunun aldığı biçim, başını ABD'nin çektiği emperyalist saldırı politikalarıdır. Irak özgülünde yaşananlar emperyalizmin varlığının ne anlama geldiğini göstermektedir. Irak halkının direnişi de bu politikalar karşısında nasıl bir gerçeklik olduğunu göstermektedir: Bir tarafta her türlü silah kullanma potansiyeline sahip emperyalizm, diğer tarafta **"önce sopalarla, sonra silahlarla"** savaşmaya hazır bir halk gerçekliği.

O halde, karşı çıkılması gereken ilkin emperyalizmin kendisidir. **İkincisi**, her türlü kimyasal silahın kullanımına karşı çıkmaktır. Bu ikisinin birlikte ele alınması şarttır. Kimyasal silahlara karşı çıkmamanın, bu silahların kullanılmasını engellemenin emperyalizme karşı çıkmakla mümkün olduğu asla unutulmamalı ve aksi demagojilere kesinlikle ve katı bir uzlaşmazlıkla karşı çıkmak zorunludur: Bunun için de sınıf savaşının proletarya lehine geliştirilmesinin, Nepal'de, Hindistan'da ve Halk Savaşını doruk noktaya çıkarmış, önderlik kaybıyla geri çekilip, günümüzde yeniden silahlı mücadele pratiğine yüklenen; bu sayede Gonzalo yoldaşın çizdiği güzergahtan ödün vermeden yürütmekte olduğunu ispatlayan PKP'nin Peru'da sürdürülen sınıf savaşımından ilham alınması gerektiği açıktır.

Kararlılığın ve cesaretin sembolü şehitlerimiz

Gerçek anlamda dava adamları ölmek için değil, davaya başarı sağlamak için savaşırlar. Ancak bu bilinçle silah kuşananlar ve eyleme duranlar, kavganın herhangi bir aşamasında ölüm kaçınılmaz bir dayatma olarak belirlendiğinde hiç tereddüt etmeden yaşamlarını vermeyi bilirler ve ancak bu tarz bir ölüm, görkemli bir zafer olarak yücelir.

Cemil Oka

27 Ağustos 1977 şehit düşen tarihinde Proletarya Partisi üyelerinden ve Halk Ordusu gerilla komutanlarından olan Cemil Oka, dönemin Elazığ, Malatya, Tunceli, Bingöl ve Muş illeri sıkı yönetim komutanlığını yapan MİT Generali Nazif Oka'nın oğludur. Daha genç yaşlarda Proletarya Partisi saflarına katılarak yürüttüğü militan bir mücadeleyle kısa sürede düşmanın korkulu rüyası haline gelmiştir. Alınan kararlar doğrultusunda birçok halk düşmanının cezalandırılması, çeşitli soygun ve Orhan Bakır'ın hastaneden kaçırılması gibi eylemlerde yer alarak bu eylemleri başarıyla yönetmiştir.

Son olarak **İstanbul Okmeydanı'nda bir banka soygunu sonucu polis çatışmaya girer.** Çatışmada yaralanmasına rağmen çemberi yarıp kaçmayı başarır. Daha sonra Göztepe'de kaldığı ev tespit edilerek başlarında işkenceci polis şefi **Uğur Gür** ve **Mete Altan**'ın da bulunduğu vurucu timler tarafından buraya operasyon düzenlenir. Yaralı vaziyette çatışmaya giren Cemil Oka önce Uğur Gür'ü yaralar. Bu arada kendisi de tekrar yara almıştır. Ve içeri giren timler tarafından katledilir.

Hüseyin Kılıç

Örgütsel faaliyetlerini sürdüren bir

grup Halk Ordusu gerillası, 20 Ağustos 1983'te Pülümür'ün Şampaşa Karaderbent köyüne girerler. Hüseyin Kılıç, elindeki tambura silahla kendisine saldıran köy köpeklerine karşı kendisini savunmaya çalışırken, emniyet mandalı açık olan silahını salladığı anda silah ateş alır ve Hüseyin Kılıç tek kurşunla karnından yaralanır. İhbar üzerine kaldırıldığı Pülümür Sağlık Ocağı'nda bilinçli olarak tedavi edilmeyerek 15 saat sonra **21 Ağustos**'ta katledilir. 1964 yılında Dersim'in Zağge köyünde dünyaya gelen Hüseyin Kılıç, daha çocuk deneyecek yaşta Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. Şehit düştüğünde henüz dört aylık gerilladır.

Katip Saltan

Almanya'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Katip Saltan, **19 Ağustos 1980**'de MİT tarafından 27 bıçak darbesiyle katledildi. Almanya'da Aschen kentinde yapılan görkemli bir yürüyüşle memleketine uğurlanarak orada toprağa verildi.

Ordu Mesudiye Çatışması

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam Nahiyesi'nde Ortalan Köyü mezrasında konaklayan Halk Ordusu gerillalarının bir ihbar sonucu TC güçleri ile girdikleri çatışmada Nurgül Bölükbaş ve Muzaffer Kahra-

man şehit düştü.

Nurgül Bölükbaş

15 Ekim 1970 Ordu Fatsa doğumludur. Gerici ve zengin sayılabilecek bir aileye mensup olan Nurgül Bölükbaş, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Bölümünden mezun olmuştur. Proletarya Partisiyle üniversite yıllarında tanışır. Sivas Devlet Hastanesi'nde çalışırken 1993 Nisan ayında Halk Ordusu'na katılır.

Muzaffer Kahraman

1973 Ordu Gürgentepe doğumludur. 1993 Temmuz'unda Halk Ordusu'na katılır. Bir arkadaşı Muzaffer'i anlatırken kısaca O'nu şöyle tanımlamaktadır; "Muzaffer, Işıktepe Beldesi'nin soğuk sularını içerek büyümüş, taşlı yollarını yürüyerek İstanbul'un asfalt yollarına ayak basmıştır. İstanbul'daki yaşam koşullarının ağırlığını, sokaklarının her köşesinde yatan insanlarını, çöpten ekmek toplayanlarını, gecekondu semtlerinin sefaletini, daha birçok şeyi yaşamının kısa diliminde görmüş işçi bir arkadaşı. Yoldaşlığı ve paylaşımıyla örnek bir arkadaşı."

Kepr Yaylası Çatışması

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir Halk Ordusu gerilla birliği Ovacık'ın Kepr Yaylası Mevkiinde bir ihbar so-

nucu TC güçleri tarafından pusuya düşürülürler. 12 saat süren çatışmada birliğin komutanı **Dursun Erkul**, **Yıldız Ayriç**, **İmam Cem İştmez**, **Akın Uzun** şehit düşer. Çatışmada yaralı ele geçen **Meral Gezer** ise daha sonra işkencede katledilir.

Dursun Erkul

1957 Dersim doğumludur. Devrimci mücadeleye 1980 öncesi katıldı. Şehit düştüğünde Parti üyesi, Birliğin komutanı ve Bölge Komutanlığı üyesiydi.

Yıldız Ayriç

1968 Dersim doğumludur. Şehit düştüğünde TKP/ML ileri sempatizanıydı. Cenaze töreni sırasında Dersim, Mazgirt, Hozat ve köylerinde bir günlük kepenk ve kontak kapatma eylemi yapıldı.

Akın Uzun

1965 Rize doğumludur. Halk Ordusuna gençlik örgütlenmesi olan TMLGB'den katılır.

İmam Cem İştmez

1973 Elazığ doğumludur. Konfeksiyon işçisiyken 1992 yılında gerillaya katılır.

Meral Gezer

1971 Dersim Ovacık doğumludur. Çatışmada yaralı olarak tutsak düşer ve işkencede katledilir.

17 Ağustos Depremi yaraları hala sarılmadı

17 Ağustos 1999'ta Marmara Bölgesinde adeta katliam denebilecek sonuçlara neden olan bir deprem yaşandı. 7.4 şiddetinde olan ve tam 45 sani-

ne ağır hasarlı bina sayısı 90 binin üzerinde olarak açıklandı. Buradan bile yola çıkıldığında yani her ağır hasarlı binada bir ölü çıktığı düşünülür-

yardım eli, yine depremzede halktan geldi. "Devlet nerede?..." 17 Ağustos'tan sonra en çok sorulan sorulardan birisiydi bu soru. Cevap çok netti;

nelerde. Devlet mecliste, MİT'te, halkı nasıl sömüreceğini tartışıyor, toplanan deprem yardımlarını nasıl çalacağını tartışıyor. 50 öğrenci YÖK'e karşı eylem yapsa, işçiler, köylüler memurlar hakları için sokağa dökülse; devlet, anında müdahale etmek için yetişir. Oysa bu tip afetlerde devleti görmek mümkün değildir. Tıpkı 2 Temmuz 93'te Sivas Madımak oteline de yetişip müdahale etmediği gibi...

Devletin depreme ilk ve tek müdahalesi Gölçük'teki askeri binalara oldu. Bir de İzmit Tüpraş'ta meydana gelen yangını söndürmeye çalıştı. Enkaz altındaki halkın "kurtarın" çığlıkları onu ilgilendirmedi. İlgilendirmediği gibi toplanan milyarlarca deprem yardımlarını da halka ulaştırmak yerine kendi kasasına attı. Toplanan gıda yardımları, çadırlar stoklarda çürüdü. Halk için yaptığı tek şey aylar sonra deprem enkazlarının kaldırılması oldu. Bundan çok kısa bir süre sonra 12 Kasım'da Bolu'da da benzeri şeylerin yaşanması devletin gerçekliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Devlet orada da yoktu.

Günler, haftalar, aylar derken tam 4 yıl geçti bir katliamı aratmayacak olan Marmara depreminin üzerinden. Yaralar hala sarılabilmiş değil. Üstelik kaldıkları prefabrik konutlardan da artık çıkmaları isteniyor. Hala işsizlik, konut sorunu, eğitim ve sağlık deprem bölgelerinde yaşayan halkın temel sorunları durumunda.

"Devlet nerede?..." 17 Ağustos'tan sonra en çok sorulan sorulardan birisiydi bu soru. Cevap çok netti; devlet, saraylarda, devlet villalarında, devlet gece klüplerinde, kumarhanelerde. Devlet mecliste, MİT'te, halkı nasıl sömüreceğini tartışıyor.

ye süren bu deprem, halkı derin uykudayken saat 03:02'de yakaladı. Marmara depremi başta İzmit, Gölçük, Yalova, il ve ilçeleriyle diğer çevre il ve ilçelerinde ağır hasarlar meydana getirdi. Devletin açıkladığı resmi rakamlar ölü sayısını her ne kadar 16.987 olarak gösterse de sayının bu rakamın çok çok üstünde olduğunu herkes çok iyi biliyordu. Öyle ki deprem sonrasında devletin yakınlarını kaybedenler için ödeyeceğini duyurduğu 750 milyon lirayı almak için başvuranların sayısı 68 bin. Yi-

günde bile sayının resmi rakamları alt üst edeceği ortada.

Marmara depremi yaşanmış, halk büyük bir çaresizlik içinde enkaz altında kalan yakınlarını arıyordu, ama devlet ortalarda yoktu. Enkaz altındakilere uzanan

devlet, saraylarda, devlet villalarda, devlet gece klüplerinde, kumarha-

Muharrem Horoz marşlarla ve türkülerle mezarı başında anıldı

F Tipi hapisanelere karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişinin 236. gününde şehit düşen Muharrem Horoz, ölümünün ikinci yıldönümünde 3 Ağustos'ta Yenibosna Çobançeşme Mezarlığı'nda ailesi, dostları ve yoldaşları tarafından anıldı.

Öncelikle Muharrem Horoz şahsında devrim ve komünizm şahsında yapılan saygı duruşunun ardından yoldaşları tarafından daha önce onunla ilgili yazılanlardan derlenen ve mücadele yaşamını anlatan bir yazı okundu. Özellikle kararlılığı, ısrarı ve direngenliğine vurgu yapılan yazıda; "1967 Sivas Divriği doğumlu olan Muharrem Horoz, Trakya Üniversitesi Makina Mühendisliği bölümünde okurken, devrimci düşüncelerle tanışmış, 1992 yılında TKP/ML TMLGB saflarında örgütlenmiştir. 3 Ağustos 1999'da tutsak düştüğünde TKP/ML MK Yedek Üyesi olarak Karadeniz Bölge Komitesinde görev yap-

maktaydı... Her adımını bilimsel akıl süzgecinden geçirerek atmaya çalışıyordu. Muhakeme yeteneği çok güçlüydü. Bu sayede son nefesini verdiği ana kadar, bayılmalar dışında bilincini ve mantıklı düşünme yeteneğini hiç kaybetmedi. Sekiz aylık direnişi boyunca defalarca götürüldüğü revir ve hastanede zorla müdahale işkencesine aktif ve direngen bir tavırla karşı koyuyor, her seferinde hırpalanmış ve daha da ağırlaşmış vaziyette, genellikle tek başına tutulduğu hücrelerine geri getiriliyordu. Bu nedenledir ki sağlık durumu kendisinden farksız onlarca kişi için mahkemeler seri biçimde tahliye kararları verirken, onun payına kasıtlı bir biçimde ölüme ya da sakat bırakılmaya itilmek düşmüştü..." denildi.

Yazının ardından O'nun sevdiği şiirler okundu, marşlar, türküler söylendi. "Muharrem Horoz kavgamızda yaşıyor", "Gerillalar ölmez yaşasın halk sa-

vaşı", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" vb. sloganlarının ardından anma sona erdi.

3 Ağustos 1999'ta gözaltına alınarak "Çankırı Valisinin bombacısı" sıfatıyla yargılanan Muharrem Horoz, gözaltı sürecinden, hapisane yaşamına, 19-22 Aralık direnişinden F Tipi hücrelere ve Ölüm Orucuna kadar hep boyun eğmezliği ve kararlılığıyla öne çıkmıştır. O, F Tipi hücrelere karşı yürütülen Ölüm Orucu direnişinde şehit düşen 30. kişi oldu. Tam 236 gündür açlığın koynunda yaşadı. "Bir mirası devraldığını söylüyor, bir mirası devretmekten söz ediyordu. Muharrem'den Muharrem'e bir direniş çizgisi....Muharrem Çiçek bir ilkti ama, öyle anlaşılıyor ki Muharrem Horoz son olmayacak...."

Tarihten Notlar...

- 15 Ağustos 1984:** PKK gerillaları Eruh ve Şemdinli'yi basarak silahlı mücadeleyi başlattı.
- 15 Ağustos 1947:** İngiliz Emperyalistlerinin Hint alt kıtasından çekilmesi üzerine Hindistan ve Pakistan, bağımsızlıklarına kavuştular.
- 15 Ağustos 1953:** İran'da başbakan Musaddık, CIA'nın düzenlediği askeri darbeyle devrildi.
- 16 Ağustos 1925:** Küba Komünist Partisi kuruldu.
- 18 Ağustos 1944:** Ernst Thealman Naziler tarafından katledildi.
- 20 Ağustos 1996:** Senem Adalı ve Muhammed Kaya, Alibeyköy'de yargısız infazla katledildiler.
- 21 Ağustos 1968:** Rusya Çekoslovakya'yı işgal etti.
- 21 Ağustos 1981:** İsmet Şahin idam edildi.
- 22 Ağustos 1970:** İzmir Aliğa'da 500 işçi greve gitti.
- 22-24 Ağustos 1944:** Romanya faşist işgalden kurtuldu.
- 24 Ağustos 1939:** Sovyetler Birliği'ne faşist saldırıya hazırlanmak için iki yıl kazandıran Nazi-Sovyet Saldırmazlık Paketi imzalandı.
- 25 Ağustos 1948:** Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Devlet tecavüzü yalanlamak istiyor

CHP Diyarbakır Milletvekili Mesut Değer'in Gülbahar Gündüz'ün İstanbul'da kaçırılarak cinsel işkenceye tabi tutulması konusunda verdiği soru önergesine yanıt veren İçişleri Bakanlığı, **Gülbahar Gündüz**'ün kendisini kaçırılanların yakalanması için polise yardımcı olmadığını, İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın sanıkları teşhis çağrısına da icabet etmediğini açıkladı. Gündüz'ün avukatı Baran Doğan ise, davete icap etmedikleri yönündeki Aksu'nun iddialarının doğru olmadığını söyledi.

CHP Diyarbakır Milletvekili **Mesut Değer**'in, DEHAP İstanbul Kadın Kolları Yöneticisi Gülbahar Gündüz'ün kaçırılarak cinsel işkenceye maruz kalması olayına ilişkin İçişleri Bakanlığı'na verdiği soru önergesine, Bakan **Abdulkadir Aksu** imzasıyla yanıt verildi. Aksu, yanıtında, Gündüz'ün olaya ilişkin Gaziosmanpaşa İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne başvuru yaptığı, kendisini işkenceye maruz bırakan kişilerden davacı olduğunu belirttiği, 15 Haziran günü Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildiği ve 2 adet geçici rapor aldığına dikkat çekildi. Aksu'nun verdiği yanıtta, Gündüz'ün kendisini darp edenlerin yakalanması için yöneltilen sorulara karşı bilgi vermediği, eşgalleri hatırlamadığı belirtilerek, "Düşmanın görevlilerimizce bi-

lindiğini, aslında savcılığa gideceğini ve olayı gerçekleştirenlerin polis olduğunu, görevlilerimizin bunları koruduğunu, sadece beyanının alınmasını ifade ederek, görevlilerimize karşı herhangi bir yardımda bulunmamıştır. Konu tutanakla tespit edilmiştir" denildi.

İKİ YERDE SORUŞTURMA AÇILDI

Aksu, geçici raporlarla birlikte kesin raporun alınması için Gündüz'ün Gaziosmanpaşa Adli Tıp Kurumu Şube Müdürlüğü'ne götürüldüğünü belirttiği cevabında şunlara dikkat çekti: "Burada doktora darp haricinde kendisine cinsel tacizde bulunulduğunu iddia etmiş, ancak cinsel muayene için psikolojik durumunun müsait olmadığını söylemesi üzerine kendisine sağlıklı bir muayene yapılamayacağı anlaşıldığından kişinin Adli Tıp Kurumu Başkanlığı 2'inci İhtisas Kurumu'na sevkini sağlanarak muayenesinin yapılmasının gerektiği kanaati bildiren rapor verilmiştir."

'GÜNDÜZ TEŞHİSE GELMEDİ' İDDİASI

Aksu, İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın 20 Haziran tarihli bir yazıyla Gündüz'e teşhis yapması için savcılığa gelmesi çağrısı yaptığını, aynı gün İstanbul

Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürlüğü'nün davet yazısına Gündüz'ün icabet etmediğini de iddia ederek, şunlara dikkat çekti: "İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü kadrosunda çeşitli birimlerinde sivil olarak görev yapan personel bulunmaktadır. İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü kadrosunda görevli personelin mesleğe başlatıldıklarında alınan fotoğrafları bulunmaktadır. Gerektiği takdirde personelin son fotoğrafları da temin edilebilir. Adı geçen mağdurenin iddiaları ile ilgili soruşturmalar, Cumhuriyet Başsavcılıkları'nca yürütülmekte ve buradan gelen talimatlar doğrultusunda birimlerimizce gerekli işlemler yapılmaktadır. Teşhis amacıyla mağdure, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürlüğü'ne davet edilmiş; ancak bugüne kadar davete icabet etmemiştir."

AVUKAT DOĞAN: TEŞHİS TEBLİGATI YAPILMADI

Gündüz'ün avukatı Baran Doğan ise, davete icap etmedikleri yönündeki Aksu'nun iddialarının doğru olmadığını belirterek, şunları söyledi:

"Soruşturma 2 ayrı savcılık tarafından yürütülüyordu. Birisi olayın geçtiği GOP Savcılığı diğeri ise gazetelerdeki haberleri ihbar kabul eden İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'dır. Adli soruşturma

Gaziosmanpaşa'dan yürütülüyor. İstanbul Basın Savcısı, buna ilişkin bir yazı yazıyor. Bunun üzerine savcı ile görüştük. Savcı esas soruşturmanın Gaziosmanpaşa'da yürütüldüğüne dair beyanda bulundu. Bu nedenle kendisinin başlattığı soruşturmanın kapatılacağını söyledi. Biz de kabul ederek, gereken evrakları imzaladık. Ve İstanbul Savcılığı'nda başlatılan tahkikatın dosyası orada kapatıldı. Esas soruşturma GOP'da yürütülüyor. GOP Savcılığı'ndan ise bize teşhis için hiçbir tebligat yapılmadı" dedi.

(DİHA)

Kadınlarla çalışma koşulları üzerine

Hem evinde çocuklarına bakmak hem de çalışarak ev ekonomisine katkıda bulunmak zorunda bırakılan, tüm sosyal yaşamdan uzak kalan göğün yarısı kadınlarla iş ve iş koşulları üzerine görüşüp çözüm noktasında önerilerini aldık.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

Sarıgül Elgül: Evliyim, iki çocuğum var. 8 yıl fermuarcıda çalıştıktan sonra oradan çıkıp buraya girdim. Burada da 8 aydır çalışıyorum. Büfede kantinciyim.

-İşyeri koşullarınızı anlatır mısınız?

-Ben burada sigortasız çalışıyorum. Yol parası da yok. Sabah 08:00'den akşam 19:30'a kadar ayakta yım. Maaşım 250 milyon, bu da bu zamanda çok yetersiz.

-Peki çalışmanız ev ortamınızı nasıl etkiliyor?

-Kocam deri sektöründe işçi olarak çalışıyor. Biz onun aldığı parayla geçinemiyorduk. Bir ev almıştık. O da elektrik kaçağı yüzünden yandı. 8 milyar lira eve borcumuz vardı. 5 milyardı evimiz. Yanınca borçlandık. 15 milyar lira borcumuz oldu. Benim de çalışmam gerekiyor ama 2 çocuğuma zaman ayıra-

Yoğun emek sömürsününün yaşandığı iş alanlarından biri de tekstil sektörüdür. 12-13 saat hatta bazen mesailerle 16 saate varan iş günleri, sosyal yaşamdan yoksun bırakılan aynı zamanda bir de evindeki işleri yapmakla yüzyüze kalan kadın işçilerin yaşamından kesitler sunmak istedik. Bu çerçevede İzmir'de tekstilde çalışan kadınlarla yaptığımız kısa söyleşiyi aktarıyoruz.

madığım için onları anneme yolladım. Eve yorgun gidiyorum, evde yemek yapıp, çocuklarıma yediremiyorum. Eskiden çocuklarım, kocam ve ben akşamları biraraya gelir, sohbetler ederdik. Ama artık birbirimize öyle yabancılaştık ki anlatamam.

-Peki bu sorunlar nasıl çözülebilir?

-İnsanlar aç, sokaklarda yaşıyor. Savaş çıkıyor, masum insanlar ölüyor. İşçiler işlerinden atılıyor, kadınlar bunlardan daha çok etkileniyor. Bence artık insanlar birlik olursa bu sorunlar aşılır, yoksa daha çok çekeriz.

-Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

-Asıl ben size teşekkür ederim.

"SENDİKASIZ ÇALIŞIYORUZ, BU YÜZDEN KOŞULLARIMIZ ÇOK ZOR"

-Kendinizi tanıtır mısınız?

-Adalet Şenol: 1981 yılında Van'dan İzmir'e göç ettik. 1 senedir evliyim.

-Kaç yıldır çalışıyorsunuz?

-10 yaşından beri çalışıyorum. Şu an 22 yaşındayım yani 12 senedir çalışıyorum. 9 senedir çantacılık yapıyorum, bundan önce konfeksiyonda tişört baskısı gibi yerlerde çalıştım ama orada ortam çok kötüydü, ustaların bizlere bağırmalarına, küfürlü konuşmalarına maruz kalıyorduk.

-İşyeri koşullarınızı anlatır mısınız?

-Sigorta, yol, yemek parası yok. 12 saat aralıksız çalışıyorum. Öğle yemeği molası bile 15 dakika. Çalı-

yı çalışırken içiyoruz. Bazen günlerce sabahçı kalıyoruz, çalışma koşullarımız çok ağır.

-Çalışma koşullarınız ev ilişkilerinize nasıl yansıyor?

-Sabahtan bazen diğer gün sabaha kadar çalıştığım için çok fazla ev halkıyla birlikte olamıyorum. Eve çok yorgun gidiyorum, yemek yemeye bile hâlî kalmıyorum.

-İşyerinizde sendikanız var mı?

-Sendikamız yok ama olsa çok iyi olur. Bu gibi atölyelerde hiçbirinde sendika yok. Burada bu iş üzerine çalışan 10'un üzerinde atölye var, hepsi de sendikasız ve çalışma koşulları kötü.

-Bir kadın olarak işyerinde karşılaştığınız zorluklar var mı?

-İşe gidip gelirken bile rahatsız ediliyoruz. Gerçi ben değil ama bir bayan arkadaşım başka bir atölyede patronun tacizine maruz kalmıştı.

-Peki bunlar nasıl aşılanacak bir öneriniz var mı?

-Küçük işyerleri sanayide toplansa ve orada sendikası sosyal hakları olan bir ortam olsa çok iyi olur.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Yaptığımız iş çok ağır. Bir bayanın beden gücü buna zor dayanıyor. İş için kullandığımız bir yapıştırıcı bizi rahatsız ediyor. Bende nefes daralması yaptı. Bu rahatsızlık yüzünden çocuk aldırđım.

-Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler.

-Rica ederim.

(İzmir)

Troya Festivali yapıldı

Çanakkale 40. Uluslararası Troya Festivali kapsamında verilen Homeros Şiir Ödülü, bu yıl Yaşar Kemal'in oldu. "Troya Evlatlarını Çağırıyor" teması ekseninde düzenlenen festivalde, ödül töreni Troya Ören Yeri'nde gerçekleşti. Festivalin açılış konuşmasını yapan Çanakkale Belediye Başkanı Ülgür Gökhan, geçen yıl ilkini Alman Krista Wolf'e verdikleri Homeros Şiir Ödülü'nün ikincisini Yaşar Kemal'e verdikleri için mutlu olduklarını söyledi.

40.'sı düzenlenen Uluslararası Troya Festivali'nde bu yılki Homeros şiir ödülü Yaşar Kemal'e verildi.

Çanakkale '40. Uluslararası Troya Festivali' kapsamında düzenlenen 'Homeros Şiir Ödülü'nü alan Yaşar Kemal, Homeros'un savaşa karşı barışın destanını yazan halk ozanı olduğunu belirterek, "Bizim kültürümüzde de çok sayıda Homeros var. Karacaoğlan, Köroğlu, Zeynalâ Abdikê, Feqiyê Teyran ve Pir Sultan Abdal gibi çok sayıda kültür taşıyıcısı var. Anadolu bin çiçekli bir kültür bahçesidir" dedi.

Çanakkale 40. Uluslararası Troya

Festivali kapsamında verilen Homeros Şiir Ödülü, bu yıl Yaşar Kemal'in oldu. "Troya evlatlarını çağırıyor" teması ekseninde düzenlenen festivalde, ödül töreni Troya Ören Yeri'nde gerçekleşti. Festivalin açılış konuşmasını yapan Çanakkale Belediye Başkanı Ülgür Gökhan, geçen yıl ilkini Alman Krista Wolf'e verdikleri Homeros Şiir Ödülü'nün ikincisini Yaşar Kemal'e verdikleri için mutlu olduklarını söyledi. Gökhan, "Troya'da yaşanan savaş için ilk dünya savaşı benzetmeleri ya-

pılmıştır. Gerek savaşlar, gerekse doğal afetler sonucu 9 kere yıkılan ve kurulan Troya, bugün artık bir dünya mirasıdır. Yani kendisini Troyalı hisseden herkesin kentidir" şeklinde konuştu. Konuşmanın ardından platforma çağırılan Yaşar Kemal, ödülünü Troya Kazıları Heyet Başkanı Alman arkeolog Prof. Dr. Manfred Korfmann ve Ülgür Gökhan'ın elinden aldı.

Yaşar Kemal, yaptığı teşekkür konuşmasında, Homeros'un tüm çağların en büyük edebiyatçılarından biri olduğunu kaydederek, "Bütün dünya edebiyatının temelinde biraz da Homeros vardır. Biz onu çok geç tanıdık ama bizi çok etkiledi. Bugünkü festivalde bu ödülün verilmesi çok anlamlı" diye konuştu. Troya'nın dünya tarihindeki önemine dikkat çeken Kemal, "Avrupa kültürünün de, Anadolu kültürünün de temelinde Troya var, İlyada var. Onun için buraya layık olmalıyız, bu bölgeyi barış yeri yapmalıyız" dedi. Konuşması sık sık alkışlarla kesilen Kemal, Homeros destanının Gılgamış'ten sonra insan kültürünü taşıyan önemli destanlar olduğunu vurgulayarak, konuşmasına şöyle devam etti: "Bu dönemde sanata, kültüre, edebiyata çok az önem veriyoruz. Biz de kültür taşıyıcıları Karacaoğlan, Köroğlu, Pir Sultan Abdal, Zeynalâ Abdikê, Feqiyê Teyran var. Sayın sayabildiğiniz kadar. Anadolu bin çiçekli bir kültür bahçesidir. 50

yıldır söylüyorum. Hem bin çiçeklidir hem de ender çiçeklidir. Homeros, savaşa karşı barışın destanını yazmıştır. Hem de en güzel halk diliyle yazmıştır. Aynı zamanda bir halk ozanıdır. Onun için bizler Anadolu'nun bütün kültürünü öğrendiğimiz zaman yol almaya başlayacağız."

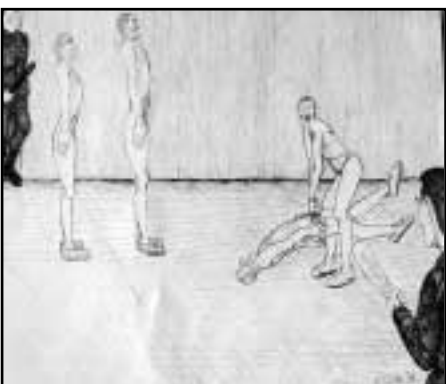
Çanakkale'de hala Troya kazılarının yapıldığını kaydeden Kemal, konuşmasında şöyle dedi: "Troya'ya gönüllerini koymuş insanlar var. Bu festival büyütülmeli. Dünya'da sahip çıkacak çok insan var, bu ödülü almayı hak eden de çok insan var. Festival içerisinde Troya'yı anlatacak seminerler yapılmalı. Dünya'nın her yerinden insanlar davet edilmeli. Kültür Bakanlığı'ndan ümidim yok ama bizim insanlarımız, belediye yapabilir."

TÜRK VE YUNAN MÜZİSYENLERDEN DİNLETİ

Törende ayrıca Onsekiz Mart Üniversitesi Çağdaş Halk Müziği Grubu ile Yunan müzisyenler Stathis Oulkeroğlu, Miria Mikidou, Prof. Liana Sakeliu'nun verdiği ortak konserde Türk ve Yunan ezgiler seslendirildi. Törene eşi Ayşe Baban ile katılan Yaşar Kemal'in tören boyunca keyifli olduğu gözlemlendi. Çanakkale 40. Uluslararası Troya Festivali çeşitli etkinliklerle, 15 Ağustos'ta son buldu.

(DİHA)

KARİKATÜRLERLE İŞKENCE ÖRNEĞİ

1980 yılında PKK davasından yargılanarak tutuklanan Zülfikar Tak'ın çizdiği karikatürler işkence gerçeğini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor.

1980-1984 yılları arasında Diyarbakır Hapishanesi'nde tutulan Zülfikar Tak, siyasi tutsakların aktarımlarından yola çıkarak işkence uygulamasını canlandırmış. Diyarbakır Hapishanesi'nde uygulanan

baskılara karşı Mazlum Doğan'ın direnişi ve dörtleri de çizimleri ile yeniden canlandıran Tak, bu çalışmasının özellikle Pişmanlık Yasası'na karşı bir tavır olacağını belirtiyor. İlk baskısı Almanca-İngilizce yayınlanan ve 32'ye yakın karikatürün yer aldığı kitabın ikinci baskısı Kürtçe-Türkçe yayınlanacak.

Söyledikleriyle yaşadıklarını anlatmaya çalıştıklarını ancak çizimlerin süreci bilmeyen insanları derinden etkilediğini ifade eden Tak, "insanlar üzerinde çok etkili oldu" diye konuştu. Şu anda Azadiya Welat gazetesine köşe yazarlığı yapan Zülfikar Tak 1961 Sive rek doğumlu. Zülfikar Tak aynı zamanda öykü ve roman çalışmaları da yürütüyor. (H. Merkezi)

FELSEFE KONGRESİNDE FELSEFEYE YASAK

Şubat Basım Yayın'ın, hapishanede tutuklu Kenan Güngör'ün 'Dünya Felsefe Kongresi'nde sergilenmek üzere İngilizce-Türkçe hazırladığı 'Kapitalizmin Geleceksizliği ve Belirsizlik Felsefesi' adlı kitabın kongrede sergilenmesi için organizatör VASCO şirketine yaptıkları başvuru reddedildi.

Şubat Basım Yayın'dan yapılan yazılı açıklamada, gerçekleştirilecek Dünya Felsefe Kongresi'nde sergilemek istedikleri Kenan Güngör'ün "Kapitalizmin Geleceksizliği ve Belirsizlik Felsefesi" isimli kitabı için, kongrenin resmi sponsoru olan VASCO adlı şirkete yaptıkları başvurunun herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin reddedildiği kaydedildi. VASCO'nun tutumunun kınandığı açıklamada, şöyle denildi:

"Şu anda hala Edirne F Tipi Cezaevi'nde siyasi tutuklu olarak bulunan Kenan Güngör haftada 3 kitap sınırlamasının var olduğu hücre-tecrit koşullarında yürüttüğü felsefi çalışmalarını 'Kapitalizmin Geleceksizliği ve Belirsizlik Felsefesi' adıyla bir kitapta toplamış. Yayınevimizce yapılan kongre özel İngilizce-Türkçe baskısının kongrede sergilenmesi için VASCO adlı muhatap şirketle irtibata geçmişti. 3 gün boyunca kitabın sergilenmesi için süren görüşmelerin ardından ilgili şirket Dünya Felsefe Kongresi Düzenleme Komitesi Başkanı İonna Kucuradi'yi adres göstererek başvurumuzu geçerli bir neden göstermeden reddetti."

(DİHA)

Dersim Festivali'nden yansıyanlar

Bölgeye gittiğimiz ilk günden itibaren çalışmamızın esasını oluşturan; kitle faaliyeti ve bu doğrultuda gazetemizin yaygın olarak kitlelere ulaştırılması idi. Bu nedenle şenlik öncesi şehir merkezinin çok hareketli olmamasından kaynaklı köyleri gezmeye karar verdik. Dersim merkezinin ve ilçelerinin köylerini dolaşarak gazetemizi dağıttık, aynı zamanda şehit düşen yoldaşlarımızın mezarlarını ziyaret ettik. Her gittiğimiz köyde halk bizi aynı sıcaklık ve samimiyetle karşıladı. Bu varolan inancımızı daha bir kamçılıyor, coşkumuza coşku katıyordu. Partizancı olmanın farkını yaşadık gittiğimiz köylerde. Tüm yoksulluklarına rağmen herşeyini paylaşmanın çabası içine girdi insanlar.

Bu yıl dördüncüsü düzenlenen "Munzur Doğa ve Kültür Festivali" etkinlikleri "Munzur'a geri dön, toprağına sahip çık" sloganlarıyla başladı. Festival için Türkiye'nin birçok ilinden gelen insanlar kentin nüfusunu adeta ikiye katladı. Tunceli Belediyesi'nin ve derneklerin organize ettiği festival, etkinlikler çerçevesinde bakıldığında içeriğine ve adına layık olmaktan uzaklaştırılmak isteniyor. Devrimcileri iyi tanıyan ve güçlü bağları olan Dersim halkını yozlaştırmak için her fırsatı değerlendiren ve özel fırsatlar yaratan devlet, düzenlenen bu festivalin içini boşaltmak için de elinden geleni ardına koymuyor. Festivalde yer alan devrimci kurumların önünü tıkamak, halkla bütünleşmelerini engellemek için bir dizi kısıtlayıcı kurallar dayatan egemen güçler tüm çabalarına rağmen bu niyetlerini istedikleri boyutta gerçekleştirememiştir. Festivalden günlerce önce kurulan ve devrimci kurumların açmış oldukları standlara halkın ilgisi yoğundu. Bu ilgiden rahatsızlık duyan polis-jandarma vb. devletin kolluk güçleri devrimci kurumlara direkt saldırmamakla beraber baskısını hissettirmek için ilçe giriş çıkışlarında keyfi dayatmalarla rahatsızlık vermeye çalıştı. Köy ziyaretleri için 29 Temmuz'da Tunceli'nin Ovacık ilçesine gittiğimizde jandarma tarafından GBT araması için durdurul-

duk. Samsun muhabirimiz **Güven Genç** arandığı iddiasıyla gözaltına alınarak bir gece tutulduktan sonra Savcılık'tan serbest bırakıldı. Yine şenliğin ikinci günü Ovacık'taki etkinlikleri izlemek için gittiğimizde "PKK-KADEK'e lojistik taşıdığımız" iddiasıyla aracımız durduruldu. Yapılan aramadan sonuç alınamayınca keyfi bir şekilde bir saat bekletilerek aracımıza trafik cezası kesildi. Bunlar bize yansıyan engellenmeler olurken, diğer devrimci kurumlar da benzeri yaklaşımlarla karşı karşıya kaldı. Festivalin üçüncü günü **BEKSAV**'ın stand sokağında düzenlediği etkinliğe tahammül edemeyen kolluk güçleri Tertip Komitesi'ni araya sokarak etkinliği sonlandırdı. Yaşadıklarımızdan ve halkın anlatımlarından bir kez daha ortaya çıkan **OHAL**'in Dersim'de sadece sözde kalkmış olduğu.

Festival boyunca Tertip Komitesi'nin hazırladığı programı akşam saatlerinde stadyum konserleri, gündüzleri ise paneller ve ilçe gezileri oluşturuyordu. Festival'in ilk gününde kurumlar ve **TDDK** adına **Haydar Balten** ve Tunceli Belediye Başkanı **Hasan Korkmaz** Türkçe ve Zazaca açılış konuşmaları yaparak kitleyi karşıladı. "Biz bulutla kirve, yağmurla musayip bir toplumun çocuklarıyız. Yer yüzünün en güzel yerlerinden birinin üzerinde yaşıyoruz. Bu büyük

buluşmamız, bu görkem içimizdeki hasretin, özlemin ve umudun adıdır. Bu 4. büyük buluşmamıza daha 5, daha 6, daha 10 diyeceğiz" derken konuşmanın Zazaca olması kitleyi coşturdu. Açılış konuşmasının ardından **Grup Çığ, Ferhat Tunç** vb. sanatçılar sahne aldılar. Stadyum etkinlikleri üç gün boyunca devam ederken festivalin ikinci günü **Grup Yorum**, üçüncü günü ise **Grup Munzur** kitleyi coşturdu. Festivalde dikkat çeken bir başka nokta ise gündüz hazırlanan programlarda panellere ilginin az olması idi.

...“İyi olmadı buraları bırakıp gitmeniz. Köylerimiz boşaldı, insanlarımız dağıldı”.... Bunları dinledikçe daha bir öfkeleniyoruz ve “burada olmak gerekiyor” diyoruz mutlaka. Yaşadıkları tüm zorluklara rağmen vazgeçmiyor halkımız bizi sahiplenmekten...

İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...İzlenimler...

“Ben senin hilelerinle baş edemedim. Bu bana dert oldu. Ben de senin karşında diz çökmedim. Bu da sana dert olsun.” Yıllar önce söylemiş Seyit Rıza, zalimin zulmü karşısında belleğimizde durmadan tekrar eden bu cümleleri... Yıllar sonra Dersim’e ilk kez gitmenin coşkusu bir başka heyecanlandırıyor bizleri. Bir başka dönüyoruz bu kez bu asi topraklara. Kazanmış olduğumuz ve Dersim’de daha bir anlamlı olan Partizan kimliğimizle...

Daha Merkez’e girer girmez birşeylerin farklı olduğunu soluduğumuz havadan anlıyoruz. Kimimiz hayal kırıklığına uğruyoruz belki. Biliyoruz bulunduğumuz yer Dersim fakat ilk bakışta beklemediğimizden farklı insanlar. Bu bizi pek şaşırtmıyor. Devletin Dersim’de daha hassas davrandığını, bu nedenle daha ince politikalar izlediğini biliyoruz. Dersim’de İbrahim Kaypakkaya’nın atmış olduğu devrim tohumlarının hâlâ diriliğini korumasından ve bölgede gerilla mücadelesinin olmasından kaynaklı, yedisinden yetmişine devrimciler hakkında herkes mutlaka bir fikre sahip.

Bölgeye gittiğimiz ilk günden itibaren çalışmamızın esasını oluşturan kitle faaliyeti ve bu doğrultuda gazetemizin yaygın olarak kitlelere ulaştırılması idi. Bu nedenle şenlik öncesi şehir merkezinin çok hareketli olmamasından kaynaklı köyleri gezmeye karar verdik. Dersim merkezinin ve ilçelerinin köylerini dolaşarak gazetemizi dağıttık, aynı zamanda şehit düşen yoldaşlarımızın mezarlarını ziyaret ettik. Her gittiğimiz köyde halk bizi aynı sıcaklık ve samimiyetle karşıladı. Bu varolan inancımızı daha bir kamçılıyor, coşkuymuza coşku katıyordu. Partizancı olmanın farkını yaşadık gittiğimiz köylerde. Tüm yoksulluklarına rağmen herşeyini paylaşmanın çabası içine girdi insanlar. İbrahim’i, yoldaşlarını tanıyan amcalar, teyzeler gözleri dolarak anlatıyorlardı onları tanımış olmaktan duydukları kıvancı. “Biz neler yaşadık bu topraklarda. İki çocuğumla beraber günlerce aç bir şekilde bekledik. Bulduğum bir kaya deliği içerisinde. Devlet devlet olalı sopasını eksik etmedi başımızdan” diyor 85 yaşındaki yaşlı bir amca, 38 isyanını anlatırken. Girdiğimiz birçok köyde insanlar bizlere olan özlemlerini dile getirirken, arada bir sitemkârca “neden boş bıraktınız buraları” demeden de edemiyorlar...

...“İyi olmadı buraları bırakıp gitmeniz. Köylerimiz boşaldı, insanlarımız dağıldı”.... Bunları dinledikçe daha bir öfkeleni-

yoruz ve “burada olmak gerekiyor” diyoruz mutlaka. Yaşadıklarımızı tüm zorluklara rağmen vazgeçmiyor halkımız bizi sahiplenmekten...

Takvimlerin 31 Temmuz’u göstermesiyle beraber İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Muş... vs. birçok ilden insan akıyor Dersim topraklarına. Tüm bunlara rağmen katılım geçen yıla oranla az. Bunun nedeni organizeye duyulan hoşnutsuzluk.

Gazetemizin yeni sayısı ile be-

raber dağılıyoruz Dersim’in sokaklarına. “Dersim’e sahip çık, Munzur’un çığlığına kulak ver” sloganlarıyla dağıtıyoruz gazetemizi. İnsanların ilgisi yoğun, özellikle yerelden ve köylerden insanların. “Buralarda bir yayın ya-

da kitap abartısız 20 el dolaşır” diyor gazetemizi alan bir arkadaş. İki gün boyunca gazetemizi ulaştırdığımız herkese veriyoruz. Sahiplenilişimiz bizi mutlu ediyor.

Bizim mutluluğumuz kolluk güçlerini rahatsız ediyor. Halkın devrimcilere duyduğu sevgi ve saygının önüne geçemeyişlerinin tahammülsüzlüğü ile gövde gösterisi yapıyorlar standların kurulduğu sokakta...

Standımızda yaptığımız sohbetler, sıcak ilişkiler kurmamıza vesile olurken Dersimli kadınların kitaplara olan ilgisi dikkatimizi çekiyor... Rıza abi, sıkça ziyaret

edenlerden birisi standımızı. Akşamüstü eşiyile geliyor. Abla bütün kitaplarımızı biliyor. “Okumayı çok seviyorsunuz herhalde” diye soruyor standtaki arkadaşımız.. “Benim okuma yazmam yok, bu kitapların hepsini abin okudu, ben dinledim. Tohum’u sana satır satır anlatabilirim” diyor ve gülüyoruz.. Bunun güzel bir örnek teşkil ettiğini vurguluyoruz...

Dersim’e gittiğimiz ilk günden

larda bir arkadaşım şöyle demişti. Dersim’de yaşlı bir ananın evine gidiyorlar ve anaya soruyorlar. Ana senin için sosyalizm nedir? Ana şöyle uzaktaki ışıkları gösteriyor ve şöyle diyor. Benim için sosyalizm Dersim’in ışıklarıdır. Dersim sular altında kalmasın. Yani Dersim sosyalizmdir. Yani Dersim İbrahim Kaypakkaya’nın anısıdır. Dersim halklarının kardeşliğidir. Dersim dev-

itibaren çevre standlarla aramızda iyi bir dayanışma yaşıyoruz. Buralarda devrimci dayanışmanın yakıcılığı daha fazla hissediliyor ve yaşanıyor demek yerinde olsa gerek. Akşamları hep beraber halaya durup, türküler söylüyoruz. Sokaktan geçen insanlarla çemberimiz daha da genişliyor...

Festivalin son günü Cezmi Ersöz’le görüşüyoruz. Ersöz kitaplarını imzalıyor. Gidip sohbet ediyoruz. Sohbet esnasında anlattığı anı, dinlemeye değer; “70’li yıl-

rimci ateştir.” Bu ses adeta kulağlarımızda çınlıyor ve bir kez daha İbrahim’in anısına sahip çıkıp ileriye taşıyacağız diye söz veriyoruz kendimize ve halkımıza.

Ve bir kez daha anlıyoruz ki devletin tüm çabalarına rağmen halk bizim yanımızda. Ayrılma vakti yavaş yavaş geliyor, yüreklerimize hüznün çökerken bize sarılan insanlara mutlaka buralara onlardan aldığımız güçle geri dönmeye dair söz veriyoruz.

İşçi-köylü'den

DE L'AUDACE, DE L'AUDACE, ENCORE DE L'AUDACE
"CÜRET, CÜRET, GENE CÜRET"

Yedinci konferans sonrası faaliyet süresince şunu çok net olarak gördük; kitlelere gidildiğinde onlara çağrı yapıldığında kitleler bu çağrılara kayıtsız kalmamaktadır. Kampanya süreçlerimiz bunu bize öğretmektedir. Ve biz bu pratik faaliyette gördük ki; devrimci çalışma sadece ve sadece kitlelere gitmekle sınırlanmamalı, bu kitle faaliyeti mutlaka **bir plan dahilinde** ele alınmalıdır. Kitle faaliyeti sürdürürken mesele sadece kitlelere gitmekle, onlara çağrı yapmakla, onları değiştirme pratiği içerisinde girmekle bitmiyor, mesele aynı zamanda faaliyetçilerin kitle pratiği içerisinde aynı zamanda **kendini dönüştürme pratiği** içerisinde girmesini de dıyıyor. Kitle faaliyeti yürütürken, değiştirmek ve dönüştürmek arasındaki farkı iyi kavramamız gerekiyor. "Nesnel dünyanın yanısıra öznel dünyayı değiştirmek"; yani "dünyayı değiştirirken kendini de değiştirmek"... Proletarya ve kitleler kadar, faaliyetçiler açısından da devrimci mücadeleyi kavramada temel yaklaşım bu olmak zorundadır. Mao bunu "kitlelerin öğrencisi olmadan öğretmeni olamayız" diye özetliyor.

Kampanya süreçleri bize gösterdi ki; faaliyetçiler bu dönüştürme pratiğinde önce, geleceği yaratacak olan kitlelerin de birey olarak tek tek devrimcilerin de ama özellikle kendisinin de bu sistemin egemenliği altında -egemen ideolojinin hüküm süren gerici değer yargılarının ağır etkisi altında- kirletilmiş, toplumsal yozlaşma ve çürümeden payına düşeni almış olduğunun farkında olarak işe başlamalıdır. Önce bu gerçekliği kavramak ve kabul etmek gerekir; bu gerçekliği dönüştürmenin, bu gerçekliğe karşı mücadele vermenin ön koşulu budur...

Olması gerekenlerle, hedeflenenlerle gerçeklik arasındaki uçurum; zaten

mücadelemizi koşullayan da budur. Buradan ne kastettiğimiz açıktır. Kitlelerle ilişkimiz, kitleler içerisinde kök salmış örgütlülüklerimiz bugün "olması gereken" durumda değildir. Daha doğru bir ifade ile bugün bulunduğumuz durum kabullenebileceğimiz bir yer değildir. Ama bugün böyle bir durumdaysak bunun sorumlusu da bizim dışımızda değildir. O zaman bu yeri "hak" ediyoruz demektir. Oysa ki anlatmak istediğimiz bulunduğumuz yerin, Proletarya Partisi'nin ideolojisi, çizgisi düşünüldüğünde hiç de buna uygun olmadığıdır. Nitekim son süreçte attığımız adımlar ve alınan sonuçlar, bu sözlerimizi güçlendirir niteliktedir. Adım attığımızda, atılan adımlarda sabırlı ve cesaretli davrandığımızda, ısrarlı bir faaliyet sürdürdüğümüzde, şu veya bu biçimde bunun ürünü mutlaka aldığımızı görebilmekteyiz.

Bu gerçekliğin ne birden bire ne de kendiliğinden değişmediğini/olmadığını kavramak gerekir. Bugün somut olarak atılan bazı adımlardan bahsediyorsak eğer; bu faaliyetçilerin pratik sürece yaklaşımından bağımsız değildir. Faaliyetçilerin yönelimi hayata geçirmedeki ısrarı, sabrı ve cesareti bu sonuçları almamızı da beraberinde getirmiştir. Ancak halen diyebiliriz ki, henüz yolun başındayız. Hakim ideolojinin faaliyetçilerimiz içerisindeki etkilerini bir bütün kırmak için, bugün adım adım, mücadele pratiğimizle orantılı bir dönüşümü gerçekleştirebilmek için de, iradi bir çaba, bunu içine alan bir mücadele perspektifi gerekliliği ortadan kalkmamıştır... Tam aksine, **partiyi her alanda örgütlerken**, yeni yeni parti örgütlülükleri oluştururken aynı zamanda faaliyetçilerimizin de bir üst aşamaya sıçması, "daha çok partileşmeleri" gerekmektedir. Bu konuda cesaretli olmalıyız.

Tüm faaliyetçilerimiz bir adım öne çıkmalı, bugüne kadar üstlendikleri görevlerden daha fazlasını üstlenmeli, daha fazla kitle ilişkisi yaratmalı, daha fazla komite kurmalı vs... Önümüzdeki süreçte en çok da buna kilitlenmeli, bu perspektif doğrultusunda bir bütün olarak tüm faaliyetçiler bu yönelime girmelidir. Ve bunda da yine belirleyici olanın faaliyetçilerin kitlelerle olan ilişkisi olduğu göz ardı edilmemelidir. **Çünkü siyasal gelişmenin ve yenilenmenin en önemli aracı kitlelerdir.** Ve yine başta da değindiğimiz gibi eğer kitleleri değiştirmek ve dönüştürmek istiyorsak, mutlaka ama mutlaka bu değiştirme ve özellikle de dönüştürme pratiği faaliyetçilerimizde gerçekleşmek zorundadır. Bunun yolu da kitlelerle kurulacak sağlıklı ilişkilerin daha da çoğaltılmasından geçmektedir.

Eğer devrimi sınırlı bir ufukla ele almıyor ve "sınıf mücadelesinin sürdürüğü her alanda, her kesitte tüm karşılık ve çatışmaları içine alan bir alt, üst oluş/büyük bir dönüşüm süreci" olarak kavriyorsak; bu bütünlükten yola çıkarak devrimciliği de herşeyden önce, "kitlelerin ve bireyler olarak tek tek devrimcilerin dünyayı değiştirme mücadelesi içinde kendilerini de değiştirme, yeniden kalıba dökme" pratiğinin iç içeliği olarak algılamak gerekir... Bir faaliyetçi hele hele bu Proletarya Partisi'nin faaliyetçisiyse kendi gerçekliğinin bilincinde olarak düşmana karşı ideolojik mücadelesini ve doğal olarak da sistemden kopuşunu sürekli kılmak ve doğallığında daha çok "partileşmek" zorundadır; çünkü mevcut toplumsal ilişkilerin kazandırdığı alışkanlıklar, sınıflı toplumun ürünü olarak şekillenen zaafılar, belli bir aşamada devrimci mücadeleyi ileri taşımanın önünde de bilfiil engel olurlar. Bu zaafılarımızın üzerine gitmenin yolu da hem içte hem de dışta ideolojik mücadeleyi sürekli kılmaktan geçer. Bu konuda cesaretli olmaktan geçer. Faaliyet sürdürülen her alanda ve "kendinde" partiyi örgütlemekten geçer. Bunun yolu "PARTİYİ ÖRGÜTLE CESARETLE İLERLE"den geçer. Neden böyle diyoruz? Çünkü: Sınıflı toplumlarda sömürücü sınıfların egemenliklerini sürdürmeleri

baskı ve zor olduğu kadar, sömürülen ve zulme uğrayanların maruz kaldıkları bu sömürü ve zulüm karşısında tepkisizleşmelerine, yaşadıkları koşulların değişmezliğine/değiştirilemezliğine inandırılmalarına bağlıdır. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülenlerin olduğu her toplumda "efendiler" kadar "köleler" de sömürü ve sömürülenlerin egemenliğini meşrulaştıran gerici ideolojinin, kendilerine ait olmayan ve böylesi bir toplumsal yapıyı ayakta tutmaya hizmet eden gerici değer yargılarının kuşatması altında kendi benliklerine, varoluşlarına yabancılaştırılmışlardır. Hatta ezilen, sömürülen ama bunu değişmez bir kader gibi algılayanlar, pratikte de kendi maddi çıkarlarına tamamen aykırı bu toplumsal işleyişin sürdürülmesinden yana bir tutum alanlar açısından, bu benlik parçalanması ve yabancılaşma daha da ağır ve derindir. Bu toplumsal işleyiş karşısında yer alan ve bunu değiştirmek için mücadele edenlerin üzerinde ise bu gerici etkilerin olabileceğini, bu etkilerin birer prangaya dönüşebileceğinin de bilincinde olmak gerekiyor. Yedinci konferans sonrası pratiğimizde bunun örneklerini-özellikle bazı alanlarda- fazlasıyla gördük. Bazı faaliyetçilerimiz gerici ideolojilerin, Proletarya Partisi'ne ait olmayan tavır ve davranışların içerisinde oldular. Bu gerici davranışların faaliyetimizin önünde engel olmasına izin vermeyelim. Bu gerici prangaları nerede görürsek görelim üstüne gidelim. Bu tavır ve davranışların, böylesi pratiklerin hem kendimizde hem de faaliyet alanlarımızda yaşam bulmasını izin vermeyelim. Böylesi pratiklere tenezzül etmeyelim! Çünkü gelecek, geleceğin ağır yükünü omuzlayan, taşın altına eline koyan militanların üzerinden yükseliyor...

Bu militanlara çağrımızdır:

İşte bu yüzden **partiyi örgütleyip cesaretle ilerlemeliyiz!**

İşte bu yüzden "cüret, cüret, gene cüret" (De l'audace, de l'audace, encore de l'audace) (Danton), (Marks'tan aktaran Lenin) diyebilmeliyiz!

18 Temmuz'da TİS görüşmelerinin tıkanan, bu tarihten sonra grev kararı ilan edilen ve patron tarafından lokavt uygulanan Polkima AŞ'de direniş işçilerin karar-

Polkima grevi devam ediyor

lı tutumu ile sürüyor. Grevde geline aşamayı Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı **Özkan Atar** gazetemize değerlendirdi.

"2003-2005 TİS görüşmeleri patronun Yeni İş Yasası'nı dayatması üzerine tıkanmıştı. Mayıs ayında resmi arabulucu da sorunu çözemeyince patron 9 Temmuz'da lokavt kararı alarak işe gelen işçileri jandarmanın zoru ile iş sahasının dışına çıkardı. Bunun

üzerine yasal zamanın dolmasıyla birlikte 18 Temmuz'da sendika ve işçiler olarak grev başlattık. Patron 28 Temmuz günü lokavtı kaldırmak zorunda kaldı ve bu zamandan sonra sendikamıza üye olan işçilere sendikadan istifa etmeleri için çeşitli baskılar uygulandı. Sendikamızda 10 kişi istifa edip işbaşı yaptı. 80 üyemiz ise halen kararlı bir şekilde hak alma mücadelesi veriyor. Tamamen, patronların lehine

parlamentoda onaylanan Yeni İş Yasası'yla sermaye bu işi bir oldu bittiye getirmeye çalışıyor bizim mücadelemiz bu işin bu kadar kolay olmayağının kanıtı olacak. Patron geri adım atmama noktasında ısrarlı görünüyor. Grevdeki arkadaşlarımız da yüksek moralle bu işi başaracağız önümüzdeki çeşitli eylemliliklerle patronu sıkıştırıp, oradaki hareketliliği sıcak tutmaya çalışacağız." (İzmir)

Baştarafı Sayfa 32'de

Feodal yanlarından dolayı çoğu kez espriler yapılır, ona komplolar düzenlenir. Buna rağmen eğlencelerde en sevdiği türküyü söylemesiyle insanları şaşırtır. Ayrıca türkünün içeriği ve söyleyiş tarzıyla kahkahaları birbirine katar.

Tarım politikası üzerine çalışırken tek başına bir yere oturuyor okuyor, yazıyor sıkıldıkça voltaya çıkıyor, düşüncelerini biraz daha sistemleştirip yeniden yazıyordu. Tüm bu çalışmadan sonra ortaya çıkan taslak konferansta diğer delegelerin düşüncesiyle zenginleşmiş ve ortaya somut bir program çıkmıştı. Tarım politikasında iki program oluşturuldu. Birincisi acil taleplerimiz, ikincisi ise Demokratik Halk Devrimi programıydı. Programlar maddeler şeklinde geneli ifade eden oldukça somut şeylerdi. Programları oluşturmada çokça yoğunlaşan yoldaşlar "içimiz dışımız tarım oldu" şeklinde esprilerle sıkılmışlıklarını ifade ediyorlardı. Bir yanıyla da somuta dair net sonuçlar çıkarmanın rahatlığı içindeydiler.

&&&&&&

15.03.2003/Cumartesi

Zorunlu bir ihtiyaçtan dolayı konferansa bir gün ara verildi. Ara verildiği gün herkes bu zamanını yoldaşlarla konuşarak, bireysel çalışmalar yaparak vs. geçiriyordu. Onca kalabalığa rağmen bir yandan müzik çalıyor diğer yandan hiç gürültü yok. Konuşanlar fısıltıyla konuşuyor, yapılan işler sessizce yapılmaya çalışılıyordu. Herkes gayet rahat, bir şeylerle uğraşmıyor.

Eski dönemlerde belirlenen sessizlik saatlerinde bile buna aykırı hareket edenler, uyarılanlar olur ve bunun üzerine uzunca tartışıldı. Oysa şimdiki dönemde sessizlik saatleri dışında bile genel bir sessizlik ortamı oluşuyordu, çünkü herkes buna zaten ihtiyaç duyuyordu. Bu ihtiyaç, bilinçlerde bazı şeylerin değişmesine bağlı olarak değişiyordu. Kimse vaktini boş işlerle geçirmemeye çalışıyordu. Yaşam bunu dayatıyor, TIKKO'cular ise ısrarla yaşamın bu dayatmasına yanıt olmaya çalışıyorlardı.

&&&&&&

16.03.2003/Pazar

Sabah kahvaltıda sonra harıl harıl başladılar okumaya, dışarıdan biri koşarak içeri girdi "Yoldaşlar geliyor" diye seslenip koşarak dışarı çıktı. Peşisıra herkes ellerindekini bıraktı ve hızla dışarı çıktı.

Dereden geliyorlar, suyun içinde yürümek oldukça zor, üstelik çantalar da çok ağır. Diğer yoldaşlar koştura yardıma gittiler. Belki sadece birkaç dakika yardım etmiş olacaklar —ki onlar saatlerdir yürüyorlar— ama yine de bu durum yardım edende de yardım alanda da değişik ve çok hoş bir duygu yoğunluğu yaşıyor, insanı yaklaşıyor yoldaşına....

Sınıksız olmuştur, yağmur ve kardan dolayı kuru hiçbir yerleri kalmamış, derede yürümekten ayakları buz gibi, uykusuz ve oldukça yorgunlar vs. vs. Ama hepsi gülüyor, bu durumda bile mutlular, devrim davası zordur, zordur ama güzeldir. İşte en somut en yalın örneklerinden birini sergiliyorlar şimdi. Bizim bunlar, bizim yoldaşlarımız...

Faaliyetten gelenlerle barınakta kalanlar arasında yoğun bir konuşma süreci başladı. Hep böyle oluyor, hepsi birden faaliyetten gelenler uyuyana kadar durmadan dinlenmeden konuşuyor, espi yapıyor, gülüyor, güldürüyorlardı. Onlar uyuyunca da kalanlar tekrar sessizleşiyor yorulduklarını fark ediyorlardı.

Bu kez farklı şeyler de getirmişlerdi. Okuyamadığımız son dergiler, sosyalist basından bazı yayınlar, partili yoldaşlardan, hapishaneden, ülkedeki son gelişmelere dair haberlerle

gelmişlerdi. Yaklaşık dört ay boyunca sadece radyodan duydukları bilgilerle yetinmek zorundaydılar, o nedenle herkes son durumu merak ediyordu.

Gelen yayınlar Siyasi Komiser olan yoldaşın denetiminden geçtikten sonra ortama verildi. Hiç kimse alıp tek başına inceleyemiyor, buna olanak yok, her sayıdan iki tane var ve sayı oldukça kalabalık. O yüzden bir derginin başına dört-beş kişi birden birikiyor, ilk önce sadece başlıklar ve çok önemli kısa yazılar okunuyordu. Hemen hemen herkes bu yolla ilk birkaç saat içinde gelen yayınları elden geçirdiler.

Bugün konferans gündemine devam edilecekti, ancak bir yandan da yayınları okuma isteği oldukça yoğun, o yüzden bugün konferans yapılmayacak, yayınların okunması için ara verildi. Gün boyunca hem okundu, hem de yeni haberler karşısında duyulan sevinçler, hüznünler paylaşıldı.

&&&&&&

17-18.03.2003/Pazartesi-Salı

Tarım programına son şekil verilmişti. Sıra diğer önemli politikalarımızdan biri olan askeri politikalarımıza gelmişti. Diğer grup bu gündeme katılmayacak, askeri politikalarımız birkaç alt başlık şeklinde incelenecek. Eylem politikamız, ajan-ışbirlikçi-ihbarcılara yönelik politikamız, koruculuk politikamız, avcılık politikamız şeklinde.

Bu politikalar genelde kitle ile karşı karşıya kalma durumu söz konusu olduğundan dolayı daha titiz incelenmeyi gerektiriyor. Şimdiye kadarki yanlış bakış açılarımızın yansıdığı politikalarımızda.

Askeri politikalarımızı değerlendirirken, eskinin dışına çıkmanın gerektiğini herkes biliyordu. Ama bir yoldaşın dediği gibi "Partinin eksikliklerine dair güçlü şeyler söylediklerimizde içimiz cız ediyor" işte bu yanımızın belli ölçülerde kırılması gerekiyor. Çünkü değişim için devrim yolunun daha da aydınlanması için tüm bu "cız"lara rağmen gerçeklerin ışığı altında cesaretle ve güçlü olmamız gerekiyordu.

Askeri politikamız değerlendirilirken gerilla ve gerillanın misyonu, düşmanın kırsaldaki gücü, köylerdeki göç, kitlenin devrime yatkınlığı genişçe değerlendirildi. Birçok ülkede silahlı mücadeleye başlamadan önce bir hazırlık evresinin olduğu, fakat bunun bizde yaşanmadığı gerçeği üzerinde duruldu. Toplantıda sık sık konuşmalarda geçen cümle oturumu özetliyordu "biz artık ayıyı kaşydık". Ama artık önemli olan şimdi nasıl örgütleneceğimizi...

Hemen her konuda olduğu gibi önce konular dağıtılıyor, karşıt görüşler çatıştırılıyor. Tabi bunu biraz daha yetkin olan yoldaşlar yapıyordu. Diğerleri daha çok dinliyor ve çözüm arayışına gidiyorlardı. Bu karışık durumdan sonra konu, ilgili yoldaşlar tarafından toparlanıp ortaya konunca kafası karışanlar rahatlıyor, düşünceleri sistemleşiyordu.

&&&&&&

19.03.2003/Çarşamba

Gerilla birliğinin tamamında bir canlılık yaşanıyor. Oyunlar oynanıyor, espriler yapılıyor, genel bir mutluluk yaşanıyor.

Konferans toplantılarına genelde 1 saat 10 dakika kadar ara veriliyordu. Ara verilir verilmemesi herkes dışarıya çıkıyor, çıkarken koridordan geçiyor ve koridordan odaya açılan kapıdan (kapı battaniyeden yapılmış) kafasını içeri bir bakıp geri çekiyor veya ufak bir espiyle dalıyor içeri. Burası konferansa katılmayan bileşenin oturduğu oda. Küçük bir sobaları (tenekeden gerilla üretimi bir soba) odanın üç yanında boydan boya kabaca yapılmış oturma yerleriyle küçük bir yer.

Ara verilmesiyle beraber onların da çoğu dışarı çıkıyor ve kartopu savaşı başlıyor, küçük

komplolar düzenleniyor, karda kovalamaca oynanıyor, gruplaşmalar oluyor, espriler, şakalar... Bu sıralar eğlenceye ayırdıkları vakitleri genelde böyle molalar veya kullandıkları kısa zamanlar oluyor.

Bugün gündem kitle politikası. Kitle politikası, örgütlenme politikası ve eğitim politikası konuları aynı çalışma grubunun konuları dahilinde. Çalışma grubunu konferans bileşeni içinde bir kişi temsil ediyor, diğer üyeler katılmayan bileşenden.

Taslak okundu. Şimdiye kadarki taslaklardan çalışma tarzı noktasında en çok eleştirilen alan yazı. Çalışma grubunun temsilcisi yoldaş eleştirileri yanlış buluyor ve bazı gerekçeler getiriyor. Bu yoldaşımız uzun yıllar gerilla mücadelesi içinde, uzun yıllar hapishanede kalmış devrim davasında deneyimli bir yoldaş. Ortam içinde genel olarak öne çıkan özelliği bildiklerinde ısrarlı olmasıdır. Bu yanıyla kimi vakit insanların canını sıkırsa da onların düşünmelerine ve o noktada araştırmaya gitmelerine vesile oluyordu. İnsanların doğrularında ısrarlı olması güzel ama diğer düşüncelere veya karşıt görüşlere alabildiğine açık olması daha da güzeldir. Bu yoldaşta bu yan biraz eksik kalıyor. Kendine güvenen bir yapısı var, ancak bu kimi vakit onu subjektif değerlendirmelere götürabiliyor. Konferans tartışma süreçlerinde genel olarak karşıt görüşleri savunan kişidir. Tek başına da kalsa pek tavizkar değildir. Bu türden yaklaşımlar bir yanıyla doğruyken, değişkenliklere açık olmamayı, yani dogmatikliği de beraberinde getiriyor. Ama bu yönleriyle ön plana çıksa da duygu dünyası zengin, kendince yaşamıyla değişik, kendine, yaşama, insanlara bakışıyla bizim aramızda, bizi etkiliyor, bizden etkileniyor, hep birlikte "biz" olunuyor.

Kitle politikasının ne olması gerektiği üzerine görüşler alındı. Kitle politikası belirlenen nesnel gerçeklik üzerine yükselmeliydi ve genelde herkes görüşlerini bu paralele ortaya koydu. Kitleye şimdiye kadar nasıl gidildiği ve nasıl gidilmesi gerektiği ortaya konurken, sürecimizin temel tespitlerinden biri olan "somut koşulların somut tahlili" belirlenmesinden hareket edilmeye çalışıldı.

&&&&&&

20.03.2003/Perşembe

Kitle politikası değerlendirmesine devam edilip ve dünden beri ortaya konan görüşlerden sonuçlar çıkarılmaya çalışıldı. Ve somut politikalar belirlenirken şimdiye kadarki tarzımızdaki eksikliklere vurgu yapıldı. Bu noktada doygunluk kazanınca örgütlenme politikasına geçildi. Örgütlenme politikasına dair iki yazı

var. Tek taslak haline getirilmemiş ve doğal olarak bu biraz daha uğraştırıcı oluyor. Aynı yoldaş bu noktada bir kez daha eleştiri aldı. Örgütlenme politikamıza ilişkin hazırlanan iki yazı okundu. Henüz saat 21:05'ti ve normalde 21:00 bitiş saati olmasına rağmen çoğunlukla 21:20-21:30'da bitirilirdi. Ancak yazı bitir bitmez "yarın devam edelim", "yorulduk valla", "ufaklık zaten yatıyor" vs. (Ufaklık gerilla bileşeninin ve konferans delegelerinin en küçük yaşta olan üyesi. Ara molalarda sağa sola en çok laf yetiştiren, bulduğu ilk fırsatta yoldaşının üzerine atlayıp güreşen ve genellikle de yenen, hareketli, sempatik bir yoldaş. Birlikteki birçok kişiye ve yaşına rağmen olaylara yaklaşımı daha olumlu, samimi ve içten) türünden söylemlerle gülüşmeler eşliğinde bir gün daha sona erdi.

Yönetici yoldaşın rahatsızlığı uzun bir süredir devam etmiyor. Tartışma sürecinde en canlı tartışan yoldaş, nefes alma problemi yaşarken bile uzun konuşuyordu, ancak şu anki gibi canlı değildi. Sadece sözleriyle, ses tonuyla değil, mimikleri ve el hareketleriyle oldukça hareketli ve etkileyicidir. Tartışma süreçlerinde özellikle ileri sempatican yoldaşlarla konuşuyor, onların gündemler hakkındaki görüşlerini öğreniyor, yönlendirmeye çalışıyordu. Nitekim bu süreçten, ilk kez katıldıkları için en çok onların etkileneceğini düşünüyordu. Konferans başladığından beri hepsi yetersizliklerini daha somut görüyorlardı. Bu durumu onlarla paylaşıyor, araştırma ve incelemeye sevk ediyor, önerilerde bulunuyordu. Bu süreci onlar için politik sıçrama yapabilecekleri bir süreç olarak görüyor ve onları canlandırıyor, bir bakıma çalışmalarını sistemleştirmelerini, hızlandırmalarını sağlıyordu. Böylesi bir süreçten politik bir sıçrama yaratıp öne çıkanlar da olacak, zink olanlar da (zink gerillada mücadeleye elveda diyenlere verilen isimdir). Bileşenden zink olanların çıkacağını düşünmüyordu, ama bu riskleri göze alarak böylesi bir seçim yapıldığını ifade ediyordu. Tabi ki söylediklerinden riskleri gözetmediği anlamı çıkmaz. İşte görüşleri öğrenmesinin sebeplerinden biri de buydu. Böylesi önemli sorunların tartışıldığı bir ortamda oluşabilecek ufaklık bir tikanıklığın önüne geçmeye çalışıyordu...

&&&&&&

21.03.2003/Cuma

Mart ayı etkinliği düzenlenmesinden kaynaklı konferansa bir gün ara verildi.

Devam edecek

KARADENİZ BÖLGESİ BÖLGE KONFERANSI GERÇEKLEŞTİRİLDİ-II

10.03.2003/Pazartesi

Her zamanki ince canlı sesiyle "yoldaşlar son bir dakika" dedi. Divanın kadın üyesi diye seslenen. Barınak içerisinde sigara içilmediğinden birçok kişi koridorlara, dışarıya çıkıyordu. Ve o, her molada zaman hatırlatmasını yapıyordu. Oldukça neşeli civıl civıldı. Konferansta kadın delegelerin sayısı fazlaydı (erkek sayısından az ama genel olarak çok) ancak hiçbirinin oy hakkı yoktu. Bu durum üzücüydü. Saffarımızda kadınlardan çok azı ilerleyip yönetici durumuna gelebilmektedir. Toplumdan edindikleri bir dizi alışkanlık ciddi anlamda gelişimin önünde engel oluyor. Onlarla hesaplaşmak, mevcut kabukları parçalayabilmek zor bir iş. Ama bu yapılmadan da ilerleyebilmek mümkün değil.

Divanın kadın üyesi yaklaşık dört yıllık gerilla. İlk yıllarda gelen herkes gibi belli zorluklar yaşadı. Kadın olmak bu zorlukları iki katı arttırıyor.. Gerek fiziksel, gerekse kadın olarak taşımış olduğu özellikler açısından durum böyle. Bu yoldaşımız da aynı zorlukları yaşamış ve hala belli boyutlarıyla yaşamakta. Son süreçte canlılığıyla, yoldaşlarına olan açıklığıyla dikkat çekiyor. Minyon tipi ve davranışlarındaki sıcaklık çoğu vakit haşarı çocukları anımsatıyor. İşte yeniden sesleniyor "yoldaşlar vakit doldu". Bu seslenişe çoğu zaman takılanlar, ona gönderme yapanlar oluyor, ortalık şenleniyor.

Konferansın bugünkü gündemi düşmanın bölgedeki durumu. Dün sosyolojik durumdan sonra bir kısmı konuşulmuştu. Alt başlıklar altında incelenen konu, parça parça okunup tartışılıyordu. Bir alt başlık konuyor, konu üzerine konuşmak isteyen delegeler tek tek söz alıyor, konu oldukça derinleşiyor ve kafalarda oturuyordu. Düşmanın durumu birçok açıdan incelendi. Hazırlanan taslak birçok açıdan eksik, yetersiz bulundu. Düşmanın bölgedeki konumlanışı, örgütlenmesi, yapısı vs. incelenince ortaya bizi önemsemesinin nedenleri, boyutu ve karşımızda gerçekten güçlü bir düşmanın durduğu çıkıyordu. Ancak tüm bunlara rağmen biz onun en zayıf halkalarını bulup oralarından vuracağız, gediği oralardan açacağız. Bunun için araştırıp-inceleme, onu çok iyi tanımak gerekiyordu. Bu tespit birkaç yoldaş tarafından değişik açılardan ortaya konuldu. Yani iyi bir savaş yürütmek istiyorsak savaşı yürüten her iki tarafın tüm özelliklerini, ilişkilerini çok iyi tanımalıydık.

Tüm konuşulanlardan genel özlü sonuçlar ortaya konduktan sonra çalışma grubunun daha derinlikli incelemesi gereken konular belirlendi.

Saat henüz 20:40, yeni gündem maddesine geçilecek. Delegeler pek istekli değil. "Yoldaş, yarım saat var, yeni gündeme geçeceğiz ya, yarın başlasak daha iyi olur."

"Konu biraz ağırdı mayıştı."

"Zaten bu saatler pek verimli olmuyor" gibi söylemler gülüşmeler eşliğinde konferans 20 dakika erken bitirildi.

&&&&&&&

11.03.2003/Salı

Güvenlik komutanlığından bir yoldaş silah sildirmek için iki kişiyi görevlendirdi. Silinen silahlar nöbet silahlarıydı ve bunlar her gün

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir bildiriye göre; Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist önderliğinde gerilla savaşını sürdüren, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nun Karadeniz Bölge Komutanlığı, Karadeniz Bölgesi Bölge Konferansı'nı gerçekleştirdi. 13. sayımızda ilk bölümünü yayınladığımız aşağıdaki yazıyı, hem gerçekleştirilen Bölge konferansı'nın daha iyi anlaşılması hem de yaşamını proletaryanın ve emekçi halkın kurtuluşu için feda eden, Emel Kılıç (Süheyla) yoldaşın anısına yayınlıyoruz.

Bülent Ertürk

Murat Arıcak

13:00-14:30 arası bir saatlik zamanda siliniyordu. Komutanlık üyesi yoldaş sildirilecek silahları konferans delegelerine sildiriyordu. Bunun sebebi diğer yoldaşların konferans tartışma süreçlerine katılamamaları nedeniyle duydukları hoşnutsuzluktu. ABK yapılmasından büyük mutluluk duyuyorlardı ancak tartışma süreçlerinde olmamalarından hoşnut değillerdi. Komutanlık üyesi yoldaş bu işi delegelere yaptırarak, bu hoşnutsuzluğu azaltmaya çalışıyordu. Kim bilir belki de böylesi süreçlerde angarya iş diye düşünmeler gibi bir durumun önüne geçmeyi düşünüyordu kendince... Tek başına, yeterli midir diye tartışılabilir belki ama onun duygusal bir etkilenme içinde olduğu apaçık belli oluyordu. Bunun bir nedeni yoldaşlara duyduğu sıcaklık, kendi iç dünyasında bu noktada yaşadıklarıydı.

Bugünün konusu bölgede diğer örgütlerin durumuydu. Bölgedeki değerlendirme kapsamına alınan diğer örgütlerle ortak noktamız şimdiki süreçte yaşadığımız "politik tikanıklık"tı. Bir takım farklılıklar da olsa veya bir adım önde de olsak sonuç olarak faaliyet yürüten tüm örgütlerin ortak yanı buydu. Bu anlamda bölgede devrimci bir gelişmeyi ciddi olarak istiyorsak, -ki istiyoruz- o halde daha yönlendirici bir misyonu üstlenmeliyiz vs. şekilde genel bir yaklaşımda ortaklaşıldıktan sonra, tek tek örgütlerin örgütlenme yapıları, kitle ilişkileri, bölgedeki güçleri, politikaları, genel nitelikleri, bize yaklaşımları değerlendirildi. Etkilerinin hangi düzeylerde olduğu konuşuldu.

Bölge için üretilen politikalarda onlarla birlikteliğe gidilebileceği noktasında hemfikir olundu. Bir yoldaş bu noktadan hareketle diğer devrimci örgütlerle merkezi düzeyde bir birlikteliğin olması gerektiği yönünde düşüncelerini ifade etti. Genel olarak, bu görüş red-

dedildi.

&&&&&&&

12.03.2003/Çarşamba

Parti ve ordu güçlerinin değerlendirilmesi, devrimci örgütlerin değerlendirilmesi konularının bir günde değerlendirilmesi planı yapılmasına rağmen, sadece diğer örgütlerin değerlendirilmesi bir günü almıştı. Parti ve ordu güçlerinin değerlendirilmesi biraz illegalite yönü de dikkate alınarak (bileşen ileri sempatizanlardan da olduğundan oldukça genişti) yarım güne sığdırıldı. İki konuyu da bu noktada yeterli düzeyde bilgiye sahip olan yönetici yoldaşlardan biri anlattı.

Bu konunun değerlendirilmesi bölgedeki güçlerin nasıl konumlandırılacağı, yeterlilik düzeyleri eksik, geri yanları ve bunların düzeltilmesinin yollarının aranması açısından oldukça önemliydi. Konu kimi yerler dar tutularak anlatıldı. Bölgede önderliğin geçmiş süreçteki bazı yanlış yaklaşımları, bazı eksik ele alışı vs. değerlendirildi. Konu bu yöne kayma eğilimi taşıyarak tartışılmaya devam edilirken, fazlasıyla zaman alacağı ve esas konumuz bu olmadığından kısa tutuldu. Ancak birkaç yoldaş sırf bu konunun uzunca ve yeteri kadar değerlendirilebilmesi için ayrıca bir gündem istediler. Konu yarım günde bitirildi. Diğer yarım günde tarım politikamıza geçildi.

Bundan böyle konferansa katılmayan bileşen bazı bölümlere katılabilecek. Tarım politikamız bu konulardan biri. Tarım politikası için çalışma yapan grup oldukça verimli çalışmış. Kaynakların sınırlı olmasına rağmen Osmanlı'dan günümüze tarım gelişiminin detaylı bir araştırması yapılmış. Bazı yerler kaynak yetersizliğinden dolayı eksik kalsa da genel anlamda kafalarda neyin somut politika olabileceği ve kimleri içereceği belirebiliyor.

Yarım gündenden geriye 2.5 saat daha kal-

mıştı, bu süre biraz daha erken başlanarak 3 saate çıkarıldı. Bu zaman zarfında tarımın ülkede ve bölgede gelişimine dair hazırlanan yazılar okundu, istatistikler incelendi. Tüm verilerin okunması ve bunun uzun sürmesi gerilla birliğini yormuştu. Esneyenler, mayışanlar artmaya başlamıştı. Konuya konsantrasyon giderek azalmış, yoğunlaşma düşmüştü. Durumu fark eden yoldaş bugünkü çalışmaya 2.5 dakika gecikmeli olarak son verdi. Çoğunluğun hoşuna gitti bu karar, hızlıca defterler kalemle toparlandı ve herkes kendi halinde bir şeyler yapmaya başladı. Kitap okuyanlar, yazarlar, yatak açıp uyumaya başlayanlar. İkili sohbet edenler, silah silenler vs. vs. Boş vakit hemencecik bir şeylerle dolmuştu. Sanki az önce çalışmadan yorulanlar onlar değilmiş gibi.

&&&&&&&

13.03.2003/Perşembe

Zorunlu bir ihtiyaçtan dolayı konferansa bugün için ara verildi.

&&&&&&&

14.03.2003/Cuma

Havalar ısınmaya başladıkça TIKKO'culardaki sabırsızlık arttıkça artıyordu. Baharda açan çiçekler canlanan doğayla birlikte kıpır kıpırdır yürekleri... Hareket, pratik baharla dolu dolu girer yaşamlarına. Bu mevsimde kitle faaliyetleri başlar, kış aylarında belleklere yerleşen düşünceler yaşam içinde anlam bulmaya başlar.

Bu seneki sabırsızlığın başka bir anlamı daha vardı. Yapılan bölge konferansı kararları yaşama geçirilmeye çalışılacaktı. Bir sonraki yılın barınağına herkes yeni değerlendirmeler, daha derin gözlemler, yaşama geçirmeye çalıştığı politikalarından çıkan eksikleri tamamlama isteğiyle gelecekti. Ayrıca eski yıllara oranla bu yıl okuma yazma oranının en yüksek olduğu yılı. Yani herkes düşünsel olarak dolu doluydu. İş bunları pratiğe geçirmekteydi, yani pratikte bir uyum yakalamak, hem bireyler hem de örgütlülük olarak koyduğumuz politikaların ısrarcı bir savunucusu ve uygulayıcısı olmalıydık. Uzun yıllardan beri yaşanan bu eksikliğe "dur" deme kararlılığına sahip olma bilinci bu kez beyinlere biraz daha keskin kazınmıştı. Yani herkes coşkun, ısrarlı ve sabırsızdı.

Tarım politikasına ilişkin taslaklar okunduktan sonra, delegeler taslak ile ilgili görüşlerini, yeni önerilerini getirdiler.

Çalışma grubundaki yönetici yoldaş genelde ortamda konuşmaya çekinen bir yoldaş. Genel yaşam tarzından edinmiş olduğu sosyal fobi gibi bir şey. Ama bu toplantıda mecburen görüşlerini ifade etmek zorunda. Konuşurken sık sık yerinden oynuyor, ayaklarını hareket ettiriyor, masaya dayamış olduğu kollarının pozisyonunu değiştiriyor vs. vs. Birçok noktada nitelikli olsa da bunları kullanmasının önüne engel bir özellik barındırıyor bu yanıla... Sadece toplantılarda değil, genel anlamda gerilla birliği içinde de ikili üçlü sohbetlerde kendini ifade eder. Genel olarak müteviziliğiyle dikkat çeker. Bu yanıla içe kapanık olsa bile yoldaşlık ilişkileri genel olarak iyi.

Devamı sayfa 31'de